"Çarpıcı, güzel ve son derece zekice kaleme alınmış *Yalancılar*'ı unutamayacaksınız."
John Green, #1 *New York Times* çoksatanı *Aynı Yıldızın Altında*'nın yazarı

e. lockhart

yalancılar

PEGASUS

Güzel ve köklü bir aile. Özel bir ada.

Zeki fakat yaralı bir genç kız;
tutkulu ve kararlı bir genç adam.

Dört kişilik bir arkadaş grubu;
dostlukları yıkıma sürüklenecek
Yalancılar.

Bir devrim. Bir kaza. Bir sır.

Yalan üstüne yalan.

Gerçek aşk.

Gerçek.

Yalancılar, aklınızı başınızdan alacak
modern, karmaşık bir gerilim.

Okuyun.

Eğer biri kitabın sonunu soracak
olursa da sadece yalan söyleyin.

yalancılar

Pegasus Yayınları: 1558
Gençlik: 294

Yalancılar
E. Lockhart
Özgün Adı: We Were Liars

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-044-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © E. Lockhart, 2013
Harita ve soyağacı © Abigail Doker, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

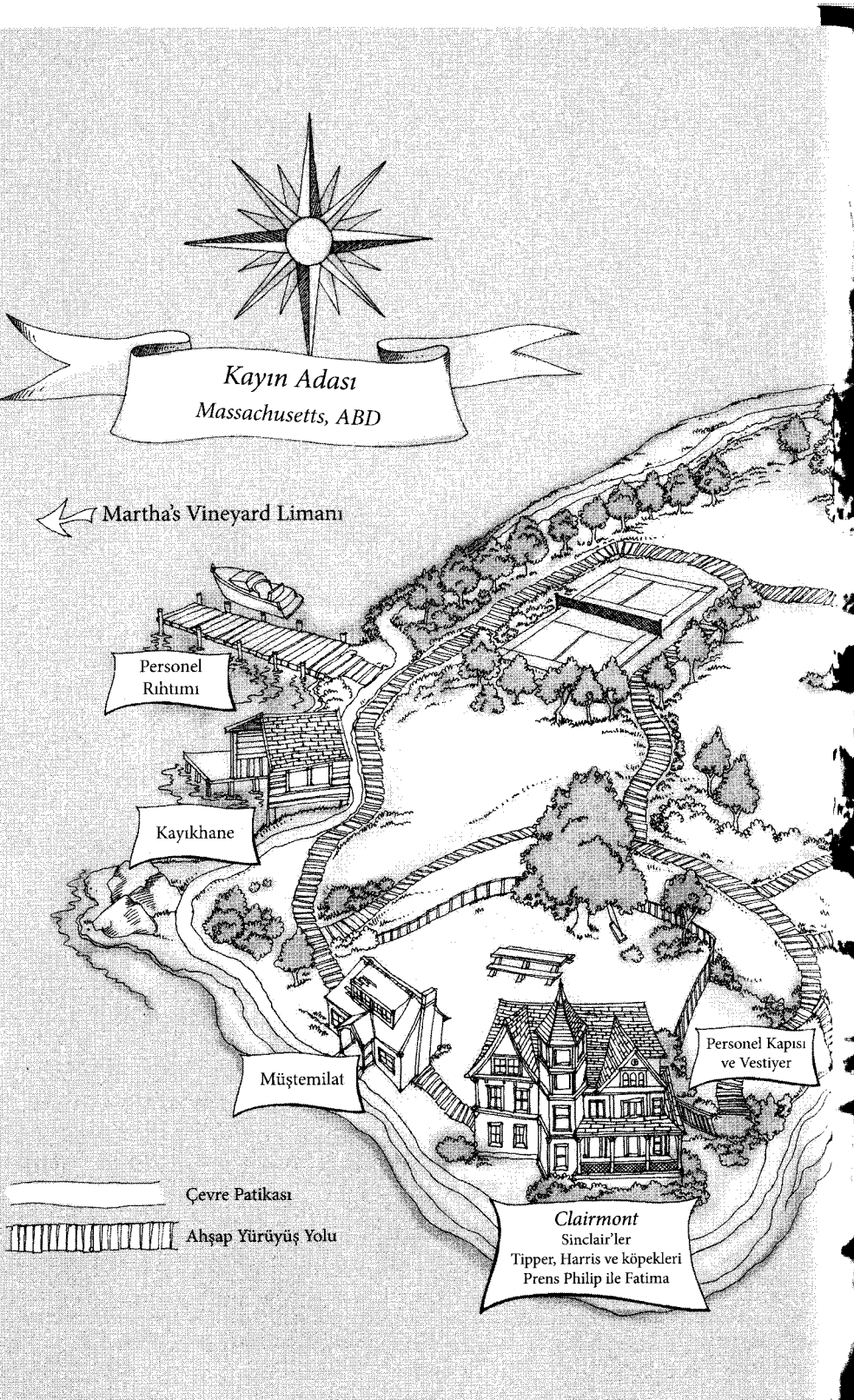
e. lockhart

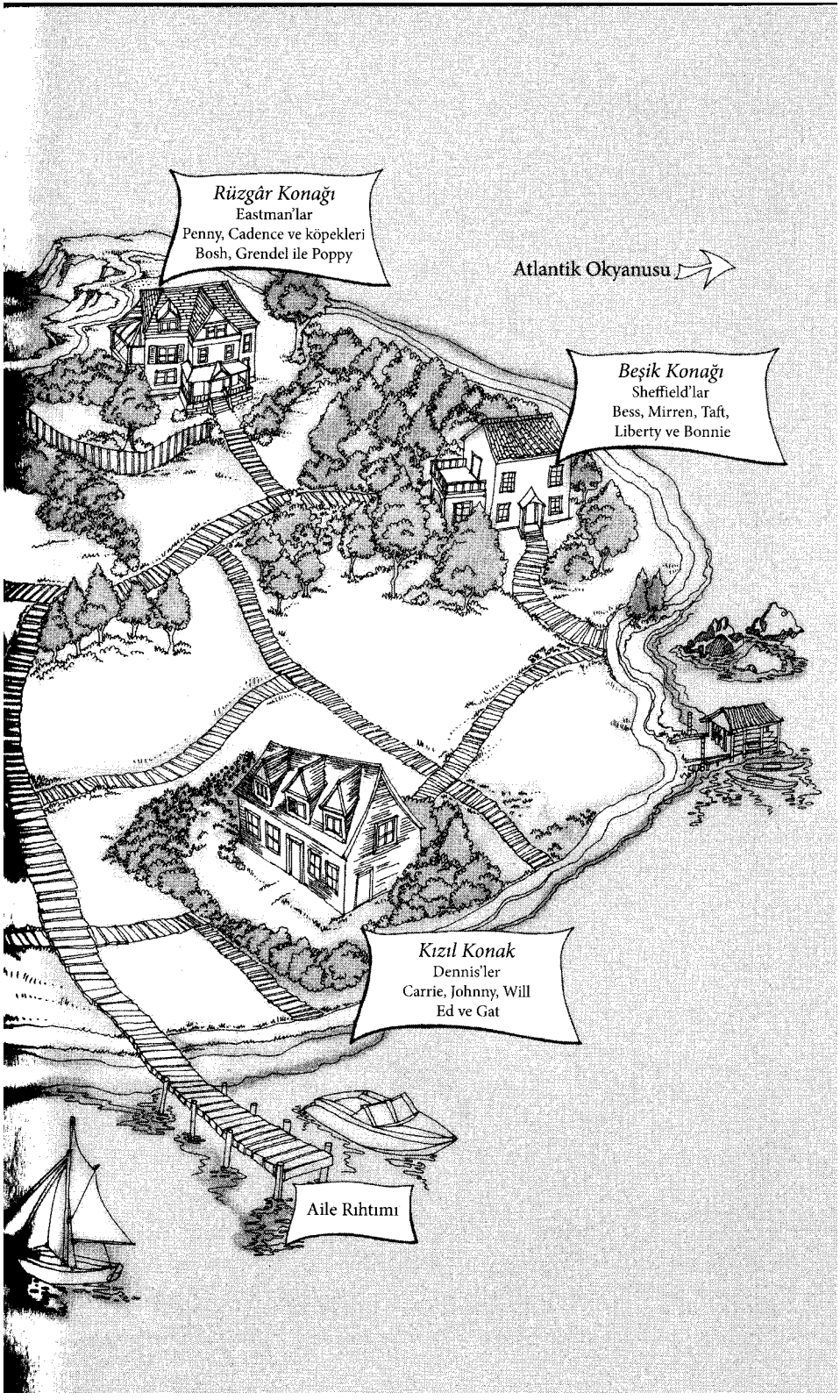
yalancılar

İngilizceden çeviren:
Murat Padar

PEGASUS YAYINLARI

Daniel'a

Kayın Adası
Massachusetts, ABD
Martha's Vineyard Limanı
Personel Rıhtımı
Kayıkhane
Müştemilat
Personel Kapısı ve Vestiyer
Clairmont
Sinclair'ler
Tipper, Harris ve köpekleri
Prens Philip ile Fatima
Çevre Patikası
Ahşap Yürüyüş Yolu

Rüzgâr Konağı
Eastman'lar
Penny, Cadence ve köpekleri
Bosh, Grendel ile Poppy
Atlantik Okyanusu
Beşik Konağı
Sheffield'lar
Bess, Mirren, Taft,
Liberty ve Bonnie
Kızıl Konak
Dennis'ler
Carrie, Johnny, Will
Ed ve Gat
Aile Rıhtımı

Sinclair Soyağacı

Harris Sinclair & Tipper Taft

Clairmont
ve Boston

Carrie • • • William Dennis

Kızıl Konak
ve New York

Johnny

Will

Bess • • • Brody Sheffield

Beşik Konağı
ve Cambridge

Miren

Liberty

Taft

Penny • • • Sam Easton

Rüzgâr Konağı
ve Burglinton

Cadence

BİRİNCİ BÖLÜM
Karşılama

1

Şahane Sinclair Ailesi'ne hoş geldiniz.

Hiçbirimiz cani değiliz.

Hiçbirimiz bağımlı değiliz.

Hiçbirimiz başarısız değiliz.

Sinclair'ler atletik, uzun boylu ve güzeldir. Aileden zengin, köklü Demokratlarız. Gülümsemelerimiz geniş, çenelerimiz sert hatlı ve teniste servislerimiz saldırgandır.

Boşanmanın kalp kaslarımızı bir daha zorlanmadan kolay kolay atamayacak kadar parçalaması önemli değildir. Vakıf fonundaki paranın suyunu çekmeye başlaması ya da kredi kartı ekstresinin mutfak tezgâhında ödenmeden durması önemli değildir. Komodinde bir sürü ilaç kutusunun dizili olması da öyle.

İçimizden birinin umutsuzca, çaresizce âşık olması önemli değildir.

Aşırı önlemler

alınmasını gerektirecek kadar,

fena halde

âşık.

Biz Sinclair'leriz.

Muhtaç değiliz.

Hatalı değiliz.

Massachusetts kıyılarının biraz açığındaki şahsi adamızda yaşıyoruz; en azından yazları.

Belki de bu kadarını bilmeniz yeterlidir.

2

Tam adım Cadence Sinclair Eastman.

Annem ve üç köpeğimizle Burlington, Vermont'ta yaşıyorum.

Yakında on sekizime gireceğim.

Çok kullanılmaktan yıpranmış bir kütüphane kartımdan başka pek bir şeyim yok ama pahalı, işlevsiz eşyalarla dolu, devasa bir evde yaşadığım doğrudur.

Eskiden sarışındım, artık siyah saçlıyım.

Eskiden güçlüydüm, artık zayıfım.

Eskiden güzeldim, artık hastalıklı görünüyorum.

Geçirdiğim kazadan beri migren ağrılarına katlandığım doğrudur.

Aptallara katlanamadığım da doğrudur.

Kelimelerle oynamayı severim. Fark ettiniz mi? Migrene *katlanmak*. Aptallara *katlanmamak*. Kelime ilk cümledekiyle neredeyse aynı anlama geliyor ama pek öyle sayılmaz.

Katlanmak.

Dayanmak anlamına geldiğini söyleyebilirsiniz ama bu tam olarak doğru değil.

Hikâyem kazadan önce başlıyor. On beşimin yazında, haziran ayında babam bizden daha çok sevdiği bir kadınla kaçtı.

Babam vasat bir askeri tarih profesörüydü. O zamanlar ona hayrandım. Tüvit ceketler giyerdi. Sıskaydı. Sütlü çay içerdi. Masa oyunlarına düşkündü ve kazanmama izin verirdi; teknelere düş-

kündü ve bana kanoya binmeyi öğretmişti; bisikletlere, kitaplara ve sanat müzelerine de düşkündü.

Köpeklere ise hiç düşkün olmamıştı ki bu durumda, golden retriever'larımızın kanepelerde uyumalarına ses etmemesi ve onları her sabah beş kilometrelik yürüyüşlere çıkarması annemi ne kadar sevdiğinin bir göstergesiydi. Büyükannem ve büyükbabama de pek düşkün değildi ki her yazı Kayın Adası'ndaki Rüzgâr Konağı'nda, uzun zaman önce gerçekleşmiş savaşlar hakkında makaleler yazıp her yemekte akrabalarımıza karşı bir gülümseme takınarak geçirmesi hem beni hem de annemi ne kadar sevdiğinin bir işaretiydi.

On beşimin yazı, haziran ayında babam gideceğini söyledi ve iki gün sonra da yanımızdan ayrıldı. Anneme, kendisinin bir Sinclair olmadığını ve öyle olmak için daha fazla çabalayamayacağını söylemişti. Gülümsemesi mümkün değildi, yalan söylemesi mümkün değildi, o güzel evlerde yaşayan güzel ailenin bir parçası olması mümkün değildi.

Mümkün değildi. Mümkün değildi. Olmayacaktı.

Nakliyat kamyonlarını çoktan ayarlamıştı. Ve bir de ev kiralamıştı. Son bavulu da Mercedes'in (anneme yalnızca Saab'ı bırakıyordu) arka koltuğuna yerleştirdi ve motoru çalıştırdı.

Sonra bir tabanca çıkardı ve beni göğsümden vurdu. Bahçede duruyordum ve o anda düştüm. Kurşun deliği genişledi, kalbim göğüs kafesimden çıktı ve çiçek tarhının içinde yuvarlandı. Kan, açık yaramdan ritmik şekilde fışkırıyordu,

sonra gözlerimden,

kulaklarımdan,

ağzımdan...

Tuz ve başarısızlık tadı vardı. Sevilmemenin parlak kırmızı utancı, evimizin önündeki çimleri, eve giden yolun taşlarını, ve-

randanın merdivenini ıslattı. Kalbim, şakayıkların ortasında sudan çıkmış bir alabalık gibi kasılıyordu.

Annem sinirlendi. Bana kendime hâkim olmamı söyledi.

Hemen normale dön, dedi. *Hemen şimdi,* dedi.

Çünkü öylesin. Öyle olabilirsin.

Olay çıkarma, dedi. *Soluklan ve doğrul.*

Dediğini yaptım.

Sonuçta elimde bir tek o kalmıştı.

Babam arabayla tepeden aşağı uzaklaşırken annem ve ben sert hatlı çenelerimizi dik tuttuk. Ardından içeri girdik ve bize verdiği hediyeleri çöpe attık; mücevherler, kıyafetler, kitaplar, hepsini. Sonraki günlerde ikisinin birlikte seçip aldıkları kanepe ve koltuklardan kurtulduk. Çeyizlik yemek takımlarını, gümüş çatal bıçak setini, fotoğrafları attık.

Yeni mobilyalar satın aldık. Bir dekoratör tuttuk. Tiffany'den yeni çatal bıçak seti sipariş ettik. Bir gün boyunca sanat galerilerini arşınlayıp evin duvarlarındaki boşlukları dolduracak tablolar aldık.

Büyükbabamın avukatlarından, annemin mal varlığını güvenceye almalarını istedik.

Sonra da bavullarımızı hazırlayıp Kayın Adası'na gittik.

3

Penny, Carrie ve Bess, Tipper ve Harris Sinclair'in kızlarıdır. Harris, Harvard'dan mezun olduktan sonra, yirmi bir yaşındayken mirasa konmuş ve hiçbir zaman anlamaya çalışmadığım işlerle uğraşarak servetini katlamış. Bu mirasa evler ve arazi de dahilmiş. Borsada akıllıca kararlar almış. Tipper'la evlenmiş. Onu mutfak ve bahçede

tutmuş; incilerle süsleyip teknelerde sergilemiş. Tipper'ın da buna hiç itirazı yok gibiymiş.

Büyükbabamın tek başarısızlığı, hiç oğlunun olmamasıymış ama bu da sorun değilmiş. Sinclair kızları bronz tenli birer nimetmiş. Uzun boylu, neşeli ve zengin bu kızların masal prensleslerinden geri kalır tarafı yokmuş. Boston, Harvard Bahçeleri ve Martha's Vineyard'da kaşmir ceketleri ve ihtişamlı partileriyle tanınıyorlarmış. Efsaneler için yaratılmışlardı. Prenslere, Sarmaşık Birliği[1] üniversitelerine, fildişinden heykellere ve muazzam evlere layıklarmış.

Büyükbabam ve Tipper, kızları ayrım yapmaksızın çok seviyorlarmış. Önce Carrie, sonra Penny, ardından Bess ve sonra yine Carrie gelirmiş. Derken somonun ve arp çalgıcılarının eksik olmadığı şatafatlı düğünler, ardından da zeki ve sarışın torunlar ile komik ve sarı köpekler gelmiş. O eski günlerde kimse güzel Amerikalı kızlarından Tipper ve Harris kadar gurur duyamazmış.

Kayalık arazili şahsi adalarında üç ev daha yaptırıp her birine yeni isimler vermişler: Penny'ye Rüzgâr Konağı, Carrie'ye Kızıl Konak ve Bess'e Beşik Konağı düşmüş.

Ben Sinclair torunlarının en büyüğüyüm. Adanın, servetin ve beklentilerin vârisiyim.

Yani, muhtemelen.

---

1 Harvard, Yale ve Princeton gibi, ABD'nin önde gelen sekiz vakıf üniversitesinden oluşan birlik. (ç.n.)

4

Ben, Johnny, Mirren ve Gat. Gat, Mirren, Johnny ve ben.

Tüm aile bu dörtlüye Yalancılar diyor ve bunu muhtemelen hak ediyoruz. Dördümüz de aynı yaşlardayız ve hepimiz sonbaharda doğmuşuz. Adada geçen yılların çoğunda baş belasıydık.

Gat, adaya sekiz yaşımızdayken gelmeye başladı. O döneme sekizimizin yazı diyorduk.

Ondan önce, yalnızca Mirren, Johnny ve benken Yalancılar değildik. Hatta kuzenden başka bir şey değildik ve Johnny de kızlarla oynamayı sevmediğinden tam bir karın ağrısıydı.

Johnny... O, neşe, çaba ve ukalalıktır. O günlerde Barbie bebeklerimizi ipe çeker, Lego'dan silahlarla bize ateş ederdi.

Mirren... O, şeker, merak ve yağmurdur. O günlerde Taft ve ikizlerle, öğleden sonraları büyük kumsalda yüzerek uzun vakitler geçirirdi. Bense Clairmont evinin verandasında kareli kâğıtlara resimler çizer ve hamakta kitap okurdum.

Sonra yazı bizimle geçirmek üzere Gat geldi.

Carrie Teyze, Johnny'nin kardeşi Will'e hamileyken kocası onu terk etmişti. Ne olduğunu bilmiyorum. Ailemiz bundan hiç bahsetmez. Sekizimizin yazında Will artık bir bebekti ve Carrie çoktan Ed'le takılmaya başlamıştı.

Söz konusu Ed, bir sanat simsarıydı ve çocuklara bayılıyordu. Carrie Teyze, Johnny ve bebekle birlikte Ed'i de Kayın'a getireceğini açıkladığında onunla ilgili sadece bu kadarını biliyorduk.

O yaz adaya en son gelen onlardı ve tekneleri kıyıya yanaşırken çoğumuz rıhtımda bekliyorduk. Büyükbabam beni, can yeleği giymiş, pruvadan bağıran Johnny'ye el sallayabilmem için kucağına alıp kaldırmıştı.

Büyükanne Tipper yanımızda duruyordu. Bir anlığına tekneden öte tarafa döndü, elini cebine soktu ve beyaz bir naneşekeri çıkardı. Şekeri kâğıdından sıyırıp ağzıma attı.

Başını çevirip de tekrar tekneye baktığında büyükannemin yüz ifadesi değişti. Ne görebildiğini anlamak için gözlerimi kısarak baktım.

Carrie, kalçasına dayadığı Will'le tekneden indi. Bebeklere özel sarı can yeleği içindeki Will, aslında yeleğin üst kısmından fırlamış gibi görünen beyaz-sarı saç tutamından ibaretti. Onu görünce hepimizden sevinç nidaları yükseldi. Hepimizin bebekken giydiği o yelek. O saçlar. Henüz tanımadığımız bu küçük oğlanın bariz bir Sinclair olması ne kadar da harikaydı.

Johnny tekneden dışarı atladı ve kendi yeleğini rıhtıma fırlattı. İlk işi koşup Mirren'ı tekmelemek oldu. Sonra da beni. Ardından da ikizleri. Büyükanne ve büyükbabamızın yanına gidip karşılarında dimdik durdu. "Büyükanne, büyükbaba, sizi gördüğüme çok sevindim. Mutlu bir yaz geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

Tipper ona sarıldı. "Bunu söylemeni annen istedi, değil mi?"

"Evet," dedi Johnny. "Ayrıca sizi gördüğüme gerçekten çok sevindiğimi tekrar söylemem gerekiyor."

"Uslu çocuk."

"Artık gidebilir miyim?"

Tipper onun çilli yanağını öptü. "Git bakalım."

Johnny'nin ardından, hız teknesinden bavulları indiren personele yardım etmek için duraksamış olan Ed geldi. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Teni çok koyuydu; sonradan öğrendiğimize göre

Hint asıllıydı. Siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu ve iki dirhem bir çekirdek şehirli kıyafetleri giymişti; keten bir takım ve çizgili gömlek. Pantolonu yol boyunca kırışmıştı.

Büyükbabam beni yere indirdi.

Büyükanne Tipper dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sonra otuz iki dişini birden göstererek gülümseyip ileri çıktı.

"Sen Ed olmalısın. Bizim için harika bir sürpriz oldu."

Ed, büyükannemle el sıkıştı. "Carrie geleceğimizi söylememiş miydi?"

"Elbette söyledi."

Ed bembeyaz, kar beyazı ailemize baktı. Carrie'ye döndü. "Gat nerede?"

Ona seslendiler ve Gat can yeleğini çıkarmak için kopçalarına bakınarak teknenin içinden çıktı.

"Anne, baba," dedi Carrie, "Johnny'yle oynasınlar diye Ed'in yeğeni Gat Patil'i de getirdik."

Büyükbabam uzanıp Gat'in başını okşadı. "Merhaba, delikanlı."

"Merhaba."

"Babası geçen sene vefat etti," diye açıkladı Carrie. "Johnny'yle çok yakın arkadaş oldular. Onu birkaç haftalığına yanımıza almamız Ed'in ablasına da iyi gelecek. Ah, Gat? Konuştuğumuz gibi piknik yapıp yüzmeye de gidebileceksin, tamam mı?"

Ancak Gat cevap vermedi. Gat bana bakıyordu.

Çarpıcı bir burnu, tatlı dudakları vardı. Teni koyu kahverengi, saçları siyah ve dalgalıydı. Bedeninden enerji akıyordu. Gat fırlamaya hazır bir yay gibiydi. Sanki bir şey arıyordu. O, tefekkür ve coşkunluktu. Tutku ve acı kahveydi. Ona sonsuza dek bakabilirdim.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Arkamı döndüm ve koşarak kaçtım.

Gat peşimden geldi. Adayı dolaşan ahşap yürüyüş yollarında ayak seslerinin beni takip ettiğini duyabiliyordum.

Ben koşmayı sürdürdüm. O da takip etmeyi.

Johnny, Gat'in peşine düştü. Mirren da onun arkasına takıldı.

Yetişkinler rıhtımda kalıp kibarca Ed'in etrafında dolanarak ve bebek Will'i severek sohbete devam ettiler. Küçükler, küçükler ne yaparsa onu yaptılar.

Biz dördümüz, Beşik Konağı'nın aşağısındaki küçük kumsalda koşmayı bıraktık. Kumsal, iki yanında yüksek kayalıklarla kumlu, kısa bir kıyı şeridiydi. O günlerde oraya kimseler gitmezdi. Büyük kumsalın kumları daha yumuşaktı ve daha az yosunluydu.

Mirren ayakkabılarını çıkardı, biz de ona uyduk. Suda taş sektirdik. Sadece var olduk.

Kuma isimlerimizi yazdım.

Cadence, Mirren, Johnny ve Gat.

Gat, Johnny, Mirren ve Cadence.

Bizim tarihimiz böyle başladı.

Johnny, Gat'in biraz daha kalması için yalvardı.

İstediğini elde etti.

Ertesi yıl, Gat'in de gelip bütün yaz kalması için yalvardı.

Gat geldi.

Johnny ilk erkek torundu. Büyükbabamlar ona neredeyse hiç hayır demezlerdi.

5

On dördümüzün yazında, Gat ve ben, küçük hız teknesiyle baş başa açıldık. Kahvaltıdan hemen sonraydı. Bess, Mirren'ı ikizler ve Taft'la tenis oynamaya yollamıştı. Johnny o yıl koşuya merak salmıştı ve adayı çevreleyen patikada tur atıp duruyordu. Gat beni Clairmont'un mutfağında buldu ve tekneyle açılmak ister miyim diye sordu.

"Aslında pek istemiyorum." Bir kitap alıp yatağıma dönmek istiyordum.

"Lütfen?" Gat neredeyse hiç "lütfen" demezdi.

"Tek başına gitsene."

"Yapamam," dedi. "Bu doğru olmaz."

"Tabii ki yapabilirsin."

"Yanımda sizden biri olmadan yapamam."

Saçmalıyordu. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece adadan uzaklaşmak istiyorum. Bazen buraya katlanamıyorum."

O dönemde, neye katlanamadığını hayal dahi edemiyordum ama teklifini kabul ettim. Mayolarımızın üstüne rüzgârlıklarımızı giyip denize açıldık. Bir süre sonra Gat motoru durdurdu. Fıstık yiyip tuzlu havayı içimize çekerek oturduk. Güneş ışınları suyun üzerinde parıldıyordu.

"Haydi, suya girelim," dedim.

Gat denize atladı, ben de peşinden gittim ama su kıyıdakinden çok daha soğuktu ve nefesimiz kesildi. Güneş, bir bulutun ardına

gizlendi. Paniklemiş kahkahalar atarak denize girmenin çok aptalca bir fikir olduğunu bağırdık. Aklımızdan ne geçiyordu ki? Kıyıdan uzakta köpekbalıkları olduğunu herkes bilirdi.

Tanrım, köpekbalıklarından bahsetmesene! Teknenin arkasındaki merdivenden ilk çıkan olmak için çırpınıp itiştik.

Bir dakika sonra Gat suya sırtüstü yatıp benim önden gitmeme izin verdi. "Sen kız olduğun için değil, ben iyi bir insan olduğum için," diye açıkladı.

"Ah, çok teşekkürler," deyip dilimi çıkardım.

"Ama bir köpekbalığı bacağımı kaparsa, cenazemde ne kadar muhteşem olduğuma dair bir konuşma yapmalısın."

"Anlaştık," dedim. "Gatwick Matthew Patil çok lezzetli bir yemekti."

O kadar üşümek delicesine komik geliyordu. Yanımızda havlu yoktu. Oturaklardan birinin altında bulduğumuz yün battaniyeye sarınıp yan yana oturduk. Çıplak omuzlarımız birbirine değiyordu. Üşümüş ayaklarımızı birbirinin üzerine atmıştık.

"Bunu sadece vücut ısımızı koruyalım diye yapıyorum," dedi Gat. "Seni güzel bulduğumu falan sanma yani."

"Bulmadığını biliyorum."

"Battaniyeyi çekiyorsun."

Duraksama.

Sonra, "Cady, aslında seni güzel buluyorum. Öyle demek istememiştim. Hatta ne ara bu kadar güzelleştiğini bilemiyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Her zamankinden farklı değilim ki."

"Bir yılda değiştin. Dengemi bozuyorsun."

"Senin bir dengen mi var?"

Evet dercesine ciddiyetle başını salladı.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca laf. Niyeymiş o?"

"Hiçbir şey zırhımı delemez. Fark etmemiş miydin?"

Buna güldüm. "Hayır."

"Hay, lanet. İşe yaradığını sanıyordum."

Konuyu değiştirdik. Öğleden sonra küçükleri Edgartown'da sinemaya götürmekten; köpekbalıklarından ve gerçekten insan yiyip yemediklerinden; *Plant Versus Zombies* oyunundan bahsettik.

Sonra adaya geri döndük.

Bundan kısa süre sonra Gat bana kitaplarını ödünç vermeye ve akşamın erken saatlerinde küçük plajda yanıma gelmeye başladı. Golden'larımızla Rüzgâr Konağı'nın bahçesinde yattığım zamanlarda beni arayıp buluyordu.

Adayı çevreleyen yolda, o önde, ben arkada yürüyüşlere çıkmaya başladık. Kitaplardan konuşuyor, hayali dünyalar yaratıyorduk. Bazen karnımız acıkana ya da canımız sıkılana kadar adayı birkaç kez turlamış oluyorduk.

Yolun kenarlarına koyu pembe japongülleri ekiliydi. Kokuları hafif ve tatlıydı.

Bir gün, Clairmont'un hamağında kitap okuyan Gat'e baktım ve... işte, o benimmiş gibi hissettim. Benim için yaratılmış gibi.

Sessizce hamakta yanma uzandım. Kalemini elinden aldım – okurken elinde hep bir kalem bulundururdu– ve sol elinin üstüne *Gat*, sağma da *Cadence* yazdım.

Kalemi benden aldı. Sol elimin üstüne *Gat*, sağıma *Cadence* yazdı.

Kaderden falan bahsetmiyorum. Alın yazısına, ruh eşlerine ya da doğaüstüne inanmam. Sadece birbirimizi anladığımızı söylemeye çalışıyorum. Her anlamda.

Ancak yalnızca on dört yaşındaydık. Sonraki okul döneminde bir oğlanla öpüşecektim ama o anda daha önce kimseyle öpüşmemiştim ve bir şekilde bunun adını aşk koymadık.

6

On beşimizin yazında adaya diğerlerinden bir hafta sonra geldim. Babam bizi terk etmişti ve annemle bir dünya alışveriş yapmış, dekoratörlerden fikir falan almıştık.

Johnny ve Mirren, pembe yanakları ve yaz için bir sürü planla bizi rıhtımda karşıladılar. Aile içinde bir tenis turnuvası düzenleyeceklerdi ve yemek kitaplarından çeşit çeşit dondurma tarifi bulmuşlardı. Tekneyle açılacak, kumsalda kamp ateşleri yakacaktık.

Küçükler her zamanki gibi etrafımıza üşüşüp bağrışıyorlardı. Teyzeler soğuk soğuk gülümsüyorlardı. Varışımıza dair telaşe dindikten sonra herkes kokteyl saati için Clairmont'a gitti.

Bense Gat'i bulmak için Kızıl Konak'a gittim. Kızıl Konak, Clairmont'tan çok daha küçük bir evdir ama yine de üst katında dört yatak odası vardır. Johnny, Gat ve Will, Carrie Teyze ve adada bulunduğu zamanlarda ki bu çok sık olmuyordu, Ed'le birlikte bu evde kalıyorlardı.

Mutfak kapısına gidip telin ardından içeri baktım. Gat önce beni görmedi. Üzerinde yıpranmış, gri bir tişört ve kot pantolonla tezgâhın başında duruyordu. Omuzları hatırladığımdan genişti.

Eviyenin önündeki pencereye bir kurdeleyle baş aşağı asılmış, kurutulmuş bir çiçeğin düğümünü çözüyordu. Çiçek, Kayın Adası'ndaki çevre patikası boyunca ekili olan, pembe ve sarkık yapraklı japongüllerindendi.

Gat, benim Gat'im. En sevdiğimiz yürüyüş rotasından benim için bir çiçek koparmıştı. Onu kuruması için cama asmış ve bana verebilmek için adaya gelişimi beklemişti.

O yıl içinde değersiz bir... belki de üç oğlanla öpüşmüştüm.
Babamı kaybetmiştim.
Gözyaşları ve sahtelikle dolu bir evden çıkıp bu adaya gelmiş
ve Gat'i görmüş
ve elindeki o gülü görmüş
ve pencereden içeri süzülen güneş ışınlarının onu,
tezgâhın üzerindeki elmaları aydınlattığı;
havanın odun ve okyanus koktuğu o anda,
adını aşk koymuştum.

Gerçekten de aşktı ve bu gerçeğin farkına o kadar aniden varmıştım ki ayakta durabilmek için Gat'le aramdaki tel kapıya yaslanmam gerekti. Ona sanki bir tavşan ya da kedi yavrusuymuş, okşamaktan kendinizi alamadığınız kadar özel ve yumuşak bir şeymiş gibi dokunmak istiyordum. Evren, o içinde olduğu için iyi bir yerdi. Kotundaki deliği ve çıplak ayaklarındaki kiri ve dirseğindeki yara kabuğunu ve tek kaşını çizen yara izini seviyordum. Gat, benim Gat'im...

Ben orada durmuş bakarken gülü bir zarfa koydu. Çekmeceleri sertçe açıp kapayarak bir kalem aradı, sonunda kendi cebinde bir tane buldu ve yazmaya başladı.

Çekmecelerden bir posta pulu çıkarana kadar, bir adres yazdığını anlayamamıştım.

Gat pulu zarfa yapıştırdı. Kendi adresini de yazdı.

Gül benim için değildi.

O beni görmeden Kızıl Konak'tan ayrıldım ve patikaya kadar koştum. Gökyüzünün kararmasını tek başıma izledim.

Hüzünlü ve yalnız bir gül çalısındaki bütün gülleri kopardım ve hepsini tek tek öfkeli denize fırlattım.

7

Johnny o akşam, bana New York'taki kız arkadaş meselesini anlattı. Adı Raquel'di. Hatta Johnny onunla tanışmıştı bile. Johnny de Gat gibi New York'ta yaşıyor ama Gat annesiyle şehrin yukarı yakasında, Johnny ise Carrie ve Ed'le birlikte aşağı yakada yaşıyorlar. Johnny, Raquel'in modern dansçı olduğunu ve sürekli siyah giyindiğini söyledi.

Mirren'ın kardeşi Taft, Raquel'in Gat'e bir kutu ev yapımı çikolatalı kek gönderdiğini söyledi. Liberty ve Bonnie de Gat'in telefonunda Raquel'in fotoğraflarının olduğunu söyledi.

Gat ise ondan hiç söz etmedi ama benimle göz göze gelmekte zorlanıyordu.

O ilk gece ağladım, tırnaklarımı kemirdim ve Clairmont mahzeninden aşırdığım şarabı içtim. Demir atmış yıldızlara çarparak, fırlayıp dönerek ve kusarak gökyüzünü vahşice deldim.

Duşta duvarı yumrukladım. Utancımı ve öfkemi soğuk mu soğuk suyla akıttım. Sonra terk edilmiş bir *enik* olduğumdan, kemiklerimi saran derim titreyerek yatakta yattım.

Ertesi sabah ve takip eden günlerde her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Sert hatlı çenemi dik tutuyordum.

Tekneyle açılıp kamp ateşleri yaktık. Tenis turnuvasını ben kazandım.

Tonlarca dondurma yapıp güneşin altında uzandık.

Bir gece dördümüz birlikte küçük kumsalda piknik yaptık. Buharda istiridye, patates ve süt mısır. Adanın personeli hazırlamıştı. Hiçbirinin adını bilmiyordum.

Johnny ve Mirren yemekleri metal fırın tavalarında taşıdılar. Kamp ateşimizin etrafında oturup yerken yemeğin yağını kuma damlatıyorduk. Sonra Gat hepimize üç katlı marşmelovlar hazırlayıp ateşte ısıttı. Alevlerin ışığında marşmelovları uzun bir sopaya geçiren ellerine baktım. Bir zamanlar isimlerimizin yazılı olduğu yerde artık okumak istediği kitapların isimleri yazıyordu.

O gece solda: *Varlık. Ve* Sağda: *Hiçlik.*

Benim de ellerimde bir yazı vardı. Bu sevdiğim bir alıntıydı. Solda: *Günü.* Sağda: *Yaşa.*

Gat, "Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Hayır," dedi Johnny.

"Büyükbabanızın bu adaya nasıl sahip olabildiğini düşünüyorum. Yani yasal olarak değil, ciddi ciddi."

"Seyyah atalarımızın şeytanlıklarından yakınmaya başlama lütfen," diye homurdandı Johnny.

"Hayır, mesele o değil. *Herhangi* bir insan bir toprağa sahip olduğunu nasıl söyleyebilir?" Gat elini sallayarak kumsalı, okyanusu, gökyüzünü işaret etti.

Mirren omuz silkti. "İnsanlar sürekli toprak alıp satıyor."

"Seksten ya da cinayetten falan bahsetsek olmaz mı?" diye sordu Johnny.

Gat onu umursamadı. "Belki de toprak hiç kimseye ait olmamalıdır ya da belki insanların sahip olabilecekleri toprak miktarına sınırlama getirilmelidir." Öne eğildi. "Bu kış gönüllü olarak Hindistan'a gittiğimde orada tuvalet inşa ettik. Bunu yaptık çünkü o köydeki insanların tuvaleti *yoktu.*"

"Hindistan'a gittiğini hepimiz anladık," dedi Johnny. "Kırk yedi kere falan anlattın."

Gat'in sevdiğim bir tarafı da bu; o kadar coşkulu, dünyayla o kadar inadına ilgili ki bahsettiği konulardan diğer insanların sıkılabileceğini hayal dahi edemiyor. Bunu ona açıkça söylediklerinde bile. Ancak aynı zamanda yakayı öyle kolay kolay kurtarmamıza da izin vermiyor. Düşünmemizi sağlamaya çalışıyor... düşünmek istemediğimiz zamanlarda dahi.

Marşmelovlu sopalardan birini ateşe tuttu. "Sadece bu konuda konuşmamız gerektiğini söylüyorum. Herkesin şahsına özel bir adası yok. Kimi insanlar da o adalarda çalışıyorlar. Diğerleri fabrikalarda çalışıyor. Bazılarının işi yok. Bazılarınınsa yemeği bile yok."

"Konuşmayı kes, hemen," dedi Mirren.

"Konuşmayı kes, sonsuza kadar," dedi Johnny.

"Burada, Kayın'da çarpık bir insanlık algımız var," dedi Gat. "Bunu görebildiğinizi sanmıyorum."

"Kes sesini," dedim. "Sesini kesersen sana daha fazla çikolata vereceğim."

Ve Gat gerçekten de sesini kesti ama yüzünü buruşturmuştu. Aniden ayağa kalktı, kumsaldan bir taş aldı ve tüm gücüyle uzağa fırlattı. Sweatshirt'ünü çıkardı, ayakkabılarını ayağından savurarak çıkardı, sonra üzerinde kotuyla yürüyerek denize girdi.

Öfke.

Ay ışığında omuz kaslarını, daldığında fışkıran suyu izledim. Daldı ve ben şöyle düşündüm: Şimdi peşine düşmezsem, onu Raquel denen kız kazanır. Şimdi peşine düşmezsem, Gat kopup gider. Yalancılar'dan, adadan, ailemizden, benden kopup gider.

Kazağımı çıkarıp üzerimde elbisemle peşinden denize girdim. Suya atladım ve Gat'in sırtüstü yattığı yere kadar yüzdüm. Islak saçları yüzünden düşmüş, tek kaşını çizen yara izini açığa çıkarmıştı.

Koluna uzandım. "Gat."

İrkildi. Belimize gelen suda doğruldu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Cady, ben sana hiç sesini kesmeni söylemiyorum," dedi. "Bunu asla söylemedim."

"Biliyorum."

Sessiz kaldı.

"Lütfen sesini kesme," dedim.

Bakışlarıyla ıslak elbisemin içindeki bedenimi süzdüğünü hissettim. "Fazla konuşuyorum," dedi. "Her şeyi politikleştiriyorum."

"Konuşman hoşuma gidiyor," dedim çünkü bu doğruydu. Dinlemeyi bıraktığımda gerçekten de hoşuma gidiyordu.

"Bütün her şey yüzünden kendimi..." Duraksadı. "Bu dünya berbat bir yer, hepsi bu."

"Öyle."

"Belki de..." Ellerimi tuttu ve üstlerinde yazan kelimelere bakmak için çevirdi. "Belki de *günü yaşamalıyım* ve sürekli galeyana gelmemeliyim."

Elim, ıslak elindeydi.

Ürperdim. Kolları çıplak ve ıslaktı. Eskiden hep el ele tutuşurduk ama bu yaz bana hiç dokunmamıştı.

"Dünyaya bu şekilde bakman iyi bir şey," dedim.

Gat beni bıraktı ve suya sırtüstü uzandı. "Johnny çenemi kapamamı istiyor. Mirren'ı ve seni de sıkıyorum."

Ona profilden baktım. Sadece Gat değildi. O, tefekkür ve coşkunluktu. Tutku ve acı kahveydi. Hepsi orada, kahverengi gözlerinin

kapaklarının ardında, pürüzsüz teninde, çıkık altdudağındaydı. İçinde patlamaya hazır bir enerji vardı.

"Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadım.

"Neymiş?"

Uzanıp yeniden koluna dokundum. Geri çekilmedi. "*Kes sesini, Gat*, dediğimizde aslında onu kastetmiyoruz."

"Etmiyor musunuz?"

"Aslında seni sevdiğimizi söylemeye çalışıyoruz. Bize bencil piçler olduğumuzu hatırlatıyorsun. O açıdan bizden biri değilsin."

Gözlerini kıstı. Gülümsedi. "*Sen* de mi bunu kastediyorsun, Cady?"

"Evet," dedim. Suda süzülen, uzattığı kolunda parmaklarımı gezdirdim.

"Şu suya girebildiğinize inanamıyorum!" Johnny kotunun paçalarını kıvırmış, dizine kadar okyanusa girmişti. "Resmen Kutup. Ayak parmaklarım dondu, yakında kopacaklar."

Gat, "Aslında tamamen girince gayet güzel," diye seslendi.

"Ciddi misin?"

Gat, "Ödleklik etme!" diye bağırdı. "Az erkek ol da gir şu lanet suya."

Johnny gülüp suya atladı. Mirren da peşinden geldi.

Sonra her şey... enfesti.

Tepemizden bakan gece. Okyanusun uğultusu. Martıların çığlıkları.

8

O gece uyumakta zorlandım.

Gece yarısından sonra bana seslendi.

Penceremden dışarı baktım. Gat, Rüzgâr Konağı'na giden ahşap yürüyüş yolunda sırtüstü uzanmıştı. Golden retriever'lar da yanına yatmışlardı; beşi birden: Bosh, Grendel, Haşhaş, Prens Philip ve Fatima. Kuyruklarını hafifçe sallıyorlardı.

Ay ışığında hepsi mavi görünüyordu.

"Aşağı gelsene," dedi.

Gittim.

Annemin odasının ışığı kapalıydı. Adanın geri kalanı da karanlıktı. Köpekleri saymazsak, yalnızdık.

"Kenara kay," dedim. Yürüyüş yolu geniş değildi. Yanına uzandığımda kollarımız birbirine değdi; benimki çıplaktı, o ise zeytin yeşili parkasını giymişti.

Gökyüzüne baktık. O kadar çok yıldız vardı ki bir kutlamaya benziyordu; sanki galaksi insanları uyuttuktan sonra görkemli, kaçak bir parti veriyordu.

Gat'in takımyıldızlar hakkında çokbilmişlik yapmadığına ya da yıldızlara bakıp dilek tutmakla ilgili aptalca bir şeyler söylemediğine seviniyordum. Ancak bu sessizliği neye bağlamam gerektiğini de bilemiyordum.

"Elini tutabilir miyim?" diye sordu.

Elimi onunkinin üzerine koydum.

"Evren şu anda fazla devasa görünüyor," dedi. "Tutunacak bir şeye ihtiyacım var."

"Yanındayım."

Başparmağıyla avucumun içini okşadı. Bütün sinirlerim, tenimin tenimde olduğu her saniyenin hassasiyetiyle oraya odaklandı. Bir süre sonra, "İyi bir insan olduğumdan emin değilim," dedi.

"Ben de iyi olduğumdan emin değilim," dedim. "Oluruna bırakıyorum."

"Hı hı." Bir süre sessiz kaldı. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Kısmen." Bu konuyu ciddiyetle düşünmeye çalıştım. "İşler kötüye gittiğinde dua ediyorum ya da yukarılarda birinin beni dinleyip gözettiğini hayal ediyorum. Mesela babam gittikten sonraki birkaç gün Tanrı'yı düşündüm. Yani korunma amaçlı... Ama genelde gündelik hayatımı yaşayıp gidiyorum. Azıcık bile ruhani bir tarafı yok."

"Ben artık inanmıyorum," dedi Gat. "Hindistan yolculuğum, onca yoksulluk falan... Hiçbir tanrının buna izin vereceğini hayal edemiyorum. Eve döndükten sonra aynı durumu New York sokaklarında da fark etmeye başladım. Dünyanın en zengin uluslarından birinde insanlar hasta ve açlıktan kırılıyorlar. Yani... Artık o insanları gözeten birinin varlığına inanamıyorum. Bu, kimsenin beni de gözetmediği anlamına geliyor."

"Bu seni kötü biri yapmaz ki."

"Annem inançlıdır. Budist olarak yetiştirilmiş ama artık Metodist Kilisesi'ne gidiyor. Benim bu halimden pek memnun sayılmaz." Gat annesinden nadiren bahsederdi.

"Sırf o sana inanmanı söylüyor diye inanamazsın ki," dedim.

"Evet. O yüzden esas soru şu: Artık Tanrı'ya inanmıyorsam nasıl iyi bir insan olacağım?"

Göğe baktık. Köpekler, Rüzgâr Konağı'nın köpek kapısından eve girdiler.

"Üşümüşsündür," dedi Gat. "Sana ceketimi vereyim."

Üşümemiştim ama doğruldum. O da doğruldu. Zeytin yeşili parkasının düğmelerini açtı ve üzerinden çıkarıp bana verdi.

Parka, bedeniyle ısınmıştı. Omuzlardan bana büyük geldi. Artık Gat'in kolları çıplaktı.

Onu oracıkta, onun parkasını giyiyorken öpmek istedim. Öpmedim.

Belki Raquel'i seviyordu. Telefonundaki o fotoğraflar, zarftaki o kurutulmuş japongülü...

9

Ertesi sabah kahvaltıda annem babamın Rüzgâr Konağı'nın çatı katındaki eşyalarına göz atıp istediklerimi almamı söyledi. Geri kalanını atacaktı.

Rüzgâr Konağı alınlıklı ve köşeli bir yapıdır. Beş yatak odasının ikisinin tavanı eğimlidir ve adada gerçek anlamda bir çatı katı olan tek evdir. Geniş bir verandası ve biraz alakasız görünen mermer tezgâhlarla yenilenmiş modern bir mutfağı vardır. Odalar ferah ve köpekler tarafından işgal edilmiş haldedir.

Gat'le cam bardaklarda buzlu çaylarımızı alıp çatı katına çıktık ve yere oturduk. Oda ahşap kokuyordu. Kare pencere ışıkla parıldıyordu.

Çatı katma daha önce çıkmıştık.

Aynı zamanda çatı katına daha önce hiç çıkmamıştık.

Kitaplar babamın tatil okumalarıydı. Sporcuların hatıratları, keyifli polisiyeler ve adını hiç duymadığım yaşlı insanların, rock yıldızlarının özel hayatlarını ifşa ettikleri kitaplar. Gat bunlarla ilgilenmiyor, kitapları renklerine göre ayırıyordu. Kırmızı bir yığın ve mavi, kahverengi, beyaz, sarı...

"Hiçbirini okumak istemiyor musun?" diye sordum.

"Belki."

"Birinci Kale ya da Çizginin Ötesinde'ye ne dersin?"

Gat güldü. Başını kınarcasına salladı. Mavi yığını düzeltti.

"Kötü Çocuğun Havalı Günleri? Dans Pistlerinin Fatihi?"

Yine güldü. Sonra ciddileşti. "Cadence?"

"Efendim?"

"Kes sesini."

Kendimi bırakıp ona uzun uzun baktım. Yüzünün her kıvrımı tanıdıktı ama aynı zamanda onu ilk defa görüyordum.

Gat gülümsedi. Işıldıyordu. Çekingendi. Renkli kitap yığınlarım devirerek dizlerinin üzerinde doğruldu. Uzanıp saçımı okşadı. "Seni seviyorum, Cady. Ciddiyim."

Eğilip onu öptüm.

Yüzüme dokundu. Eli boynumdan kayıp köprücükkemiğimi okşadı. Çatı penceresinden giren ışık üzerimize düşüyordu. Öpüşmemiz elektrik yüklü ve yumuşaktı,

temkinli ve emindi,

ürkütücü ve kesinlikle olması gerektiği gibiydi.

Benden Gat'e ve Gat'ten bana akın eden sevgiyi hissettim.

Sıcaktık ve titriyorduk,

genç ve kadimdik,

ve capcanlıydık.

Bu doğru, diye düşündüm. Birbirimize çoktandır âşığız.

Çoktandır öyleyiz.

10

Büyükbabam bizi yakaladı. Gat ayağa fırladı ve sakarca zemine saçılmış, renklerine göre ayrılmış kitaplara bastı.

"Sizi bölüyorum sanırım," dedi büyükbabam.

"Hayır, efendim."

"Evet evet, kesinlikle bölüyorum."

"Ortalığı toz bastı, özür dilerim," dedim. Tuhaftı.

"Penny buradan, okumak isteyebileceğim bir şeyler çıkabileceğini söyledi." Büyükbabam eski bir hasır sandalyeyi odanın ortasına çekip oturdu ve kitapların üzerine eğildi.

Gat hâlâ ayaktaydı. Çatının eğimli tavanı altında boynunu eğerek durmak zorunda kalıyordu.

"Kendine dikkat et, genç adam," dedi büyükbabam aniden ve sertçe.

"Anlayamadım?"

"Başını diyorum. Canın yanmasın."

"Haklısınız," dedi Gat. "Haklısınız, canım yanabilir."

"O yüzden kendine dikkat et," diye tekrarladı büyükbabam.

Gat arkasını döndü ve tek kelime daha etmeden merdivenden aşağı indi.

Büyükbabamla bir süre sessizlik içinde oturduk.

"Okumayı seviyor," dedim sonunda. "Babamın kitaplarından bir kısmını isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Cady, sen benim için çok değerlisin," dedi büyükbabam omzumu okşayarak. "İlk torunumsun."

"Ben de seni seviyorum, büyükbaba."

"Bir keresinde seni beyzbol maçına götürmüştüm, hatırlıyor musun? Henüz dört yaşındaydın."

"Elbette hatırlıyorum."

"Daha önce hiç patlamış mısır yememiştin."

"Evet. Sen de bana iki kutu almıştın."

"Görebilesin diye seni kucağıma almam gerekmişti. Onu da hatırlıyor musun, Cady?"

Hatırlıyordum.

"Haydi, bana anlat."

Büyükbabamın benden ne tür bir karşılık beklediğini biliyordum. Bu, sık sık talep ettiği bir şeydi. Sinclair sülalesinin tarihindeki önemli anları, değerlerini abarta abarta yeniden anlatmayı severdi. Her zaman bir şeyin bizim için ne anlam ifade ettiğini sorar ve etraflıca anlatmamızı beklerdi. Görselleştirerek. Belki aldığımız bir dersi de ekleyerek.

Genelde bu hikâyeleri anlatmayı ve dinlemeyi severdim. Efsanevi Sinclair'ler; nasıl da eğlenmiştik, ne kadar da güzeldik. Ancak o gün istemiyordum.

Büyükbabam, "İzlediğin ilk beyzbol maçıydı," diyerek sufle verdi. "Sonrasında sana kırmızı bir beyzbol sopası aldım. Boston'daki evin bahçesinde sopa sallama egzersizi yapmaya başladın."

Büyükbabam nasıl bir anı böldüğünü biliyor muydu? Bilse umursar mıydı?

Gat'i tekrar ne zaman görecektim?

Raquel'den ayrılacak mıydı?

Biz ne olacaktık?

"Evde de patlamış mısır yapmak istedin." Büyükbabam, bildiğimi bildiği halde hikâyeyi anlatmaya devam ediyordu. "Penny de sana yardım etti. Ama mısırı koyacak, kırmızı-beyaz kutularımız olmadığı için ağlamaya başladın. Hatırlıyor musun?"

"Evet, büyükbaba," diyerek pes ettim. "O gün ta beyzbol sahasına kadar geri gidip iki kutu daha patlamış mısır almıştın. Sırf kutuları bana verebilmek için içindeki mısırları eve dönerken tek başına yiyip bitirmiştin. Hatırlıyorum."

Halinden memnundu, ayağa kalktı ve birlikte tavan arasından indik. Büyükbabam merdivenden inerken biraz zorlandığından elini omzuma koydu.

Gat'i patikada buldum ve durup denize baktığı yere kadar koşup yanına gittim. Rüzgâr sert esiyor, saçımı yüzüme vuruyordu. Onu öptüğümde dudaklarında tuz tadı vardı.

11

Büyükanne Tipper, on beşimin Kayın Adası yazından sekiz ay önce öldü. Yaşlılığında bile etkileyici bir kadındı; beyaz saçları, pembe yanakları, uzun boyu ve keskin hatlarıyla. Anneme köpek sevgisi aşılayan oydu. Kızlarının küçüklüğünden kendi ölümüne kadar, hep en az iki bazen de dört golden retriever'ı olmuştu.

Peşin hükümlüydü ve favoriler seçmeyi severdi ama aynı zamanda sıcakkanlıydı. Küçükken Kayın Adası'nda erken uyandığımız günlerde Clairmont'a gidip onu uyandırırdık. Her zaman buzdolabında hazır beklettiği kek hamurunu minik kalıplara döker ve adadaki diğer herkes uyanmadan önce istediğimiz kadar minik kek yememize izin verirdi. Bizi böğürtlen toplamaya götürür, sonrasında da akşam yemek üzere turta ya da onun "slump[2]" dediği tatlıdan yapmamıza yardım ederdi.

Hayır işlerinden biri, her yıl Martha's Vineyard'daki Tarım Enstitüsü yararına düzenlediği yardım partisiydi. Hepimiz eksiksiz giderdik. Açık havada, güzel, beyaz çadırlarda düzenlenirdi. Küçükler ortalıkta parti elbiseleriyle ama ayakkabısız koştururlardı. Johnny, Mirren, Gat ve ben kadeh kadeh şarap aşırır, kendimizi uçarı ve aptal hissederdik. Büyükanne Tipper eteğinin ucunu tutarak önce Johnny'yle, sonra babamla, sonra da büyükbabamla

2 Böğürtlen, ahududu, incir gibi meyvelerin haşlanarak üzerlerine eklenen hamur toplarıyla pişirildiği bir New England tatlısı. (ed.n.)

dans ederdi. Bir zamanlar elimde onun bu partilerden birinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir gece elbisesi giymiş, elinde bir domuz yavrusu tutuyordu.

Adada on beşimin yazında Büyükanne Tipper yoktu. Clairmont bomboş geliyordu.

Clairmont, Viktoryen tarzda tasarlanmış üç katlı bir evdi. En üst katta bir kulesi ve evin etrafını çevreleyen bir verandası vardı. İçerisi orijinal *New Yorker* karikatürleri, aile fotoğrafları, işlemeli yastıklar, minik heykeller, fildişi kâğıt ağırlıkları, plaketler üstünde içi doldurulmuş balıklarla doluydu. Ev baştan aşağı, Tipper ve büyükbabamın koleksiyonunu yaptığı objelerle kaynıyordu. Bahçesinde on altı kişilik, devasa bir piknik masası ile onun biraz uzağında, büyük bir akçaağacın dalma asılı tekerlek biçiminde bir salıncak vardı.

Tipper mutfakta koşturup durur, gezintiler planlardı. Elişi odasında battaniyeler diker, dikiş makinesinin uğultusu tüm alt kattan duyulurdu. Bahçıvan eldivenlerini takıp kotunu giyer, dışarıda çalışan bahçıvanlara emirler yağdırırdı.

Artık ev sessizdi. Mutfak tezgâhında açık unutulmuş yemek kitapları, oradaki ses sisteminden yayılan klasik müzik tınıları yoktu. Yine de bütün sabunluklarda hâlâ Büyükanne Tipper'ın en sevdiği sabunlardan vardı. Bahçede hâlâ onun bitkileri yetişiyordu. Onun tahta kaşıkları, onun kumaş peçeteleri...

Bir gün, etrafta kimseler yokken, zemin kattaki elişi odasına girdim. Onun kumaş koleksiyonuna, parlak düğmelere, rengârenk ipliklerine dokundum.

Önce başım ve omuzlarım eridi, onları kalçam ve dizlerim izledi. Çok geçmeden bir gölcük olmuş, güzel desenli pamuklulara doğru akıyordum. Asla bitiremeyeceği battaniyeyi sırılsıklam ettim, dikiş makinesinin metal parçalarını paslandırdım. O anda, bir iki

saat boyunca tamamen yasın saf sıvı halinden ibarettim. Büyükannem, büyükannem... Kumaşlara sinmiş Chanel parfümünün kokusunu alabilsem de sonsuza dek gitmişti.

Annem beni buldu.

Normal davranmamı istedi. Çünkü öyleydim. Çünkü öyle olabilirdim. Derin bir nefes alıp dik oturmamı söyledi.

Ve istediğini yaptım. Yine.

Annem büyükbabam için endişeleniyordu. Büyükanne Tipper gittiğinden beri büyükbabam ayakta durmakta zorlanıyor, dengesini korumak için sandalyelere ve masalara tutunuyordu. O, ailemizin reisiydi. Annem onun dengesizleşmesini istemiyordu. Çocuklarının ve torunlarının hâlâ yanında, her zamanki kadar güçlü ve neşeli olduğunu bilmesini istiyordu. Anneme göre bu önemliydi; bu merhametti; bu en iyisiydi. *Sıkıntı yaratma,* diyordu, *insanlara neyi kaybettiklerini hatırlatma.* "Anlıyor musun, Cady? Sessizlik, acının üzerindeki koruyucu bir zırh gibidir."

Anlıyordum ve Büyükanne Tipper'ı da bütün sohbetlerden çıkarıp attım; tıpkı babama yaptığım gibi. Mutlulukla değil ama tümüyle. Teyzelerimle yenen yemeklerde, büyükbabamla teknedeyken, hatta annemle yalnızken... hep o çok önemli iki insan hiç var olmamış gibi davranıyordum. Diğer Sinclair'ler de aynısını yapıyordu. Hep birlikte olduğumuzda herkes kocaman gülümsüyordu. Brody Amca, Bess'i terk ettiğinde de, Jonathan Amca, Carrie'yi bıraktığında da, Tipper'ın köpeği Karabiber kanserden öldüğünde de aynen böyle yapmıştık.

Ancak Gat bunu hiç anlamıyordu. Aslında sık sık babamdan bahsediyordu. Babam Gat'in iyi bir satranç rakibi ve onun askeri tarihle ilgili sıkıcı hikâyelerine kulak veren iyi bir dinleyici olduğunu keşfetmişti, bu yüzden birlikte zaman geçirirlerdi. "Hani baban kovayla büyük bir yengeç yakalamıştı, hatırlıyor musun?" derdi

Gat. Ya da anneme, "Sam geçen sene bana kayıkhanede sinekli balıkçılık takımı olduğunu söylemişti, nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sorardı.

O Büyükanne Tipper'dan bahsettiğinde akşam yemeği sohbeti aniden kesiliyordu. Bir keresinde Gat, "Siz de Tipper'ın masanın başında ayakta durup tatlı servisi yapmasını özlemiyor musunuz? Tipik Tipper'dı," dedi. O kadar dehşete düştük ki kendimize gelmemiz için Johnny'nin yüksek sesle Wimbledon'dan bahsetmeye başlaması gerekti.

Gat ne zaman böyle gelişigüzel ve gerçekçi, böyle dikkatsiz laflar etse... damarlarım açılıyordu. Bileklerim yarılıyordu. Kanım avuçlarımdan akıp gidiyordu. Başım dönüyordu. Sessiz ve utanç dolu bir ıstırapla masadan sendeleyerek uzaklaşıyor ya da yere yığılıyor, aileden kimsenin fark etmemesini umuyordum. Özellikle de annemin.

Gat ise neredeyse her seferinde görüyordu. Kanım çıplak ayaklarıma damladığında ya da okuduğum kitaba boşaldığında, bana şefkatle yaklaşıyordu. Bileklerimi yumuşak gazlı bezle sarıyor ve neler olduğunu soruyordu. Babamı ve Büyükanne Tipper'ı soruyordu... sanki konuşmak durumu daha iyi yapabilirmiş gibi. Yaralar ilgiye muhtaçmış gibi.

Onca yıldan sonra bile ailemizin içinde bir yabancıydı.

Ben kanamadığımda ve Mirren ile Johnny şnorkelle dalmaya gittiklerinde ya da küçüklere bulaştıklarında veya herkes koltuklara yayılıp Clairmont'un düz ekran televizyonunda film izlerken Gat ve ben saklanırdık. Gece yarısında tekerlek salıncakta, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde otururduk; dudaklarımız, gecenin soğuttuğu tenlerimizin üzerinde ısınırdı. Sabahları kahkahalar eşliğinde Clairmont'un şişe şişe şarap ve ansiklopedi

dolu bodrum katına kaçardık. Gizemli ve şanslı hissederek öpüşür ve birbirimizin varlığına hayret ederdik. Bazı günler bana notlar yazıp onları küçük hediyelerle birlikte yastığımın altına bırakırdı.

Zamanında birileri, romanların bir dizi şaşkınlık yaratması gerektiğini yazmış. Seninle bir saat geçirince o hisse kapılıyorum.
Ayrıca, işte sana kurdeleye sarılı, yeşil bir diş fırçası.
Sana karşı hislerimi aktarmakta yetersiz kalıyor.

Çikolatadan daha iyiydi... dün gece seninle olmak.
Ne kadar aptalım! Hiçbir şeyin çikolatadan iyi olamayacağını sanırdım.
Çok derin, sembolik bir jest olarak, sana hep birlikte Edgartown'a gittiğimizde aldığım Vosges çikolatamı veriyorum. Yiyebilirsin ya da karşısına oturup üstünlük hissinin tadını çıkarabilirsin.

Gat'e cevap yazmıyordum ama pastel boyayla ikimizin şapşal resimlerini çiziyordum. Kolezyum'un ya da Eyfel Kulesi'nin önünde, bir dağın tepesinde, bir ejderin sırtında el sallayan çöp figürler. Resimleri yatağının başucuna asıyordu.

Fırsat buldukça bana dokunuyordu. Akşam yemeğinde masanın altından, boş kaldığı anlarda mutfakta. Gizlice, gülünç şekilde, büyükbabam hız teknesini kullanırken onun arkasından. Aramızda hiçbir engel hissetmiyordum. Kimsenin bakmadığı anlarda parmaklarımı Gat'in elmacıkkemiklerinde, sırtında gezdiriyordum. Eline uzanıyor, başparmağımı bileğine bastırıyor ve damarlarında dolaşan kanı hissediyordum.

12

On beşimin yazında bir akşam, küçük kumsalda yüzmeye gittim. Tek başıma.

Gat, Johnny ve Mirren neredeydi?

Hiçbir fikrim yok.

O sıralar sık sık Kızıl Konak'ta Scrabble oynardık. Muhtemelen oradaydılar. Belki de Clairmont'ta teyzelerin tartışmalarını dinleyip kraker ve çakaleriği marmelatı yiyorlardı.

Her şekilde, ben üzerimde kısa bir sabahlık ve iç çamaşırlarıyla suya girmiştim. Sonradan anlaşıldığı kadarıyla, sahile üzerimde başka hiçbir şey olmaksızın gitmiştim. Kumsalda kıyafetlerimin izine rastlayamadık. Havlu da yoktu.

Neden?

Bunu da bilmiyorum.

Çok açılmış olmalıydım. Açıklarda büyük, dik ve siyah kayalar vardır; akşam karanlığında hep çok kötücül görünürler. Yüzümü suya sokmuş ve başımı o kayalardan birine çarpmış olmalıydım.

Dediğim gibi, bilmiyorum.

Sadece şunu hatırlıyorum: Okyanusa daldım,

kayalık mı kayalık diplere kadar ve

Kayın Adası'nın tabanını görebiliyordum ve

kollarım ve bacaklarım uyuşmuştu ama parmaklarımın soğuğunu hissediyordum. Ben düşerken yosun parçaları yanımdan geçip gidiyordu.

Annem beni kumsalda, bedenimin yarısı suda, tortop olmuş halde buldu. Kontrolsüzce titriyordum. Yetişkinler beni battaniyelere sardılar. Beni Beşik Konağı'nda ısıtmaya çalıştılar. Bana çay ve giysiler verdiler ama titremem kesilmeyip ağzımdan tek kelime çıkmayınca beni Martha's Vineyard'daki bir hastaneye götürdüler ve doktorlar birtakım tahliller yaparken orada birkaç gün kaldım. Hipotermi, solunum güçlüğü ve bir tür kafa yaralanması... ancak beyin taramalarında bir şey çıkmamıştı.

Annem bir otelde oda tutup yakınımda kaldı. Carrie ve Bess Teyzem ile büyükbabamın üzgün, soluk suratlarını hatırlıyorum. Doktorlar ciğerlerimin temiz olduğunu söyledikten sonra bile göğsümün bir şeyle dolu olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum. Vücut sıcaklığımın normal olduğunu söylemelerine rağmen bir daha asla ısmamayacağımı hissettiğimi hatırlıyorum. Ellerim acıyordu. Ayaklarım acıyordu.

Annem kendimi toparlamam için beni eve, Vermont'a götürdü. Karanlıkta yatağımda yatıyor ve umutsuzca kendime acıyordum. Çünkü hastaydım ve dahası, Gat hiç aramamıştı.

Yazmamıştı da.

Âşık değil miydik?

Değil miydik?

Johnny'ye aptalca, karasevdalı iki üç e-posta yazıp ondan Gat'le ilgili bilgi edinmesini istedim.

Johnny aklıselim bir insan olduğundan bunları görmezden geldi. Sonuçta biz Sinclair'leriz ve hiçbir Sinclair benim davrandığım gibi davranmaz.

Yazmayı bıraktım ve gönderilenler kutusundaki tüm e-postaları sildim. Çaresiz ve aptalcaydılar.

Nihayetinde, incinmişken Gat kaçıp gitmişti.

Nihayetinde, yaşadığımız sadece bir yaz aşkıydı.

Nihayetinde, Raquel'i seviyor olabilirdi.

Birbirimize çok uzak yaşıyorduk zaten.

Ailelerimiz birbirine çok yakındı zaten.

Elime hiçbir açıklama geçmedi.

Sadece beni terk ettiğini biliyorum.

13

Kafatasıma hoş geldiniz.

Boyun ve kafa kemiklerimin üzerinde bir kamyon takla atıyor. Omurlarım kırılıyor, beynim patlayıp akıyor. Gözümde binlerce flaş patlıyor. Dünya yalpalıyor.

Kusuyorum. Bilincim kapanıyor.

Bu sürekli oluyor. Sıradan bir günden farkı yok.

Acı, geçirdiğim kazadan altı hafta sonra başladı. Kimse ikisinin bağlantılı olup olmadığından emin değildi ama kustuğumu, kilo verdiğimi ve genel bir dehşetin varlığını inkâr etmek de imkânsızdı.

Annem beni emar ve tomografi çektirmeye götürdü. İğneler, makineler. Daha fazla iğne ve daha fazla makine. Beyin tümörü, menenjit, aklınıza gelebilecek her şey için testler yaptılar. Acımı dindirmek için bir ilaç yazdılar, sonra başka bir ilaç ve ardından bir başkasını çünkü ne ilki ne de ikincisi işe yaramıştı. Sorunun ne olduğunu bile bilmeden bana reçete ardına reçete yazdılar. Sadece acımı yatıştırmak için.

Cadence, dedi doktorlar, *dozu aşma.*

Cadence, dedi doktorlar, *bağımlılık belirtilerine karşı uyanık ol.*

Ve yine de, Cadence, ilaçlarını almayı unutma.

O kadar çok randevuya gittim ki artık hiçbirini hatırlayamıyordum. Sonunda doktorlar bir teşhis koyabildiler. Cadence Sinclair Eastman: posttravmatik baş ağrısı. Travmatik beyin hasarından kaynaklı migren.

İyi olacakmışım, öyle dediler.

Ölmeyecekmişim.

Sadece canım çok yanacakmış.

14

Babam Colorado'da bir yıl geçirdikten sonra beni görmek istedi. Hatta beni İtalya, Fransa, Almanya, İspanya ve İskoçya'ya, haziran ortasında başlayacak on haftalık bir tatile götürmek istedi ki bu on altımın yazında Kayın Adası'na hiç gitmemek anlamına geliyordu.

"Yolculuğun zamanlaması çok iyi," dedi annem bavulumu hazırlarken.

"Neden?" Tüm işi o yaparken ben yatak odamın zemininde yatıyordum. Başım acıyordu.

"Büyükbaban Clairmont'u yeniden dekore ettiriyor." Çoraplarımı top şeklinde birbirine geçiriyordu. "Defalarca söyledim ya."

Hatırlamıyordum. "Neden ki?"

"Aklma esti. Yazı Rüzgâr Konağı'nda geçirecek."

"Sen de başında mı bekleyeceksin?"

Başıyla onayladı. "Bess ya da Carrie'yle kalamaz. Başıboş bırakılamayacağını da biliyorsun. Neyse. Avrupa'da harika şeyler öğreneceksin."

"Kayın Adası'na gitmeyi tercih ederim."

"Hayır, etmezsin," dedi sertçe.

Avrupa'da küçük kovalara kustum ve tebeşirimsi İngiliz diş macunlarıyla sürekli dişimi fırçaladım. Birkaç müze tuvaletinde, beynim eriyip köpürerek kulaklarımdan dışarı akarken, yanağımın altındaki karo zeminin soğuğunu hissederek yüzüstü yattım. Migren, kanımı yabancı otellerin yatak örtülerine bulaştırdı, zeminlerine damlattı, halılarına sızdırdı, yenmemiş kruvasanlara ve İtalyan bisküvilerine sıvadı.

Babamın seslendiğini duyabiliyordum ama ilaç etkisini gösterene kadar ona cevap vermiyordum.

O yaz Yalancılar'ı özledim.

Okul yılı boyunca birbirimizi pek arayıp sormazdık, gerçi daha küçükken bunu denemiştik. Birbirimizle mesajlaşır ya da yazın çektiğimiz fotoğrafları özellikle eylül ayında etiketlerdik ancak kaçınılmaz olarak bir iki ay sonra yine bağımız kopardı. Her nasılsa, Kayın Adası'nın büyüsü, gündelik yaşamlarımıza taşınmıyordu. Okul arkadaşları, kulüpleri ve spor takımlarını dinlemek istemiyorduk. Onun yerine, bir sonraki haziranda havada tuz kokusu, su yüzeyinden yansıyan solgun güneş ışıklarıyla birbirimizi rıhtımda gördüğümüzde sevgimizin yeniden canlanacağını biliyorduk.

Ancak kazadan sonraki yıl okula günler hatta haftalarca gidemedim. Derslerden kaldım ve müdür bana on birinci sınıfı tekrarlamam gerekeceğini bildirdi. Futbolu ve tenisi bıraktım. Bebek bakıcılığı yapamıyordum. Araba kullanamıyordum. Arkadaşlarım zamanla tanıdıklara dönüştü.

Mirren'a birkaç kez mesaj attım. Aradım ve sonradan pişman olduğum, yalnızlık ve ihtiyaç dolu sesli mesajlar bıraktım.

Johnny'yi de aradım ama sesli mesaj kutusu doluydu.

Bir daha aramamaya karar verdim. Bana kendimi zayıf hissettiren sözleri tekrarlamak istemiyordum.

Babam beni Avrupa'ya götürdüğünde Yalancılar'ın adada olduğunu biliyordum. Büyükbabam Kayın Adası'na telefon hattı çektirmemişti ve cep telefonları da orada çekmiyordu, ben de e-postalar atmaya başladım. Acınası sesli mesajlarımın aksine bunlar baş ağrısından mustarip olmayan birinin yazdığı çekici, sevimli notlardı.

Çoğunlukla.

Mirren!

Seni, babamın salyangoz çorbası içtiği Barselona'dan selamlıyorum.

Otelimizi baştan aşağı altın kaplamışlar. Tuzlukları bile. İhtişamlı bir kepazelik.

Lütfen bana küçüklerin yaramazlıklarını, hangi üniversitelere başvuracağını ve gerçek aşkı bulup bulmadığını anlat.

/Cadence

• • •

Johnny!

Babamın kurbağa yediği Paris'ten bonjour.

Kanatlı Zafer'i gördüm. Olağanüstü bir vücudu var, kolları yok.

Sizi özlüyorum. Gat nasıl?

/Cadence

• • •

Mirren!

İskoçya'da bir şatodan selamlar. Babam burada da haggis yedi; koyun yüreği, karaciğeri ve akciğerini yulaf unuyla karıştırılıp koyun işkembesi içinde haşlıyorlarmış.

Yani, bilesin diye söylüyorum, yürek yiyen cinsten bir babam var.

/Cadence

• • •

Johnny!

Babamın kanlı sosis yediği Berlin'deyim.

Benim için de şnorkelle dalın. Yabanmersinli turta yiyin. Tenis oynayın. Kamp ateşi yakın. Sonra bana rapor verin. Sıkıntıdan halim harap ve emirlerime uymazsanız yaratıcı cezalar tasarlamam gerekecek.

/Cadence

Cevap vermediklerinde tamamen şaşırdığımı söyleyemem. İnternete girmek için Vineyard'a gitmek gerekmesinin yanında, Kayın Adası'nın dışa kapalı bir dünyası vardır. Bir kez oraya adım attığınızda evrenin geri kalanı sevimsiz bir rüyadan farksızdır.

Oradan bakınca Avrupa var olmayabilir bile.

15

Şahane Sinclair Ailesi'ne bir kez daha hoş geldiniz.

Açık havada egzersiz yapmanın gerekliliğine inanırız. Zamanın iyileştirici gücüne inanırız.

Açıkça söylemesek de reçeteli ilaçlara ve kokteyl saatlerine inanırız.

Sorunlarımızı restoranlarda konuşmayız. Sıkıntıları dışavurmaya ise inanmayız. Üstdudaklarımız kaskatıdır ve kalbimizi göstermediğimiz için insanların bize merakla bakmaları mümkündür.

İnsanların bize merakla bakmalarından keyif alıyor olmamız da mümkündür.

Burada, Burlington'da artık yalnızca annem, ben ve köpekler var. Üzerimizde Boston'daki gibi büyükbabamın ağırlığı, Kayın Adası'ndaki gibi tüm ailenin etkisi yok ama yine de insanların bizi nasıl gördüğünü biliyorum. Tepenin üstündeki verandalı, büyük evde annem ve ben biriz. Fidan boylu anne ve hastalıklı kızı. Elmacıkkemiklerimiz kalkık, omuzlarımız geniş. Kasabada işlerimizi hallederken dişlerimizi göstere göstere gülümsüyoruz.

Hastalıklı kız pek konuşmuyor. Onu okuldan tanıyanlar uzak durmaya meyilli. Zaten hastalanmadan önce de onu tanıdıkları söylenemezdi. O zamanlar da sessizdi.

Artık zamanının yarısını okulu özleyerek geçiriyor. Okulda olduğundaysa solgun teni ve sulu gözleriyle ihtişamlı bir trajediye bürünüyor; sanki veremle eriyip giden bir kitap kahramanı. Bazen okulda gözyaşları içinde kendini yere bırakıveriyor. Diğer

öğrencileri korkutuyor. En nazik olanları bile onu revire taşımaktan bıktı usandı.

Yine de tipik lise tatsızlıklarıyla, dalga geçilmesinden ya da dışlanmaktan onu kurtaran gizemli bir havası var. Annesi bir Sinclair.

Elbette bana sorsalar, gecenin köründe hazır tavuk çorbası içerken ya da revirin floresan ışığı altında yatarken kendimi hiç gizemli hissetmiyorum. Babam gittiğinden beri annemle kavgalarımızın ihtişamlı olduğunu söylemek de zor.

Uyanınca onu yatak odamın kapı eşiğinde durmuş bana bakarken buluyorum.

"Tepemde dikilme."

"Seni seviyorum. Sana bakıyorum," diyor bir eli kalbinin üzerinde.

"Tamam, artık yapma."

Kapıyı yüzüne çarpabilsem yaparım. Ama ayağa kalkamıyorum.

Sık sık, ortalıkta belirli bir günde yediğim yemeklerin listelendiği notlar buluyorum: *kızarmış ekmek ve reçel, sadece yarım dilim; elma ve patlamış mısır; kuru üzümlü salata; çikolata; makarna. Su? Protein? Çok fazla zencefilli gazoz.*

Araba kullanamıyor olmam hiç ihtişamlı değil. Bir cumartesi akşamı evde olmak, pis kokulu golden retriever öbeğinin üzerinde kitap okumak gizemli değil. Ancak bir Sinclair, özel insanlardan oluşan ayrıcalıklı bir klanın parçası ve bu klanın bir parçası olduğum için büyülü ve önemli bir anlatının da parçası olarak gizemli *görülme* hissine duyarsız değilim.

Annem de değil.

Böyle insanlar olmak üzere yetiştirildik.

Sinclair'ler. Sinclair'ler.

İKİNCİ BÖLÜM
Vermont

16

Sekiz yaşındayken, bir Noel'de babam bana masal kitapları hediye etmişti. Renklere göre düzenlenmişlerdi: *Sarı Masal Kitabı*, *Mavi Masal Kitabı*, *Kızıl*, *Yeşil*, *Gri*, *Kahverengi* ve *Turuncu*. İçlerinde dünyanın her köşesinden, tanıdık hikâyelerin sayısız varyasyonları vardı.

Okudukça bir hikâyenin içinde bir diğerinin yankılarını, onun içinde de başkalarının yankılarını duyuyordunuz. Hepsi aynı şekilde başlıyordu: Evvel zaman içinde üç şey varmış:

üç domuz,

üç ayı,

üç kardeş,

üç asker,

üç erkek keçi.

Üç prenses.

Avrupa'dan döndüğümden beri ben de kendiminkileri yazıyorum. Kendi varyasyonlarımı.

Zamanım bol, o yüzden size bir hikâye anlatayım. Bir varyasyon, diyorum ya, önceden duyduğunuz bir hikâyenin varyasyonu.

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir kral varmış.

Yaşlandıkça, kızlarının hiçbiri evlenmediği ve kendisine bir vâris vermediği için krallığı hangisine bırakacağını düşünmeye başlamış. Böylece kızlarından kendisine olan sevgilerini göstermelerini istemeye karar vermiş.

En büyük prensese, "Beni ne kadar sevdiğini anlat," demiş.

En büyük prenses onu krallıktaki tüm hazineler kadar çok seviyormuş.

Ortanca prensese, "Beni ne kadar sevdiğini anlat," demiş.

Ortanca prensesin ona sevgisi demir kadar sağlammış.

En küçük prensese, "Beni ne kadar sevdiğini anlat," demiş.

En küçük prenses karşılık vermeden önce uzun uzun düşünmüş. Sonunda onu etin tuzu sevdiği gibi sevdiğini söylemiş.

"O zaman beni hiç sevmiyorsun," demiş kral. Kızını şatodan sürmüş ve dönemesin diye kalenin köprüsünü kaldırtmış.

Prenses artık üzerinde bir ceket, hatta cebinde bir parça ekmek olmaksızın ormanda yalnız kalmış. Zorlu kışı ağaçların altına sığınarak geçirmiş. Bir hana varmış ve aşçı yamağı olarak işe girmiş. Günler günleri, haftalar haftaları kovalarken prenses mutfak işlerini öğrenmiş. Sonunda işvereninden de becerikli hale gelmiş ve yemeklerinin şanı krallığın dört bir yanına yayılmış.

Yıllar geçmiş ve en büyük prensesin evlenme vakti gelmiş. Düğün şenlikleri için yemekleri hazırlama görevi de handaki aşçıya verilmiş.

Mönüde ana yemek olarak kızarmış kuzu eti servis edilecekmiş. Kralın en sevdiği yemekmiş ama bu sefer tamamen tuzsuz pişirilmiş.

Kral tadına bakmış.

Sonra bir daha bakmış.

"Müstakbel kraliçenin düğününde bu kadar rezil bir et yemeği sunmaya cüret eden de kim?" diye bağırmış.

Prenses aşçı babasının huzuruna çıkmış ama o kadar değişmiş ki kral onu tanıyamamış. "Ben sizin sofranıza tuz koymam, Majesteleri," diye açıklamış prenses. "Sonuçta, tuzun kıymetli olduğunu söyledi diye en küçük kızınızı sürgüne gönderen siz değil miydiniz?"

Kral bu sözler üzerine karşısındakinin kızı, hem de kendisini en çok seven kızı olduğunu anlamış.

Peki, sonra ne olmuş?

En büyük kızı ve ortanca kardeşi bunca zamandır kralla yaşıyormuş. Kral bir hafta birine, bir hafta diğerine iltimas ediyormuş. Babalarının onları sürekli karşılaştırması yüzünden birbirlerinden uzaklaşmışlar. En küçükleri dönünce kral krallığı, yeni evlenmiş en büyük kızının elinden koparıp almış. Neticede kraliçe olamayacakmış. En küçük prensesin ablaları öfkeyle kudurmuşlar.

Önceleri en küçük prenses babasının sevgisinin tadını çıkarmış. Ancak çok geçmeden kralın güç delisi bir bunak olduğunu anlamış. Prenses kraliçe olacakmış ama bir yandan da ömrünün geri kalanını çılgın ve yaşlı bir tirana bakarak geçirmeye mahkûmmuş. Kral ne kadar hastalanırsa hastalansın onu terk edemeyecekmiş.

En küçük prenses, babasını etin tuzu sevdiği gibi sevdiği için mi kalmış?

Yoksa babası ona krallığı bırakacağını temin ettiği için mi?

Prenses ayırt etmekte zorlanıyormuş.

17

Avrupa tatilini takip eden sonbaharda bir projeye başladım. Her gün, sahip olduğum bir eşyadan vazgeçiyordum.

Mirren'a, çocukken uğruna kavga ettiğimiz, çok uzun saçlı bir Barbie bebeği; Johnny'ye bir zamanlar çok kullandığım, çizgili bir atkıyı postaladım. Johnny çizgileri sever.

Aile büyüklerinden annem, teyzelerim ve büyükbabam için objeleri biriktirmek bir yaşam gayesidir. Elinde en fazlasıyla ölen oyunu kazanır.

Bense tam olarak *neyi* kazanacaklarını merak ediyordum.

Eskiden güzel şeyleri seven bir insandım. Annem gibi, tüm Sinclair'ler gibi. Ama artık öyle biri değilim.

Annem Burlington'daki evimizi gümüş ve kristallerle, koleksiyonluk kitaplarla ve kaşmir battaniyelerle dolduruyordu. Zemin kalın halılarla kaplıydı ve onun himayesindeki birkaç yerel sanatçının eserleri duvarlarımızı süslüyordu. Antika porselenleri seviyor, onları yemek odasında sergiliyordu. Gayet iş görür durumdaki Saab'ımızın yerine bir BMW almıştı.

Bu refah ve zevk sembollerinin hiçbirinin zerre işlevi yoktu.

Annem, "Güzellik de geçerli bir işlev," diye iddia ediyordu. "Bir mekân, kişisel bir tarih algısı yaratıyor. Hatta haz hissi. Haz nedir, bilir misin, Cadence?"

Ancak bu eşyalara neden sahip olduğu konusunda yalan söylediğini düşünüyordum; hem bana hem de kendine. Yeni bir şey almanın sarsıcı etkisiyle kendini bir anlığına da olsa güçlü hissediyordu. Güzel şeylerle dolu bir eve sahip olmanın, sanatçı arkadaşlarından pahalı denizkabuğu resimleri ve Tiffany's'den kaşıklar almanın prestijli bir yanı vardı sanırım. Antikalar ve Şark halıları insanlara, annemin Bryn Mawr Üniversitesi terk bir köpek yetiştiricisi olsa da gücü olduğunu... çünkü zengin olduğunu gösteriyordu.

Verilecek: Yastığım. Ufak tefek işlere koştururken onu yanımda taşıyordum.

Kütüphanenin dışında bir kız duvara yaslanmış duruyordu. Ayak bileklerinin dibinde bozuk para için kartondan bir kutu vardı. Benden çok da büyük sayılmazdı.

"Bu yastığı ister misin?" diye sordum. "Kılıfını yıkamıştım."

Yastığı aldı ve üzerine oturdu.

O gece yatağım pek rahat değildi ama böylesi daha iyiydi.

Verilecek: Onuncu sınıftayken okuduğum, yatağın altından çıkan, karton kapaklı *Kral Lear* baskısı.

Halk kütüphanesine bağışladım.

Bir kez daha okumam gerekmiyordu.

Verilecek: Büyükanne Tipper'ın, Tarım Enstitüsü partisinde, üzerinde gece elbisesi ve yavru domuzla çekilmiş fotoğrafı.

Eve dönerken Goodwill[3] mağazasına uğradım. "Selam Cadence," dedi Patti tezgâhın arkasından. "Bir şeyler mi bırakacaksın?"

"Bu benim büyükannemdi."

"Güzel bir hanımefendiymiş," dedi Patti fotoğrafa dikkatle bakarak. "Fotoğrafı almak istemediğine emin misin? Sadece çerçeveyi de bağışlayabilirsin."

"Eminim."

Büyükanne Tipper ölmüştü. Fotoğrafına sahip olmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Eve girdiğimde annem, "Yine mi Goodwill'e gittin?" diye sordu. Özel meyve bıçağıyla şeftali dilimliyordu.

"Hı hı."

---

3 Bağışlanan malların bir kısmını mağazalarında satarak elde ettiği gelirle engellilere mesleki eğitim ve iş fırsatları sağlayan uluslararası bir sivil toplum kuruluşu. (ç.n.)

"Bu sefer neyi bıraktın?"

"Tipper'ın eski bir fotoğrafım."

"Yavru domuzla olanı mı?" Dudağı seğirdi. "Ah, Cady."

"Fotoğraf benimdi, verip vermemek de bana kalmıştı."

Annem iç geçirdi. "Köpeklerden birini vermeye kalkarsan benden çekeceğin var."

Köpeklerin hizasına çömeldim. Bosh, Grendel ve Haşhaş beni tatlı, ev içine uygun kısık havlamalarla karşıladılar. Hepsi de ailemizin tombul ve iyi huylu köpekleriydi. Hepsi de safkan golden'dı. Haşhaş annemin işi için birkaç kere yavrulamıştı ama yavrular ve diğer damızlık köpekler Burlington'm dışındaki bir çiftlikte annemin ortağıyla kalıyorlardı.

"Öyle bir şeyi asla yapmam," dedim.

Yumuşak köpek kulaklarına onları nasıl da sevdiğimi fısıldadım.

18

Travmatik beyin hasarını Google'da aradığımda, pek çok internet sitesi, seçici amnezinin de hasarın sonuçlarından biri olduğunu açıklıyordu. Beyin hasar aldığında hastanın bir şeyleri unutması nadir görülen bir durum sayılmazdı. Travmayı yaratan koşulları tutarlı bir bütün olarak anlatamayabilirdi.

Ancak ben, insanların bu halde olduğumu bilmelerini istemiyordum; onca doktor randevusu, tarama ve ilaçtan sonra hâlâ bu halde olduğumu.

Bir engelli olarak yaftalanmak istemiyordum. Daha fazla ilaç istemiyordum. Doktorlar ya da endişeli öğretmenler istemiyordum. Tanrı biliyor ya, yeterince doktor görmüştüm.

Kazanın yazından hatırladıklarım:

Kızıl Konak'ın mutfak eşiğinde Gat'e âşık olmak.

Onun Raquel için kuruttuğu japongülü ve benim öfkeden başım dönerken kendimi şaraba vurduğum gece.

Her şey yolundaymış gibi davranmak. Dondurma yapmak. Tenis oynamak.

Üç katlı marşmelov, çikolata ve bisküvi sandviçleri ve Gat'e sesini kesmesini söylediğimizde sinirlenmesi.

Gece yüzmesi.

Tavan arasında Gat'i öpmek.

Patlamış mısır anısını dinlemek ve büyükbabamın merdivenden inmesine yardım edişim.

Tekerlek salıncak, bodrum katı, patika. Gat ve ben birbirimizin kollarında.

Gat'in beni kanarken görmesi. Sorular sorması. Yaralarımı sarması.

Bunlardan başka pek fazla bir şey hatırlamıyordum.

Mirren'ın elini, bozulmuş altın rengi ojesini, tekne için bir bidon benzin taşıdığını görebiliyordum.

Annemin gergin yüzüyle, "Siyah inciler mi?" diye sorduğunu.

Johnny'nin ayaklarını, koşarak merdivenden inip Clairmont'tan kayıkhaneye gidişini.

Büyükbabamın, yüzü bir sahil ateşinin alevleriyle aydınlanırken bir ağaca tutunduğunu.

Ve dördümüzü, Yalancılar'ı, sersemleyip midemiz bulanana kadar kahkahalar attığımızı. Ama neydi o kadar komik olan?

Neydi ve biz neredeydik?

Bilmiyordum.

Bir ara on beşimin yazının kalanını hatırlamadığımda anneme soruyordum. Unutkanlığım beni korkutuyordu. İlaçlarımı

bırakmayı ya da yeni ilaçlar denemeyi veya başka bir doktora görünmeyi öneriyordum. Unuttuklarımı öğrenebilmek için yalvarıyordum. Sonra, sonbaharın... ölüm cezasından hallice hastalıklar için tahlilden tahlile koştuğum sonbaharın sonlarına doğru bir gün annem ağlamaya başladı. "Bana sürekli soruyorsun ama cevaplarımı asla hatırlamıyorsun."

"Üzgünüm."

Konuşmaya devam ederken kendine bir kadeh şarap koydu. "Hastanede uyandığın gün, 'Ne oldu? Ne oldu?' diye sormaya başladın. Sana daima gerçekleri söyledim, Cadence, sen de onları bana tekrarlıyordun. Ama ertesi gün tekrar soruyordun."

"Üzgünüm," dedim yine.

"Hâlâ neredeyse her gün soruyorsun."

Doğruydu, kazaya dair hafızamda hiçbir şey yoktu. Öncesinde ve sonrasında ne olduğunu hatırlamıyordum. Doktor randevularımı hatırlamıyordum. Olmuş olmalıydılar çünkü elbette olmuşlardı... ortada bir teşhis ve ilaçlar vardı. Ancak tüm ilaçlı tedavi sürecimi de hatırlamıyordum.

Anneme baktım. Sinir bozucu derecede endişeli yüzüne, sızdıran gözlerine ve yarı sarhoşlukla sarkan dudaklarına. "Sormayı bırakmalısın," dedi. "Zaten doktorlar da kendi kendine hatırlamanın daha iyi olacağını düşünüyor."

Bana son bir kez anlatmasını istedim ve cevaplarını, sonradan istediğimde dönüp bakabileyim diye not aldım. İşte, gece yüzmesinde geçirdiğim kazayı, kayalıkları, hipotermiyi, solunum güçlüğünü ve henüz teyit edilmemiş travmatik beyin hasarını bu sayede anlatabiliyorum.

Ona bir daha hiçbir şey sormadım. Anlayamadığım birçok yeri var ama sormadığım zamanlarda annem oldukça ayık kalabiliyordu.

19

Babam on yedimin yazının büyük bir kısmında beni Avustralya ve Yeni Zelanda'ya götürmeyi planlıyordu.

Gitmek istemiyordum.

Kayın Adası'na dönmek istiyordum. Mirren'ı görmek ve güneşin altında uzanarak geleceğimizi planlamak istiyordum. Johnny'yle tartışmak, şnorkelle dalmak ve dondurma yapmak istiyordum. Küçük kumsalda şenlik ateşleri yakmak istiyordum. Clairmont'un verandasındaki hamağa dip dibe yatmak ve mümkünse tekrar Yalancılar olabilmemizi istiyordum.

Kazamı hatırlamak istiyordum.

Gat'in neden ortadan kaybolduğunu bilmek istiyordum. Neden o gece benimle yüzmeye gelmediğini bilmiyordum. Küçük kumsala neden tek başıma gittiğimi bilmiyordum; neden iç çamaşırlarımla yüzdüğümü ve sahilde hiç kıyafet bırakmadığımı... ve ben yaralanmışken onun neden kaçıp gittiğini.

Beni sevip sevmediğini merak ediyordum. Raquel'i sevip sevmediğini merak ediyordum.

Beş gün sonra babamla Avustralya'ya yola çıkmamız gerekiyordu.

Gitmeyi hiçbir şekilde kabul etmemeliydim.

Gözyaşlarına boğulup kendimi perişan ettim. Anneme dünyayı görmeye ihtiyacım olmadığını söyledim. Ailemi görmeye ihtiyacım vardı. Büyükbabamı özlemiştim.

Hayır.

Avustralya'ya seyahat edersem hastalanacaktım. Baş ağrıları patlak verecekti; uçağa binmemeliydim. Yabancı yemekler yememeliydim. Saat farkı yaşamamalıydım. Ayrıca ya ilaçlarımı kaybedersek ne olacaktı?

Tartışmayı bırak. Gezinin parası çoktan ödendi.

Köpekleri sabah erkenden gezdiriyordum. Bulaşık makinesini doldurup boşaltıyordum. Elbise giyiyor, yanaklarıma allık sürüyordum. Annemin bana sarılıp saçımı okşamasına izin veriyordum. Yazı babamla değil, onunla geçirmek istediğimi söylüyordum.

Lütfen.

Ertesi gün büyükbabam Burlington'a geldi ve misafir odamızda kaldı. Mayısın ortasından beri adadaydı ve buraya gelebilmek için gemiye, arabaya ve uçağa binmesi gerekmişti. Büyükanne Tipper öldüğünden beri bizi ziyarete gelmemişti.

Ben evde kalıp akşam yemeği için sofrayı hazırlarken annem de onu havaalanından almaya gitti. Şehirdeki bir gurme marketten kızarmış tavuk ve garnitür almıştı.

Büyükbabam onu son gördüğümden beri kilo vermişti. Kabarık, kulaklarının etrafında öbek öbek duran saçlarıyla kuş yavrusuna benziyordu. Derisi iskeletinin üzerinde sarkıktı, göbeği ve kamburu çıkmıştı. Onu böyle hatırlamıyordum. Sağlam, geniş omuzları ve ağzında bir sürü dişiyle hep yenilmez görünmüştü.

Büyükbabam, vecizeleri olan insanlardandı. "Hayır'ı asla cevap olarak kabul etme," derdi bize hep. Ve "Asla arka sıralarda oturmayın. Kazananlar en ön sırada oturur."

Yalancılar olarak onun bu beyanları karşısında gözlerimizi deviririrdik... "Kararlı olun; bocalayanları kimse sevmez", "Asla yakınma; asla açıklama." Yine de onu yetişkinlere has konularda bir bilge olarak görürdük.

Yazlık ekose bir şort ve makosen ayakkabı giymişti. Yaşlı adamların sıska bacaklarına sahipti. Sırtımı okşayıp viski ve maden suyu istedi.

Yemek sırasında Boston'daki arkadaşlarından bahsetti. Kayın Adası'ndaki evin yeni mutfağından. Önemsiz şeylerden. Sonrasında annem masayı toplarken ben de ona arka bahçeyi gösterdim. Akşam güneşi henüz batmamıştı.

Büyükbabam bir şakayık koparıp bana verdi. "İlk torunuma."

"Çiçekleri koparma, tamam mı?"

"Penny umursamaz."

"Hayır, umursar."

"Cadence ilkti," dedi, gözlerime değil gökyüzüne bakarak. "Boston'a bizi ziyarete gelmişti. Üzerinde pembe bir tulum vardı ve saçları tepesinden diken gibi çıkmıştı. Johnny'nin doğumuna daha üç hafta vardı."

"Ben burada, yanındayım, büyükbaba."

"Cadence ilkti ve kız olması önemli değildi. Ona her şeyi verecektim. Bir erkek torunmuş gibi. Onu kollarıma alıp dans ettim. O, ailemizin geleceğiydi."

Başımla onayladım.

"Tam bir Sinclair olduğunu görebiliyorduk. Sinclair saçlarına sahipti ama sadece o da değildi; çenesi, minik elleri... Boyunun uzun olacağını biliyorduk. Bess o kısa adamla evlenene kadar bütün Sinclair'ler uzundu. Sonra Carrie de aynı hataya düştü."

"Brody ve Jonathan'ı mı kastediyorsun?"

"Neyse ki onlardan kurtulduk, değil mi?" Gülümsedi. "Hepimiz uzunduk. Anne tarafımın buraya *Mayflower*'la[4] geldiğini biliyor muydun? Amerika'da bu yaşamı kurmaya."

---

4 1620 yılında İngiltere'den Amerika kıtasına giden ve ABD'nin temellerini kuran seyyahları taşıyan gemi. (ç.n.)

Atalarımızın *Mayflower*'la gelmesinin önemli olmadığını biliyordum. Boyumuzun önemli olmadığını biliyordum. Ya da sarışın olmamızın. Saçımı bu yüzden boyamıştım: En büyük torun olmak istemiyordum; adanın, servetin ve beklentilerin vârisi olmak.

Ama belki de bir yandan istiyordum.

Büyükbabam uzun bir yolculuğun ardından çok içmişti. "İçeri girelim mi?" diye sordum. "Oturmak ister misin?"

Bir şakayık daha kopardı ve bana verdi. "Bağışlama için, tatlım."

Kambur sırtını pışpışladım. "Daha fazla koparma, olur mu?"

Büyükbabam eğildi ve beyaz lalelere dokundu.

"Ciddiyim, yapma," dedim.

Sertçe, başkaldırırcasına bir şakayık daha kopardı. Bana uzattı. "Sen benim Cadence'ımsın. İlksin."

"Evet."

"Saçına ne oldu?"

"Boyadım."

"Seni tanıyamadım."

"Sorun değil."

Büyükbabam elimdeki şakayıkları işaret etti. "Sana üç çiçek. Üç çiçeğin olmalı."

Acınası görünüyordu. Güçlü görünüyordu.

Onu seviyordum ama ondan hoşlandığımdan emin değildim. Elini tuttum ve onu içeri götürdüm.

20

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir kral varmış. Üçünü de canıgönülden seviyormuş. Üç genç hanımefendi evlilik çağma

gelmiş ve bir gün üç başlı, korkunç bir ejder, köyleri ateşli nefesiyle küle çevirerek krallığı kuşatmış. Ekinleri mahvetmiş, kiliseleri yakıp yıkmış. Bebekleri, yaşlıları ve her yaştan insanı katletmiş.

Kral, ejderi her kim öldürürse ona kızlarından birini vermeyi vaat etmiş. Zırhlarını, kılıçlarını ve oklarını kuşanan kahramanlar ve savaşçılar cesur atlarına atlayıp krallığa gelmişler.

Ejder bu adamların hepsini tek tek katledip yemiş.

Sonunda kral, bir bakirenin ejderin kalbini yumuşatıp savaşçıların yapamadığı işi yapabileceğine kanaat getirmiş. Ejderden merhamet dilemesi için önce en büyük kızını göndermiş fakat ejder onun yalvarışlarına kulak asmadan prensesi tek lokmada mideye indirmiş.

Bunun üzerine kral, ejderden merhamet dilemesi için ortanca kızını göndermiş fakat yaratık yine aynı şeyi yapmış; prenses henüz tek kelime edemeden onu yutmuş.

Kral en küçük kızını da merhamet dilemesi için göndermiş; üstelik bu kızı o kadar hoş ve zekiymiş ki kral diğer evlatlarının beceremediğini bu kızının başaracağından eminmiş.

Ama hayır... Ejder onu da hemencecik yiyivermiş.

Kral artık pişmanlıktan azap çekiyormuş. Artık dünyada yapayalnızmış.

Şimdi size bir soru soraym: Kızları kim öldürdü?

Ejder mi? Babaları mı?

Ertesi gün büyükbabam gittikten sonra annem babamı arayıp Avustralya seyahatini iptal etti. Bağrışmalar oldu. Pazarlıklar yapıldı.

Sonunda yazın dört haftasını Kayın Adası'nda geçirmeme, sonra da babamın yanma, daha önce hiç gitmediğim Colorado'ya gitmeme karar verildi. Babam ısrarcıydı. Bütün yazı bensiz geçirmeyecekti yoksa avukatlar devreye girmek durumundaydı.

Annem teyzelerimi aradı. Evimizin verandasında onlarla uzun, hususi görüşmeler yaptı. Konuşmalarını birkaç cümle dışında duyamadım: *Cadence çok zayıf, iyice dinlenmesi gerekiyor. Bütün yaz değil, sadece dört hafta. Hiçbir şekilde rahatsız edilmemeli, iyileşme süreci çok yavaş ilerliyor.*

Ayrıca Pinot Grigio, Sancerre ve belki biraz da Riesling şarapları ama Chardonnay'ye kesinlikle hayır.

21

Odam artık neredeyse boştu. Yatağımda nevresim ve yorgan vardı. Masamda bir dizüstü bilgisayar ve birkaç kalem. Bir de sandalye.

Birkaç kot pantolonum ve şortum da vardı. Tişörtler, gömlekler, sıcak tutacak birkaç kazak; bir mayo, bir çift spor ayakkabı, Crocs ve bot. İki elbise ve topuklular. Kalınca bir kaban, parka ve kumaş çanta.

Kitaplık rafları boştu. Resim ya da poster yoktu. Eski oyuncaklar yoktu.

Verilecek: Annemin bana dün aldığı seyahat boy diş bakım seti.

Zaten bir diş fırçam vardı. Neden ikincisini aldığına hiç anlam veremedim. Kadın resmen alışveriş olsun diye alışveriş yapıyor. İğrenç.

Kütüphaneye gittim ve yastığımı alan kızı buldum. Hâlâ duvara yaslanmış duruyordu. Diş bakım setini dilenci kupasının içine bıraktım.

Verilecek: Gat'in zeytin yeşili parkası. El ele tutuştuğumuz ve yıldızlara baktığımız ve Tanrı hakkında konuştuğumuz gece giydiğim parka. Onu geri vermemiştim.

Her şeyden önce onu birilerine vermeliydim, bunu biliyordum. Ama bir türlü elim gitmemişti. Ondan bana kalan tek yadigârdı.

Ancak bu zayıflık ve aptallıktı. Gat beni sevmiyordu.

Ben de onu sevmiyordum, belki de hiç sevmemiştim.

Onu ertesi gün görecektim ve onu sevmiyordum, parkasını da istemiyordum.

22

Kayın Adası'na yola çıkmamızdan önceki gece saat onda telefon çaldı. Annem duştaydı, ben açtım.

Derin soluklar. Sonra bir kahkaha.

"Buyurun?"

"Cady?"

Bir çocuk olduğunu anladım. "Evet."

"Ben Taft." Mirren'm erkek kardeşi. Terbiye nedir bilmez.

"Bu saatte neden uyanıksın?"

"Uyuşturucu bağımlısı olduğun doğru mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Uyuşturucu bağımlısı olup olmadığımı sormak için mi aradın?" Taft'la kazadan beri konuşmamıştım.

"Kayın Adası'ndayız," dedi. "Sabah geldik."

Konuyu değiştirmesine sevindim. Sesime neşe katarak, "Biz de yarın geliyoruz. Orası nasıl, güzel mi? Yüzmeye gittiniz mi?" dedim.

"Hayır."

"Tekerlek salıncağa bindiniz mi?"

"Hayır," dedi Taft. "Uyuşturucu bağımlısı olmadığına emin misin?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Bonnie... Sana dikkat etmemi söyledi."

"Sen Bonnie'yi dinleme," dedim. "Mirren'ı dinle."

"Ben de onu diyorum ya. Ama Beşik Konağı'yla ilgili bana bir tek Bonnie inanıyor," dedi. "Hem seni aramak istedim. Tabii eğer uyuşturucu bağımlısı değilsen çünkü uyuşturucu bağımlıları ne olup bittiğini hiç bilmezler."

"Uyuşturucu bağımlısı falan değilim, bücür," dedim ama muhtemelen yalan söylüyordum.

"Beşik Konağı perili," dedi Taft. "Geldiğinizde Rüzgâr Konağı'nda seninle uyuyabilir miyim?"

Taft'ı severim. Gerçekten. Biraz çatlaktır ve çillerle kaplıdır ve Mirren onu, ikizleri sevdiğinden çok daha fazla sever. "Perili değil. Sadece rüzgâr evin içinden geçiyor," dedim. "Rüzgâr Konağı'nda da oluyor. Pencereler zangırdıyor."

"Hiç de bile, perili işte," dedi Taft. "Annem de Liberty de bana inanmıyor."

Daha küçükken, hep dolabın içinde canavarlar olduğuna inanan çocuklardandı. Sonra rıhtımın altında bir deniz canavarı olduğuna karar verdi.

"Mirren'dan yardım iste," dedim. "Uyumadan önce sana hikâye okur ya da ninni söyler."

"Öyle mi dersin?"

"Elbette. Ben gelince de şnorkelle dalarız, şambriyelle kayak yaparız... Muhteşem bir yaz olacak, Taft."

"Peki."

"Aptal Beşik Konağı'ndan korkma," dedim. "Ona patronun kim olduğunu göster. Yarın görüşürüz."

Veda etmeden telefonu kapadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
On Yedimin Yazı

23

Liman kasabası Woods Hole'da annemle golden'ları arabadan çıkardık ve bavullarımızı çekerek Carrie Teyze'nin bizi beklediği rıhtıma gittik.

Carrie, bavullarımızı ve köpekleri büyük tekneye çıkarmamıza yardım etmeden önce anneme uzunca sarıldı. "Her zamankinden de güzelsin," dedi. "Ve çok şükür buradasın."

"Ah, yapma," dedi annem.

Carrie, "Bir süredir hastaymışsın, haberim var," dedi bana. Teyzelerimin en uzunu ve Sinclair kızlarının en büyüğüydü. Uzun, kaşmir bir kazak giymişti. Dudak kenarlarında derin çizgiler vardı. Bir zamanlar Tipper'a ait olan, antika yeşim takılar takmıştı.

"Kırmızı reçeteli bir ağrı kesici ve bir iki duble votkanın çözemeyeceği bir derdim yok," dedim.

Carrie güldü ama annem ona doğru eğilip, "Öyle bir ilaç kullanmıyor. Doktorun yazdığı, bağımlılık yapmayan bir ilaç alıyor," dedi.

Bu doğru değildi. Bağımlılık yapmayan ilaçlar işe yaramamıştı.

"Çok zayıf görünüyor," dedi Carrie.

"Votka yüzünden," dedim. "İnsanı doyuruyor."

"Canı yanarken fazla bir şey yiyemiyor," dedi annem. "Acı, midesini bulandırıyor."

"Bess senin sevdiğin yabanmersinli turtadan yaptı," dedi Carrie ve anneme bir daha sarıldı.

"Birbirinize fazla şefkatlisiniz," dedim. "Eskiden hiç sarılmazdınız."

Carrie Teyze bana da sarıldı. Limon esanslı, pahalı parfüm kokusunu aldım. Onu uzun zamandır görmemiştim.

Limandan çıkışımız soğuk ve ışıltılıydı. Ben teknenin kıçında otururken annem dümenin başındaki teyzemin yanında durdu. Tekne ilerlerken elimi suya daldırdım. Kalın ceketimin kollarına su sıçrayıp pamuklu keteni sırılsıklam etti.

Yakında Gat'i görecektim.

Gat'i, benim ama benim olmayan Gat'imi.

Evleri. Küçükleri, teyzeleri, Yalancılar'ı.

Martıların çığlıklarını duyacak; slump, turta ve ev yapımı dondurmanın tadına varacaktım. Tenis toplarının patırtısını, golden'ların havlamalarını, şnorkelin içinde nefesimin yankısını duyacaktım. Kül kokan sahil ateşleri yakacaktık.

Yine yuvamda hissedecek miydim?

Çok geçmeden Kayın Adası, tanıdık siluetiyle ufukta belirdi. İlk gördüğüm ev, girintili çıkıntılı çatısıyla Rüzgâr Konağı'ydı. En sağdaki oda anneminkiydi; pencerelerindeki onun açık mavi perdeleriydi. Benim odamın pencereleri, adanın iç tarafına bakıyordu.

Carrie tekneyi adanın ucundan dolandırdı, böylece arazinin en alçak kısmındaki hantal, kutu gibi yapısıyla Beşik Konağı'nı gördüm. Ağaçların arasında kalan Kızıl Konağı pek göremiyordum ama kırmızı çerçevesini seçebiliyordum. Sonra başka bir ahşap merdivenle erişilen büyük kumsal görüş alanımıza girdi.

Üç cepheden deniz gören Clairmont en tepedeydi. O aşina kulesini görmek için boynumu uzattım... ama orada değildi. Eğimli, büyük bahçeye siper olan ağaçlar... onlar da gitmişti. Tüm yapıyı çevreleyen verandası, ahşap mutfağıyla altı yatak odalı o Viktoryen yapının, büyükbabamın ezelden beri bütün yazlarını geçirdiği evin yerinde, kayalık bir tepenin üzerine konmuş şık, modern bir bina

vardı. Bir yanı Japon bahçesi, diğeri çıplak kayalıktı. Ev, cam ve demirden... soğuktu.

Carrie daha rahat konuşabilmek için motoru durdurdu. "Yeni Clairmont," dedi.

"Geçen yıl sadece iskeleti vardı. Bir bahçesi olmayacağını hayal etmemiştim hiç," dedi annem.

"İçini görene kadar bekle. Duvarlar bomboş ve dün buraya geldiğimizde buzdolabında birkaç elma ve Havarti peynirinden başka bir şey yoktu."

"Havarti'yi ne zamandır seviyor ki?" diye sordu annem. "Havarti iyi bir peynir bile sayılmaz."

"Alışveriş yapmayı bilmiyor. Ginny ve yeni aşçı Lucille de sadece o ne isterse onu yapıyorlar. Bunca zamandır peynirli tost yiyormuş. Ama uzun bir liste yaptım ve onları Edgartown'daki markete gönderdim. Artık birkaç günlük erzakımız var."

Annem ürperdi. "İyi ki gelmişiz."

Teyzeler konuşurken yeni binaya baktım. Büyükbabamın restorasyon yaptırdığını elbette biliyordum. Bizi birkaç gün önce ziyaret ettiğinde annemle yeni mutfak hakkında konuşmuşlardı. Buzdolabı ve ek dondurucudan, ısıtma çekmecesinden ve baharat raflarından.

Lacivert bir dalga, denizden bir balina gibi yükseldi. Tepemde kavis yaptı. Boyun kaslarım gerildi, boğazım düğümlendi. Dalganın ağırlığı altında iki büklüm oldum. Kan beynime hücum etti. Boğuluyordum.

Salıncaklı, yaşlı akçaağacı düşününce her şey bir anlığına hüzünlü, dayanılmaz derecede hazin geldi. Ağaca onu ne kadar sevdiğimizi söylememiştik hiç. Ona bir isim vermemiş, onun için hiçbir şey yapmamıştık. Daha uzun seneler yaşayabilirdi.

Buz kestim.

"Cadence?" Annem bana doğru eğilmişti.

Uzanıp elini kavradım.

"Hemen normale dön," diye fısıldadı. "Hemen, şimdi."

"Ne?"

"Çünkü öylesin. Öyle olabilirsin."

Tamam. Tamam. O sadece bir ağaçtı.

Sadece salıncağı olan, çok sevdiğim bir ağaçtı.

"Olay çıkarma," diye fısıldadı annem. "Nefes al ve dik otur."

Her zamanki gibi, yapabildiğim anda sözünü dinledim.

Carrie Teyze neşeyle, "Alıştıktan sonra yeni bahçe güzel geliyor," diyerek ortamı yumuşattı. "Kokteyl saati için bir oturma alanı da var. Taft ve Will de özel taşlar buluyorlar."

Tekneyi sahile çevirdi ve o anda Yalancılarımın rıhtımda değil ama patikayı çevreleyen yıpranmış ahşap çitin orada beklediklerini gördüm.

Mirren, ayağını çitin alt kısmına koymuş neşeyle el sallıyordu. Saçları rüzgârda savruluyordu.

Mirren. O, şekerdir. Merak ve yağmurdur.

Johnny arada bir perende atarak yerinde zıplıyordu.

Johnny. O, neşedir. Çaba ve ukalalıktır.

Gat, benim Gat'im, evvel zaman içinde benim Gat'im... O da beni görmek için dışarı çıkmıştı. Çitin çıtalarının gerisinde, artık Clairmont'a çıkan kayalık tepede duruyordu. Yalandan semaforlar yapıyor, gizli bir mesajı anlamam gerekirmiş gibi kollarını abartılı şekillere sokarak sallıyordu. O, tefekkür ve coşkunluktu. Tutku ve acı kahveydi.

Yuvana hoş geldin, diyorlardı. *Yuvana hoş geldin.*

24

Rıhtıma yanaştığımızda Yalancılar da, Bess Teyze ile büyükbabam de bizi karşılamaya gelmediler. Onların yerine yalnızca küçükler vardı: Will ve Taft ile Liberty ve Bonnie.

İkisi de on yaşında olan oğlanlar birbirini tekmeleyip güreşiyordu. Taft koşup koluma sarıldı. Onu kucağıma alıp havada döndürdüm. Şaşırtıcı derecede hafifti; sanki çillerle kaplı bedeni kuş uzuvlarından yapılmıştı. "Daha iyi misin?" diye sordum.

"Buzlukta atıştırmalık dondurmalar var!" diye bağırdı. "Hem de üç çeşit!"

"Ciddiyim, Taft. Dün akşam telefonda sesin felaket geliyordu."

"Hiç de bile."

"Aynen öyleydi."

"Mirren bana bir hikâye okudu, sonra uyudum. Büyütülecek bir şey yok."

Bal rengi saçlarını karıştırdım. "Orası sadece bir ev. Pek çok ev geceleri korkunç görünür ama sabaha yine arkadaş canlısı olurlar."

"Zaten artık Beşik Konağı'nda kalmıyoruz," dedi Taft. "Büyükbabamın yanma, Yeni Clairmont'a taşındık."

"Öyle mi?"

"Orada derli toplu olmamız ve aptalca davranmamız gerekiyor. Eşyalarımızı aldık bile. Ve Will büyük kumsalda üç denizanası yakaladı, bir de ölü yengeç buldu. Gelip onlara bakar mısın?"

"Tabii."

Taft, "Yengeci cebinde taşıyor ama denizanaları bir kova suyun içinde," dedi ve koşarak uzaklaştı.

* * *

Annemle, ahşap yürüyüş yolu adanın içinden geçtiği için kısa olan mesafeyi yürüyerek Rüzgâr Konağı'na gittik. İkizler bavullarımızı taşımamıza yardım ettiler.

Büyükbabam ve Bess Teyze mutfaktaydı. Tezgâhın üstündeki vazoda kır çiçekleri vardı ve Bess, temiz eviyeyi bulaşık teliyle ovalarken büyükbabam de *Martha's Vineyard Times* okuyordu.

Bess, kardeşlerinden daha yumuşak görünümlü ve daha sarışındı ama yine de aynı kalıptan çıkmıştı. Beyaz kot pantolon üstüne lacivert, pamuklu bir bluz giymiş, pırlanta takılar takmıştı. Plastik eldivenlerini çıkarıp annemi öptü ve sanki sarılarak çok derin ve gizli bir mesaj iletirmişçesine beni uzun uzun, sertçe kucakladı. Çamaşır suyu ve şarap kokuyordu.

Büyükbabam ayağa kalktı ama Bess sarılmayı bırakana kadar odanın diğer ucundan yanımıza gelmedi. "Hoş geldin, Mirren," dedi neşeyle. "Seni görmek harika."

"Son zamanlarda bunu sık sık yapıyor," dedi Carrie annem ile bana. "Mirren olmayan insanlara Mirren diye sesleniyor."

"Onun Mirren olmadığını biliyorum," dedi büyükbabam.

Yetişkinler kendi aralarında konuşurken ben de ikizlerle baş başa kaldım. Crocs ve yaz elbiseleriyle tuhaf görünüyorlardı. Mirren'm güçlü bacaklarına ve mavi gözlerine sahiplerdi ama yüzleri daha zayıftı.

"Saçların siyah," dedi Bonnie. "Ölü bir vampire benziyorsun."

"Bonnie!" Liberty ona vurdu.

"Yani bu biraz saçma oldu çünkü *bütün* vampirler ölüdür," dedi Bonnie. "Ama göz altlarında torbalar vardır ve tenleri bembeyazdır, tıpkı senin gibi."

"Cady'ye iyi davran," diye fısıldadı Liberty. "Annem öyle söyledi."

"İyi davranıyorum," dedi Bonnie. "Vampirlerin çoğu aşırı seksidir. Bu kanıtlanmış bir gerçek."

"Sana bu yaz ürkütücü ölü şeylerden falan bahsetmeni istemediğimi söylemiştim," dedi Liberty. "Dün akşam yeterince kötüydün." Bana döndü. "Bonnie ölü şeylerle kafayı bozdu. Sürekli onlarla ilgili kitaplar okuyor, sonra da uyuyamıyor. Aynı odayı paylaşınca sinir bozucu oluyor." Liberty bütün bunları yüzüme bile bakmadan söyledi.

"Cady'nin saçından bahsediyordum," dedi Bonnie.

"Ona ölü gibi göründüğünü söylemene gerek yok."

"Sorun değil," dedim Bonnie'ye. "Aslında ne düşündüğünü umursamadığım için gerçekten sorun yok."

25

Herkes Yeni Clairmont'a gitti. Annem ve ben eşyalarımızı yerleştirmek için Rüzgâr Konağı'nda kaldık. Çantamı bir kenara atıp Yalancılar'ı aramaya koyuldum.

Bir anda enikler gibi tepeme üşüştüler. Mirren beni tutup döndürdü. Johnny, Mirren'ı tuttu; Gat de Johnny'yi ve hepimiz birbirimize tutunup zıplamaya başladık. Sonra ayrılıp Beşik Konağı'na girdik.

Mirren, Bess'in ve küçüklerin bu yaz büyükbabamızle kalacağına nasıl sevindiğini anlata anlata bitiremiyordu. Sonuçta büyükbabamızın artık yanında birilerine ihtiyacı vardı. Ayrıca Bess'in temizlik takıntısıyla yaşamak imkânsızdı. Ayrıca ve daha da önemlisi, Beşik Konağı bize, Yalancılar'a kalmıştı. Gat sıcak çay yapacağını ve sıcak çayın, onun yeni olayı olduğunu söyledi.

Johnny ona "kasıntı göt suratlı" dedi. Gat'in peşinden mutfağa girdik. Isıtıcıya su koyup kaynattı.

Tam bir kasırgaydı; hepsi birbirinin lafını bölerek konuşuyor, eskiden olduğu gibi sevinçle tartışıyorlardı. Ancak Gat henüz bana bakmış sayılmazdı.

Bense ona bakmadan duramıyordum.

Çok güzeldi. Çok Gat'ti. Altdudağının kavisini, omuzlarındaki gücü biliyordum. Tişörtünün bir tarafını kotunun içine sokuşunu, ayakkabılarının topuklarındaki aşınmayı, farkında bile olmadan kaşındaki yara izine dokunuşunu.

Çok sinirliydim. Ve onu gördüğüm için çok mutluydum.

O, dengeli her insan gibi hayatına devam etmişti muhtemelen. Gat son iki senesini baş ağrısı ve kendine acıma kabuğunun içinde geçirmemişti. New York'ta babetli kızlarla dolaşıp onları Çin yemeği yemeye ve konserlere götürmüş olmalıydı. Raquel'le değilse bile, çıktığı bir ya da birkaç kız mutlaka vardı.

"Saçını değiştirmişsin," dedi Johnny.

"Hı hı."

"Ama güzel görünüyorsun," dedi Mirren tatlılıkla.

"Çok uzamış," dedi Gat, yaseminli English Breakfast falan gibi çayların olduğu çay kutusuyla oyalanırken. "Bu kadar uzun değildin sanki, değil mi Cady?"

"Buna büyümek diyoruz," dedim. "Sorumlusu ben değilim." İki yaz önce Gat benden birkaç santim uzundu. Şimdi neredeyse aynı boydaydık.

"Büyümeye karşı değilim," dedi Gat, hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Benden uzun olma yeter."

Flörtleşiyor muydu?

Evet.

"Johnny, hep en uzun olmama izin veriyor," diye devam etti. "Bunu hiç sorun etmedi."

"Sanki seçme şansım varmış gibi," diyerek homurdandı Johnny.

"O yine de bizim Cady'miz," dedi Mirren sadakatle. "Biz de ona farklı görünüyoruzdur."

Ama görünmüyorlardı. Aynıydılar. Gat, iki yaz önceden kalma, yıpranmış, yeşil bir tişört giymişti. Peşin gülümsemesi, öne eğilme şekli, trajik burnu.

Geniş omuzlu Johnny, kot ve kenarları aşınmış, pembe ekoseli gömlek giymişti. Tırnakları yenmiş, saçları tıraşlıydı.

Raphael öncesi dönemin doğal, yapmacıksız tablolarından fırlamışa benzeyen Mirren; sert hatlı Sinclair çenesi. Uzun, gür saçlarını başının tepesinde toplamış, bikini üstü ve şort giymişti.

Güven vericiydi. Onları çok seviyordum.

Geçirdiğim kazayla ilgili en temel gerçeklere bile tutunamamam, onlar için sorun olur muydu? On beşimizin yazından pek çok anımızı kaybetmiştim. Teyzelerin benimle ilgili konuşup konuşmadıklarını merak ettim.

Beni hastalıklı görmelerini istemiyordum. Ya da kafam çalışmıyormuş gibi.

"Üniversiteden bahset," dedi Johnny. Mutfak tezgâhında oturuyordu. "Nereye gideceksin?"

"Henüz hiçbir yere." Bu gerçekten kaçamazdım. Çoktan bilmemelerine şaşırdım.

"Ne?"

"Neden?"

"Mezun olamadım. Kazadan sonra çok devamsızlık yaptım."

"Ah, sıçmık!" diye bağırdı Johnny. "Çok feciymiş. Yaz okuluna gidemez misin?"

"Hem buraya gelip hem de ona gidemem. Ayrıca kredi yükümü tamamlayıp başvurursam daha iyi olur."

"Ne okuyacaksın?" diye sordu Gat.

"Başka bir şeyden bahsedelim mi?"

"Ama bilmek istiyoruz," dedi Mirren. "Hepimiz."

"Ciddiyim," dedim. "Konuyu değiştirelim. Aşk hayatın nasıl gidiyor, Johnny?"

"Yine sıçmık."

Kaşlarımı kaldırdım.

"İnsan benim kadar yakışıklı olmayagörsün, işler hiç yolunda gitmiyor," diye dalga geçti.

"Benim bir erkek arkadaşım var. Adı Drake Loggerhead," dedi Mirren. "O da benim gibi Pomona'ya gidecek. Birkaç kez cinsel ilişkiye girdik ama hepsinde de korunduk. Bana her hafta sarı güller getiriyor ve çok güzel kasları var."

Johnny çayını püskürttü. Gat ve ben güldük.

"Drake Loggerhead[5] mi?" diye sordu Johnny.

"Evet," dedi Mirren. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Johnny başını iki yana salladı.

"Beş aydır çıkıyoruz," dedi Mirren. "Bu yaz Outdoor Bound'da açık hava eğitimleri görecek yani onu tekrar gördüğümde daha da kas yapmış olacak."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi Gat.

"Birazcık," dedi Mirren. "Ama onu seviyorum."

Elini sıktım. Hayatında sevebildiği birinin olmasına sevinmiştim. Onu, "Cinsel ilişki kısmını sana sonra soracağım," diyerek uyardım.

"Oğlanlar yokken," dedi, "sana her şeyi anlatacağım."

---

5 (İng.) Mankafa. (ç.n.)

Çay fincanlarımızı bırakıp küçük kumsala indik. Ayakkabılarımızı çıkarıp kumun içinde ayak parmaklarımızı oynattık. Minik, keskin denizkabukları vardı.

"Akşam yemeklerinde Yeni Clairmont'a gitmeyeceğim," dedi Mirren kararlılıkla. "Kahvaltıya da. Bu yıl olmaz."

"Neden?" diye sordum.

"Dayanamıyorum," dedi. "Teyzeler. Küçükler. Büyükbabam. Aklını yitirdi, biliyorsun."

Başımla onayladım.

"O kadar dip dibe olmak bana fazla. Ben sadece sizinle, burada keyif çatmak istiyorum," dedi Mirren. "O soğuk, yeni evde takılmayacağım. İnsanlar da bensiz idare edebilirler."

"Sana katılıyorum," dedi Johnny.

"Ben de," dedi Gat.

Ben gelmeden önce bu konuda konuşup anlaştıklarını fark ettim.

26

Mirren ve Johnny, şnorkel ve paletlerle suya girdiler. Suyu tekmeleye tekmeleye yengeç arıyorlardı. Muhtemelen sadece denizanası ve minik yengeçler vardı fakat biz hep bu zayıf imkânlarla bile küçük kumsalda şnorkelle dalardık.

Gat benimle batik örtünün üzerinde oturuyordu. Diğerlerini sessizce izliyorduk.

Onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum.

Onu seviyordum.

Tam bir pislik gibi davranmıştı.

Onu sevmemeliydim. Onu hâlâ sevdiğim için aptalın tekiydim. Unutmam gerekiyordu.

Belki hâlâ güzel olduğumu düşünüyordu. Göz altı torbalarıma ve saçıma rağmen. Belki.

Sırt kasları tişörtünün altında dalgalandı. Boynunun kıvrımı, kulağının hafif kavsi. Boynunun yan tarafındaki küçük, kahverengi ben. Tırnak diplerindeki yarım ay şeklindeki beyazlıklar. Ayrı geçen onca zamandan sonra onu yudum yudum içiyordum.

"Trol ayaklarıma bakma," dedi aniden.

"Ne?"

"Çok çirkinler. Gece trolün teki odama gizlice girdi, normal ayaklarımı kendine alıp bana kendi haydut trol ayaklarını bıraktı." Gat ayaklarını görmeyeyim diye bir havlunun altına soktu. "Artık gerçeği biliyorsun."

Önemsiz konulardan konuşmak içimi rahatlattı. "Ayakkabı giy o zaman."

"Sahilde ayakkabı giyecek değilim." Ayak parmaklarını oynatarak havlunun altından çıkardı. Kötü görünmüyorlardı. "O trolü bulana kadar her şey yolundaymış gibi davranmalıyım. Sonra onu gebertip normal ayaklarımı geri alacağım. Silahın var mı?"

"Hayır."

"Hadi hadi."

"Ee, Rüzgâr Konağı'nda bir şömine maşası var."

"Tamam. Trolü gördüğümüz yerde, şömine maşasıyla geberteceğiz."

"Madem ısrar ediyorsun..."

Örtüye sırtüstü uzandım ve kollarımı gözlerimin üzerine yerleştirdim. Bir süre sessiz kaldık.

"Troller gece yaratıklarıdır," diye ekledim.

"Cady?" diye fısıldadı Gat.

Gözlerine bakmak için başımı çevirdim. "Hı?"

"Seni bir daha göremeyeceğim sandım."

"Ne?" O kadar yakındı ki öpüşebilirdik.

"Seni bir daha göremeyeceğim sandım. Olanların üstüne bir de sen geçen yaz adaya gelmeyince."

Bana neden yazmadın, demek istiyordum. *Neden bunca zaman aramadın?*

Yüzüme dokundu. "Burada olmandan çok mutluyum," dedi. "Bu şansı yakaladığım için çok mutluyum."

Aramızdakinin ne olduğunu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Tam bir pislikti.

"Bana elini ver," dedi Gat.

Bunu istediğimden emin değildim.

Ama yine de istiyordum.

Teni sıcak ve kumluydu. Parmaklarımızı birbirine geçirip güneşe karşı gözlerimizi kapadık.

Orada öylece yattık. El ele tutuşarak. İki yaz önce yıldızların altında yaptığı gibi başparmağıyla avcumu okşadı.

Ve eridim.

27

Rüzgâr Konağı'ndaki odam ahşap panelli, krem rengi boyalıydı. Yatakta yama işi, yeşil bir yorgan vardı. Yerde, kır evlerinde kullanılan ince pamuklu kilimlerden vardı.

İki yaz önce buradaydın, dedim kendime. *Her gece bu odadaydın. Her sabah buradaydın.*

Büyük olasılıkla okuyor, iPad'de oyunlar oynuyor, kıyafet seçiyordun. Ne hatırlıyorsun?

Hiçbir şey.

Duvarları şık botanik baskı resimler süslüyordu; bir de benim sanat eserlerim: bir zamanlar Clairmont bahçesine siper olan akçaağacın suluboya resminin yanı sıra biri Tipper ile köpekleri Prens Philip ve Fatima'nın, diğeri ise babamın pastel boya resimleri. Dolaptan hasır çamaşır sepetini çıkardım, duvardaki bütün resimleri indirip sepete koydum.

Kitaplıkta birkaç yıl önce okumayı sevdiğim fantastik romanlar, gençlik hikâyeleri ve karton kapaklı kitaplar vardı. Yüzlerce defa okuduğum çocuk kitapları. Hepsini indirip koridora dizdim.

"Kitapları mı veriyorsun? Sen kitaplara bayılırsın," dedi annem. Akşam yemeği için yeni kıyafetler giymiş halde odasından çıkıyordu. Ruj sürmüştü.

"Vineyard'daki kütüphanelerden birine verebiliriz," dedi. "Ya da Goodwill'e."

Annem eğilip karton kapaklı kitapları karıştırdı. *Charmed Life*'ı birlikte okumuştuk, hatırlıyor musun?"

Başımı evet dercesine salladım.

"Bunu da. *The Lives of Christopher Chant*. O yıl sekiz yaşındaydın. Her şeyi okumak istiyordun ama henüz iyi okuyamıyordun, ben de kitapları Gat'e ve sana saatlerce okumuştum."

"Johnny ve Mirren yok muydu?"

"Yerlerinde duramıyorlardı," dedi annem. "Bunları saklamak istemez misin?"

Elini uzatıp yanağıma dokundu. Geri çekildim. "Bu şeylerin daha iyi yuvalara gitmesini istiyorum," dedim.

"Adaya geldiğimizde daha farklı hissedeceğini umuyordum, o kadar."

"Sen babamın eşyalarından kurtuldun. Yeni bir koltuk, yeni yemek takımları, yeni mücevherler aldın."

"Cady."

"Evde onun bir zamanlar bizimle yaşadığına dair tek bir kanıt bile yok, benim dışımda. Sen babamı silme hakkına sahipsen ben neden..."

"Kendini silmek mi?" dedi annem.

"Başka insanlar bunlardan faydalanabilir," diye tersledim kitap yığınını işaret ederek. "Gerçek ihtiyaçları olan insanlar. Dünyada biraz iyilik yapmayı düşünmez misin hiç?"

O anda Haşhaş, Bosh ve Grendel üst kata fırlayıp durduğumuz koridoru cüsseleriyle doldurdular; burunlarını ellerimize sürtüyor, tüylü kuyruklarını dizlerimize vuruyorlardı.

Annemle sessiz kaldık.

Sonunda konuştu: "Küçük kumsalda düşüncelere dalıp gitmende ya da bu öğleden sonra her ne yaptıysan onu yapmanda sorun yok. Bu kadar kararlıysan kitaplarını vermende de sorun yok. Ancak seni bir saat sonra, yüzünde büyükbabanı hoşnut edecek bir gülümsemeyle Clairmont'taki akşam yemeğinde görmek istiyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bahane de istemiyorum. Beni anladın mı?"

Anladığımı belli edercesine başımı salladım.

28

Gat'le grafik kâğıtlarına kafayı taktığımız birkaç yaz öncesinden kalma bir bloknot buldum. Minik kareleri renkli kalemlerle doldurup art arda piksel portreler yapmıştık.

Bir kalem bulup on beşimin yazına dair tüm anılarımı yazdım.

Marşmelovlar, yüzüşümüz. Tavan arası, büyükbabamın gelişi.

Mirren'ın eli, bozulmuş altın rengi ojesi, tekne için bir bidon benzin taşıyışı.

Annemin gergin yüzüyle, "Siyah inciler mi?" diye soruşu.

Johnny'nin ayakları, koşarak merdivenden inip Clairmont'tan kayıkhaneye gidişi.

Büyükbabamın, yüzü bir sahil ateşinin alevleriyle aydınlanırken bir ağaca tutunuşu.

Ve dördümüz, Yalancılar; sersemleyip midemiz bulanana kadar kahkahalar atışımız.

Kaza için ayrı bir sayfa ayırdım. Annemin bana anlattıklarını ve kendi tahminlerimi yazdım. Küçük kumsalda tek başıma yüzmeye gitmiş olmalıydım. Başımı bir kayaya çarpmıştım. Sahile dönmek için çırpınmış olmalıydım. Bess Teyze ve annem bana çay içirmişlerdi. Hipotermi, solunum güçlüğü ve tıbbi taramalarda görünmeyen bir beyin hasarı teşhisi konmuştu.

Sayfaları yatağımın başucundaki duvara yapıştırdım. Sorularımı da yapışkanlı kâğıtlara yazdım.

Neden gece tek başıma suya girmiştim?

Kıyafetlerim neredeydi?

Beyin hasarını sudayken mi aldım yoksa başka bir şey mi olmuştu? Birileri bana daha öncesinde vurmuş olabilir miydi? Bir suçun kurbanı olabilir miydim?

Ve Gat'le aramda ne olmuştu? Tartışmış mıydık? Ona bir yanlış mı yapmıştım?

Beni sevmekten vazgeçip Raquel'e mi dönmüştü?

Sonraki dört haftada öğreneceğim her şeyi Rüzgâr Konağı'ndaki yatağımın tepesine ekleme kararı aldım. Bu notların altında uyuyacak ve her sabah onları gözden geçirecektim.

Belki pikseller bir resme dönüşürdü.

* * *

Bir süredir cadının teki hemen arkamda dikiliyor, en ufak bir zayıflık anımı kolluyordu. Elinde incelikle yontulmuş, fildişi bir kaz heykeli tutuyordu. Arkamı dönüp ona sadece bir anlığına hayranlıkla bakmıştım ki cadı, heykeli sarsıcı bir hızla savurdu. Heykel kafamla buluştu ve alnımda bir delik açtı. Kemiğimin yerinden oynadığını hissedebiliyordum. Cadı heykeli bir kez daha savurdu ve sağ kulağımın üstüne isabet ettirip kafatasımı ezdi. Art arda darbeler indirdi, ta ki minik kemik parçaları onun bir zamanlar çok güzel olan kazının ufalanmış parçalarıyla karışıp yatağı kaplayana dek.

İlaçlarımı buldum ve ışığı kapadım.

"Cadence?" Annem koridordan seslendi. "Yeni Clairmont'ta yemek hazır."

Gidemezdim.

Gidemezdim. Gitmeyecektim.

Annem, ilaçlar bedenimde dolaşırken uyanık kalmam için kahve içebileceğime söz verdi. Teyzelerim beni ne kadardır görmediğinden, küçüklerin de sonuçta benim kuzenlerim olduklarından bahsetti. Ailevi yükümlülüklerim vardı.

Bense yalnızca kafatasımdaki kırığı ve beynimde zonklayan acıyı hissedebiliyordum. Diğer her şey silik bir arka plandan ibaretti.

Sonunda annem bensiz gitti.

29

Gecenin ortasında ev zangırdıyordu... tam da Taft'ın Beşik Konağı'nda korktuğu sesler. Buradaki bütün evler böyleydi. Evler eskiydi ve ada, denizden vuran rüzgârlarla boğuşuyordu.

Yeniden uyumaya çalıştım.

Olmadı.

Aşağıya, verandaya indim. Başım artık ağrımıyordu.

Carrie Teyze, üzerinde geceliği ve koyun postundan botlarıyla yürüyüş yolunda diğer tarafa doğru gidiyordu. Çıkık göğüs kemikleri ve çökük yanaklarıyla zayıf görünüyordu.

Kızıl Konak'a giden ahşap yola saptı.

Oturup arkasından baktım. Gece havasını içime çekiyor, dalgaları dinliyordum. Birkaç dakika sonra Beşik Konağı'ndan dolanan yoldan yanıma geldi.

"Cady," dedi durup kollarını kavuşturarak. "Daha iyi misin?"

"Yemeği kaçırdığım için üzgünüm," dedim. "Başım ağrıyordu."

"Bütün yaz boyunca her akşam yemek yenecek, birine katılırsın elbet."

"Uyuyamadın mı?"

"Ah, bilirsin." Carrie ensesini kaşıdı. "Ed'in yokluğunda uyuyamıyorum. Aptalca, değil mi?"

"Hayır."

"Dolaşmaya çıkıyorum. Egzersiz oluyor. Johnny'yi gördün mü?"

"Gecenin köründe mi? Hayır."

"Bazen ben uyandığımda o da uyanık oluyor. Onu görüyor musun?"

"Işığının açık olup olmadığına bakabilirsin."

"Will çok kötü kâbuslar görüyor," dedi Carrie. "Çığlıklar atarak uyanıyor, sonrasında geri uyuyamıyorum."

Sweatshirt'ümün içinde ürperdim. "El feneri ister misin?" diye sordum. "İçeride, hemen kapının yanında bir tane var."

"Ah, hayır. Karanlığı seviyorum."

Ağır adımlarla bir kez daha tepeyi tırmanmaya koyuldu.

30

Annem Büyükbabamla Yeni Clairmont'taydı. Onları sürgülü cam kapılardan görebiliyordum.

İçeri girdiğimde annem, "Erkencisin," dedi. "Daha iyi misin?"

Büyükbabamın üzerinde ekoseli bir bornoz vardı. Annem, minik, pembe ıstakoz desenli, askılı bir elbise giymişti. Espresso yapıyordu. "Çörek ister misin? Aşçı pastırma da kızartmış. İkisi de ısıtma çekmecesinde." Mutfağı geçip köpeklere kapıyı açtı. Bosh, Grendel ve Haşhaş kuyruklarını sallayıp salyalarını akıtarak içeri girdiler. Annem eğilip patilerini ıslak bir bezle sildi, sonra dalgınlıkla, yerdeki çamurlu pati izlerini temizledi. Köpekler sevimlice ve aval aval oturdular.

"Fatima nerede?" diye sordum. "Prens Philip de?"

"Yoklar," dedi annem.

"Ne?"

"Ona nazik ol," dedi büyükbabam. Bana döndü. "Bir süre önce öldüler."

"İkisi de mi?"

Büyükbabam evet anlamında başını salladı.

"Üzüldüm." Masada yanına oturdum. "Çok acı çektiler mi?"

"Uzun süre değil."

Annem bana bir tabak ahududulu çörek ve bir tabak da pastırma getirdi. Çöreği alıp üzerine tereyağı ve bal sürdüm. Büyükbabam anneme, "Eskiden küçük, sarışın bir kızdı. Sapma kadar Sinclair'di," diye şikâyet etti.

"Bizi ziyarete geldiğinde saçımla ilgili konuşmuştuk," diye hatırlattım. "Beğenmeni beklemiyorum. Zaten hiçbir büyükbaba boyanmış saçları beğenmez."

"Ebeveyn olan sensin. Mirren'ın saçını eski haline getirmesini sağlamalısın," dedi anneme. "Etrafta koşturup duran küçük, sarışın kıza ne oldu?"

Annem iç geçirdi. "Büyüdük, baba," dedi. "Büyüdük."

31

Verilecek: Çocukluk çizimleri, bitki resimleri.

Rüzgâr Konağı'ndaki çamaşır sepetini alıp Beşik'e gittim. Mirren verandada sekerek beni karşıladı. "Adada olmak harika!" dedi. "Yeniden burada olduğuma inanamıyorum!"

"Geçen yaz buradaydın ya."

"Aynı değildi. Yaşadığımız o şiir gibi yazlardan biri değildi. Yeni Clairmont'un inşaatı devam ediyordu. Herkes çok perişandı ve ben sürekli sana bakındım ama sen hiç gelmedin."

"Avrupa'ya gittiğimi sana söylemiştim."

"Ah, biliyorum."

"Sana sık sık yazdım," dedim. Sesim sitemkâr çıkmıştı.

"E-postalardan nefret ediyorum!" dedi Mirren. "Hepsini okuyorum falan ama yanıtlamadığım için beni suçlayamazsın. Ödev yapmak gibi geliyor; klavyede yazıp durmak, bilgisayara ya da telefona gözlerini dikip bakmak."

"Sana gönderdiğim bebeği aldın mı?"

Mirren kollarını bana doladı. "Seni çok özledim. Ne kadar özlediğime inanamazsın."

"Sana eskiden uğruna kavgalar ettiğimiz şu uzun saçlı Barbie'yi gönderdim."

"Prenses Karamela'yı mı?"

"Hı hı."

"Prenses Karamela'ya bayılıyordum."

"Bir keresinde bana onunla vurmuştun."

"Hak etmiştin!" Mirren neşeyle hoplayıp zıplıyordu. "Rüzgâr Konağı'nda mı?"

"Ne? Hayır. Sana onu postayla göndermiştim," dedim. "Kışın."

Mirren bana bakarken kaşları çatıldı. "Bana ulaşmadı, Cadence."

"Ama birileri paketi imza karşılığında almış. Annen kim bilir ne yaptı; paketi açmadan bir dolaba tıkmış olabilir mi?"

Ben dalga geçiyordum ama Mirren başını salladı. "Belki. Cidden takıntılı. Mesela ellerini sabunla defalarca ovalıyor. Taft'a ve ikizlere de yaptırıyor. Mutfağı pırıl pırıl olanların cennette özel bir yeri varmışçasına temizlik yapıyor. Ayrıca çok içiyor."

"Annem de."

Mirren başını anlayışla salladı. "Görmeye dayanamıyorum."

"Dün akşam yemeğinde bir şeyler kaçırdım mı?"

"Gitmedim ki." Mirren, Beşik'ten küçük kumsala giden ahşap yürüyüş yoluna çıktı. "Bu yaz yemeklere gitmeyeceğimi söylemiştim. Sen niye buraya gelmedin ki?"

"Rahatsızlandım."

"Migreninden hepimizin haberi var," dedi. "Teyzeler bundan bahsediyorlardı."

Aniden irkildim. "Lütfen bana acıma, tamam mı? Asla. Tenimi ürpertiyor."

"Dün akşam ilaçlarım almamış mıydın?"

"Alıp bayıldım."

Küçük kumsala ulaştık. Ayakkabılarımızı çıkarıp nemli kuma adım attık. Mirren uzun zaman önce ölmüş bir yengecin kabuğuna dokundu.

Ona hafızamın paramparça olduğunu söylemek, travmatik beyin hasarından bahsetmek istiyordum. On beşimizin yazında olan biten her şeyi sormak, hikâyenin annemin bahsetmek istemediği ya da bilmediği kısımlarını anlattırmak istiyordum. Ama işte, Mirren tüm neşesiyle karşımdaydı. Bana halihazırda olduğundan daha fazla acımasını istemiyordum.

Ayrıca yanıtlamadığı e-postalar nedeniyle hâlâ kızgındım... bir de aptal Barbie kaybolduğu için ki aslında bunda onun suçu olmadığından emindim.

"Johnny ve Gat Kızıl Konak'ta mı yoksa akşam Beşik'te mi kaldılar?" diye sordum.

"Beşik'teler. Tanrım, çok pasaklılar. Sanki goblinlerle yaşıyorum."

"O zaman söyle de Kızıl Konak'a geri taşınsınlar."

Mirren, "Olmaz," diyerek güldü. "Ve sen de... artık Rüzgâr Konağı'ndan çıkmalısın, tamam mı? Bizim yanımıza taşınsan olmaz mı?"

Başımı iki yana salladım. "Annem izin vermiyor. Ona daha bu sabah sordum."

"Hadi ama! Seni bırakmalı artık."

"Hastalandığımdan beri dibimden ayrılmıyor."

"Ama neredeyse iki sene oldu."

"Hı hı. Uykumda bile beni izliyor. Ayrıca büyükbabam ve küçüklerle zaman geçirmeliymişim. Ailemle bağ kurmalıymışım. Gülümsemem lazımmış."

"Resmen saçmalık." Mirren topladığı minicik mor taşları gösterdi. "Al."

"Yok, teşekkür ederim." İhtiyacım olmayan hiçbir şeyi istemiyordum.

"Lütfen al," dedi. "Küçüklüğümüzde senin deli gibi mor taş aradığını hatırlıyorum." Avuç içi yukarı bakar halde elini bana uzattı. "Prenses Karamela olayını telafi etmek istiyorum." Gözleri dolmuştu. "Ve e-postaları," diye ekledi. "Sana bir şey vermek istiyorum, Cady."

"Peki o zaman," dedim. Avucumu açıp Mirren'ın taşları içine boşaltmasını izledim. Onları kapüşonlu sweatshirt'ümün ön cebine koydum.

Mirren, "Seni seviyorum," diye bağırdı. Sonra dönüp denize doğru haykırdı: "Kuzenim Cadence Sinclair Eastman'ı seviyorum!"

"Biraz abartıyor muyuz sanki?" Üzerinde lacivert çizgili, eski, pazen bir pijamayla basamakları yalınayak inen Johnny'ydi. Sporcu güneş gözlüğü takmıştı ve cankurtaranmışçasına burnunun üzerine şerit halinde güneş koruyucu sürmüştü.

Mirren sadece bir anlığına somurttu. "Duygularımı dile getiriyorum, Johnny. Yaşayan, nefes alan bir insan olmak bunu gerektirir. Anlayabiliyor musun acaba?"

"Tamam, yaşayan, nefes alan insan," dedi ve Mirren'ın omzuna hafif bir yumruk attı. "Ama sabahın köründe bu kadar yüksek sesle dile getirmene gerek yok. Önümüzde koca bir yaz var."

Mirren'm altdudağı sarktı. "Cady burada yalnızca dört hafta kalacak."

"Sabahın şu saatinde seninle tartışamayacağım," dedi Johnny. "Daha kasıntı çayımı bile içmedim." Eğilip ayağımın dibindeki çamaşır sepetine baktı. "İçinde ne var?"

"Bitki resimleri. Bir de benim eski çizimlerim."

"Neden ki?" Johnny bir kayanın üstüne oturdu, ben de yanma kuruldum.

"Eşyalarımı veriyorum," dedim. "Eylülden beri. Sana gönderdiğim çizgili atkıyı hatırlıyor musun?"

"Ah, evet."

Eşyaları, onları kullanabilecek insanlara vermekten, onları doğru yuvalara göndermekten bahsettim; hayır işlerinden, annemin maddeciliğini sorguladığımdan.

Johnny ve Mirren'ın beni anlamasını istiyordum. Akli dengesi bozuk, tuhaf ağrı sendromları geçirip duran, acınası bir insan değildim. Hayatımın kontrolünü elime alıyordum. Kendi ilkelerime göre yaşıyordum. Harekete geçiyor ve fedakârlıkta bulunuyordum.

Johnny, "Yani sen, ne bileyim, bir şeylere sahip olmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Ah, ben sürekli bir şeyler istiyorum," derken kollarını genişçe açtı. "Araba. Video oyunları. Pahalı, kaşe kabanlar. Saatleri de çok seviyorum mesela, çok eski moda geliyor. Duvarlarımda ünlü isimlerin yaptığı, zilyon yıl geçse de sahip olamayacağım tablolar görmek istiyorum. Pastane vitrinlerinde gördüğüm cicili

bicili kekleri istiyorum. Kazaklar, atkılar... genel olarak çizgili, yünlü parçalar."

Mirren, çamaşır sepetinin yanma eğilerek, "Ya da çocukken yaptığın güzelim çizimleri isteyebilirsin," dedi. " Duygusal değeri olan şeyleri." Tipper'ı golden'larla çizdiğim pastel boya resmi aldı. "Baksana, bu Fatima, bu da Prens Philip."

"İkisini ayırt edebiliyor musun?"

"Tabii ki. Fatima'nın kocaman bir burnu ve geniş suratı vardı."

"Tanrım, Mirren. Resmen sevgi yumağısın," dedi Johnny.

32

Gat bana seslendiğinde yürüyüş yolundan Yeni Clairmont'a gidiyordum. Arkama döndüğümde, altında mavi pijama, üstü çıplak halde bana doğru koştuğunu gördüm.

Gat. Benim Gat'im.

Benim Gat'im olacak mıydı?

Nefes nefese önümde durdu. Yataktan yeni kalkmışçasına saçları dağınıktı. Karın kasları dalgalanıyordu ve mayoyla olduğundan daha çıplak görünüyordu.

"Johnny küçük kumsalda olduğunu söyledi," dedi soluk soluğa. "Seni önce orada aradım."

"Yeni mi uyandın?"

Ensesini ovdu. Üstüne başına baktı. "Kısmen. Sana yetişmek istedim."

"Neden?"

"Patikaya gidelim mi?"

Gittik ve çocukluğumuzda yaptığımız gibi, Gat önde, ben arkada yürümeye başladık. Küçük bir tepeye tırmandık, sonra müştemilatın arkasından dolanıp Vineyard rıhtımının görüş alanımıza girdiği kayıkhanenin yakınlarına geldik.

Gat o kadar ani döndü ki ona neredeyse çarpıyordum ve ben geri çekilemeden kollarını bana doladı. Beni göğsüne çekti ve yüzünü boynuma gömdü. Ben de çıplak kollarımı onun gövdesine sardım; bileklerimin iç tarafı omurgasına değiyordu. Bedeni sıcaktı.

"Dün sana sarılamadım," diye fısıldadı. "Bir ben sarılamadım."

Ona dokunmak hem alışıldık hem alışılmadık.

Bu anı daha önce de yaşamıştık.

Ayrıca bu anı daha önce hiç yaşamamıştık.

Bir an,

ya da dakikalar,

muhtemelen saatler boyunca,

açıkça mutluydum; burada, ellerim Gat'in bedeninde. Kulaklarımda dalgaların sesi ve onun nefesiyle. Yakınımda olmak istemesine sevinçliydim.

"Buraya birlikte geldiğimiz günü hatırlıyor musun?" diye sordu boynuma doğru. "O düz kayaya çıktığımızı?"

Bir adım geriledim. Hatırlamıyordum.

Paramparça zihnimden, sürekli hasta olmaktan, bu kadar hasarlı hale gelmekten nefret ediyordum. Güzelliğimi yitirmekten, okulda başarısız olmaktan, sporu bırakmaktan, anneme acımasız davranmaktan. İki yıldan sonra bile Gat'i böylesine istemekten nefret ediyordum.

Belki Gat benimle olmak istiyordu. Belki. Ancak daha büyük olasılıkla, beni iki yıl önce terk ederek kötülük etmediğini söylememi bekliyordu. Ona öfkeli olmadığımı söylememi istiyordu. Harika bir adam olduğunu.

Ama bana ne yaptığını bile tam olarak bilmezken onu nasıl affedebilirdim?

"Hayır," diye cevapladım. "Aklımdan çıkmış olmalı."

"Biz... Sen ve ben, biz... Önemli bir andı."

"Her neyse," dedim. "Hatırlamıyorum. Hem belli ki aramızda geçen hiçbir şey uzun vadede o kadar önemli sayılmazmış, değil mi?"

Ellerine baktı. "Peki. Tamam. Üzgünüm. Az önce fazlasıyla uygunsuz davrandım. Kızgın mısın?"

"Elbette kızgınım," dedim. "İki yıl ortadan kayboldun. Ne aradın ne yazdıklarımı cevapladın ve ilgisizliğinle işleri daha da kötüleştirdin. Şimdi de gelmiş, *ah, seni bir daha göremeyeceğim sandım*, diyor, elimi tutuyorsun. Yok efendim, 'Bir ben sarılamadım'mış, patikada yarı çıplak yürüyüşlermiş... Kesinlikle *uygunsuz*, Gat. Bu kelimeyi kullanmakta ısrarcıysan tabii."

Yüzü asıldı. "Böyle söylediğinde korkunç geliyor."

"Öyle mi? Ama ben öyle görüyorum."

Saçını karıştırdı. "Her şeyi çok kötü idare ediyorum," dedi. "Sana, yeniden başlayalım mı, diye sorsam ne dersin?"

"Tanrı aşkına, Gat."

"Ne?"

"Sor gitsin. *Sorsan* ne diyeceğimi sorma."

"Tamam, soruyorum. Yeniden başlayabilir miyiz? Lütfen, Cady. Öğle yemeğinden sonra yeniden başlayalım. Muhteşem olacak. Komik laflar edeceğim, sen de güleceksin. Trol avına çıkacağız. Birbirimizi gördüğümüz için mutlu olacağız. Harika biri olduğumu düşüneceksin, söz veriyorum."

"Bu büyük bir söz."

"Tamam, belki harika değil ama en azından uygunsuz olmayacağım."

"Neden uygunsuz diyorsun ki? Neden olduğun şeyi açıkça söylemiyorsun? Yani düşüncesiz, kafa karıştıran, çıkarcı biri olduğunu?"

"Tanrım." Gat gerginlikle olduğu yerde sıçrayıp duruyordu. "Cadence! Sadece yeniden başlamaya gerçekten ihtiyacım var. Bu uygunsuzdan boktana doğru gidiyor." Öfkeli bir oğlan çocuğu gibi zıpladı ve havaya bir tekme savurdu.

Zıplaması beni gülümsetti. "Tamam," dedim. "Yeniden başlıyoruz. Öğle yemeğinden sonra."

"Peki," dedi ve zıplamayı bıraktı. "Öğle yemeğinden sonra."

Bir süre öylece birbirimize baktık.

"Şimdi koşarak kaçacağım," dedi. "Üstüne alınma."

"Tamam."

"Koşmam, yeniden başlamamız için daha iyi olur. Çünkü yürürsem cidden tuhaf kaçar."

"Tamam dedim ya."

"Tamam o zaman."

Ve koştu.

33

Bir saat sonra Yeni Clairmont'taki öğle yemeğine gittim. Dün akşam yemeğini kaçırdığım için annemin öğle yemeğinde yokluğumu hoş karşılamayacağını biliyordum. Aşçı sofrayı kurarken ve teyzeler küçüklerle ilgilenirken büyükbabam bana evi gezdirdi.

Sert bir şıklığı olan bir evdi. Parıldayan parkeler, geniş pencereler, her şey alçak konumdaydı. Clairmont'un koridorları yerden tavana kadar siyah beyaz aile fotoğrafları, köpek tabloları,

kitaplıklar ve büyükbabamın *New Yorker* karikatürleri koleksiyonuyla doluydu. Yeni Clairmont'un koridorları bir tarafta cam, diğer tarafta bomboştu.

Büyükbabam üst kattaki misafir yatak odalarının kapılarını açtı. Hepsinde de sadece yataklar ve alçak şifoniyerler vardı. İçeri biraz ışık girebilmesi için pencerelere beyaz storlar takılmıştı. Desensiz, sade yatak örtüleri, güzel mavi ve kahverengi tonlarındaydı.

Küçüklerin odaları biraz daha hayat doluydu. Taft'ın odasında yerde bir Bakugan arenası, futbol topu ile büyücüler ve yetimlerle ilgili kitaplar vardı. Liberty ve Bonnie dergilerini ve bir mp3 çalar getirmişlerdi. Bonnie'nin hayalet avcıları, medyumlar ve tehlikeli melekler hakkında bir yığın kitabı vardı. Şifoniyerlerinin üstü makyaj malzemeleri ve parfüm şişeleriyle doluydu. Tenis raketleri köşeye dayanmıştı.

Büyükbabamın yatak odası diğerlerinden daha genişti ve en iyi manzaraya sahipti. Beni içeri buyur edip banyosunu gösterdi; duşta tırabzanlar vardı. İhtiyar tırabzanları, düşmesin diye.

"*New Yorker* karikatürlerin nereden?" diye sordum.

"Dekoratör birtakım kararlar aldı."

"Ya yastıklar?"

"Neler?"

"Bir sürü yastığınız vardı. Köpek resmi işlemeli."

Başını iki yana salladı.

"Peki, balık duruyor mu?"

"Kılıçbalığım falan mı diyorsun?" Merdivenden zemin kata indik. Büyükbabam yavaş hareket ediyordu, ben de hemen arkasındaydım. "Bu evle yeniden başladım," dedi kısaca. "O eski hayatım bitti."

Çalışma odasının kapısını açtı. Evin geri kalanı kadar sert bir şıklıkta görünüyordu. Geniş bir masanın üzerinde tek bir dizüstü

bilgisayar vardı. Geniş bir pencere, Japon bahçesine bakıyordu. Bir sandalye. Bir duvar boyunca kitap rafları, hepsi bomboştu.

Temiz ve ferah görünüyordu ama konforsuz değildi çünkü her şey gösterişliydi.

Büyükbabam benden çok, annem gibiydi. Eski hayatını silmek istemiş, bunun için para harcayıp yenisini yaptırmıştı.

Aniden, "Genç adam nerede?" diye sordu. Yüzü ifadesizdi.

"Johnny mi?"

Başını salladı. "Hayır, hayır."

"Gat mi?"

"Evet. Genç adam." Bir an, sanki bitkin düşmüş gibi masasına sıkıca tutundu.

"Büyükbaba, iyi misin?"

"Ah, evet."

"Gat Mirren ve Johnny'yle Beşik Konağı'nda," dedim.

"Ona bir kitap verecektim."

"Kitaplarının çoğu burada değil ki."

"Bana neyin burada olmadığını söylemeyi kes!" Büyükbabam aniden, şiddetle bağırmıştı.

"İyi misin?" Carrie Teyze çalışma odasının eşiğinde duruyordu.

"İyiyim," dedi büyükbabam.

Carrie bana bir bakış atıp büyükbabamın koluna girdi. "Haydi, gelin. Yemek hazır sayılır."

Mutfağa doğru giderken teyzeme, "Uyuyabildin mi?" diye sordum. "Dün gece Johnny uyanık mıydı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

34

"Büyükbabamın aşçısı alışverişi yapıp yemekleri pişirse de bütün mönüleri teyzeler hazırlıyordu. Bugün yemek odasındaki sofrada soğuk piliç füme, domates-fesleğen salatası, Camembert peyniri, baget ekmek ve çilekli limonata vardı. Liberty bana önce bir dergiden yakışıklı oğlan fotoğrafları, sonra başka bir dergiden giysi fotoğrafları gösterdi. Bonnie, *Hayalet Derlemesi: Gerçekler ve Kurgular* adında bir kitap okuyordu. Taft ve Will onları şambriyelle kayağa götürmemi istediler; arkasına şambriyel bağlı küçük tekneyi kullanarak onları suda peşimden sürükleyecektim.

Annem ilaç alıyorken tekneleri kullanma iznim olmadığını söyledi.

Carrie Teyze bunun önemli olmadığını çünkü Will'in şambriyele asla binemeyeceğini söyledi.

Bess Teyze ona katıldığını, dolayısıyla Taft'ın ondan izin almaya dahi kalkışmamasını söyledi.

Liberty ve Bonnie, *kendilerinin* şambriyele binip binemeyeceklerini sordular. "Mirren olsa izin verirdin," dedi Liberty. "Yalan mı?"

Will limonatasını devirip bir bageti sırılsıklam etti.

Büyükbabamın kucağı ıslandı.

Taft ıslak bagetle Will'e vurdu.

Annem masayı silerken Bess üst kata koşup büyükbabama temiz pantolon getirdi.

Carrie oğlanları fırçaladı.

Yemek sona erdiğinde Taft ve Will sofrayı toplamaktan kaçmak için salona sıvıştılar. Büyükbabamın yeni deri koltuğunda çılgıncasına zıplıyorlardı. Yanlarına gittim.

Will, Johnny gibi çelimsiz ve pembedir. Saçları neredeyse beyazdır. Taft daha uzun ve çok zayıftır; altın saçlı, çillidir ve upuzun, koyu kirpikleri ile diş teli dolu bir ağzı vardır. "Pekâlâ, bitirim ikili," dedim, "geçen yaz nasıl geçti?"

"*DragonVale*'de kül ejderinin nasıl alındığını biliyor musun?" diye sordu Will.

"Ben alev ejderini almayı biliyorum," dedi Taft.

"Alev ejderini kullanarak kül ejderi alabilirsin," dedi Will.

Öf. On yaşındaki veletler. "Haydi ama... Geçen yaz," dedim. "Anlatsanıza. Tenis oynadınız mı?"

"Tabii ki," dedi Will.

"Yüzdünüz mü?"

"Hı hı," dedi Taft.

"Gat ve Johnny'yle tekneye bindiniz mi?"

İkisi birden zıplamayı kestiler. "Hayır."

"Gat benimle ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Senin kendini suda bulmandan falan bahsetmemem gerekiyor," dedi Will. "Penny Teyze'ye söz verdim."

"Neden ki?" diye sordum.

"Başını daha fena ağrıtırmış ve bu konudan uzak durmalıymışız."

Taft da başını sallayarak katıldı. "Başını ağrıtırsak bizi ayak tırnaklarımızdan tavana asıp iPad'lerimize el koyacakmış. Neşeli davranmalı ve aptallık etmemeliymişiz."

"Bunun benim kazamla ilgisi yok ki," dedim. "Sadece benim Avrupa'ya gittiğim yazı soruyorum."

"Cady?" Taft omzuma dokundu. "Bonnie odanda hap olduğunu görmüş."

Will geri geri gidip koltuğun uzak ucuna oturdu.

"Bonnie eşyalarımı mı karıştırdı?"

"Liberty de."

"Tanrım."

"Bana uyuşturucu bağımlısı olmadığını söylemiştin ama şifoniyerinin üstünde haplar var." Taft hırçınlaşmıştı.

"Söyle onlara, odamdan uzak dursunlar," dedim.

"Bağımlıysan," dedi Taft, "bilmen gereken bir şey var."

"Neymiş?"

"Uyuşturucu, dostun değildir." Taft ciddi görünüyordu. "Uyuşturucu, dostun değildir ve ayrıca esas dostun insanlar olmalıdır."

"Ah, Tanrı aşkına, bücür, sadece geçen yaz ne yaptığını söylesen olmaz mı?"

Will, "Taft ve ben *Angry Birds* oynamak istiyoruz. Artık seninle konuşmak istemiyoruz," dedi.

"Keyfiniz bilir," dedim. "Gidin ve özgürlüğünüzü yaşayın."

Verandaya çıkıp oğlanların patikada koşarak Kızıl Konak'a gitmelerini izledim.

35

Yemekten sonra Beşik Konağı'na gittiğimde bütün pencereler açıktı. Gat, antika CD çalara müzik koyuyordu. Eski pastel boya resimlerim mıknatıslarla buzdolabına asılmıştı; en üstte babam, altta da Tipper ve golden'lar. Başka bir resmim, selobantla mutfak dolaplarından birinin kapağına yapıştırılmıştı. Büyük salonun ortasında bir merdiven ve bir kutu dolusu hediye paketi vardı.

Mirren odadaki bir tekli koltuğu iterek sürüklüyordu. "Annemin buradaki dekorasyonunu hiç sevemedim," diye açıkladı.

Mirren odanın görünüşünden memnun olana kadar Gat ve Johnny'nin eşyaları oradan oraya taşımasına yardım ettim. Bess'in suluboya peyzaj resimlerini duvardan indirip halılarını rulo yaparak kaldırdık. Eğlenceli eşyalar bulmak için küçüklerin odalarını yağmaladık. İşimiz bittiğinde büyük salon domuz kumbaralarla, yama işi battaniyelerle, çocuk kitapları yığınlarıyla ve baykuş şeklinde bir lambayla süslenmişti. Kutudaki hediye paketlerinden kestiğimiz geniş şeritler çapraz şekilde tavana asılıydı.

"Yeniden dekore ettiğin için Bess kızmayacak mı?" diye sordum.

"Sana yemin ederim, yaz boyunca buraya adım atmayacak. Yıllardır buradan kurtulmaya çalışıyordu."

"Nasıl yani?"

Mirren umursamazca, "Ah, bilirsin işte," dedi. "En sevilen evlat, bıdı bıdı, mutfak tam bir rezalet, bıdı bıdı. Büyükbabamız neden yeniden yaptırmıyor ki? Falan filan."

"Ona sordu mu ki?"

Johnny bana tuhaf tuhaf baktı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hafızasında sorun var ya, Johnny!" diye bağırdı Mirren. "On beşimizin yazının neredeyse yarısını hatırlamıyor."

"Öyle mi?" dedi Johnny. "Ben şey diye düşündüm..."

"Hayır, hayır, hemen kapa çeneni," diye cıyakladı Mirren. "Sana anlattıklarımı dinlemedin mi?"

Johnny ona bir yastık fırlatıp, "Rahatla," dedi.

"Bu önemli! Böyle şeylere nasıl özen göstermezsin?" Mirren ağlamaklıydı.

"Üzgünüm, tamam mı?" dedi Johnny. "Gat, sen Cadence'ın on beşimizin yarısını falan hatırlamadığını biliyor muydun?"

"Biliyordum," dedi.

"Gördün mü?" dedi Mirren. "Gat beni dinliyormuş."

Yüzüm alev alevdi. Yere bakıyordum. Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonunda, "Başınızı çok sert çarptığınızda hafızanın kısmen kaybolması normalmiş," dedim. "Annem mi açıkladı?"

Johnny gerginlikle güldü.

"Annemin size anlatmasına şaşırdım," diye devam ettim. "Bu konuda konuşmaktan nefret ediyor."

"Kendini zorlamaman ve doğal akışında hatırlaman gerektiğini söyledi. Teyzeler biliyor," dedi Mirren. "Büyükbabamız biliyor. Küçükler de. Personel de. Anlaşılan, Johnny dışında adada bilmeyen yok."

"Biliyordum," dedi Johnny. "Sadece meselenin tamamına hâkim değildim."

"Aptallaşma," dedi Mirren. "Şimdi sırası değil."

"Sorun değil," dedim Johnny'ye. "Aptal değilsin. Sadece uygunsuz bir an yaşadın. Bundan sonra uygun davranacağına eminim."

"Ben her zaman uygun davranırım," dedi Johnny. "Yalnızca Mirren'ın istediği şekilde uygun değil."

Ben *uygunsuz* dediğimde Gat gülümseyip omzumu pışpışladı.

Yeniden başlamıştık.

36

Tenis oynadık. Johnny ile ben yendik ama nedeni benim eskisi kadar iyi olmam değildi. Johnny muhteşem bir sporcuydu ve Mirren daha çok, topa vurduktan sonra geri gelip gelmediğini umursamadan mutluluk dansları yapmaya hevesliydi. Gat de onun haline gülmekten topu kaçırıyordu.

Beşik Konağı'na geri yürürken Gat, "Avrupa nasıldı?" diye sordu.

"Babam kalamar mürekkebi yedi."

"Başka?" Bahçeye ulaştık ve raketlerimizi verandaya atıp çimlere uzandık.

"Açıkçası anlatacak çok bir şey yok," dedim. "Babam Kolezyum'a gittiğinde ne yaptığımı biliyor musunuz?"

"Ne yaptın?"

"Otel odamın banyosunda yüzümü fayansa dayayarak yattım. Mavi İtalyan tuvaletinin altını izledim."

Johnny doğrulup, "Tuvalet mavi miydi?" diye sordu.

"Yeryüzünde bir tek *sen* Roma'dansa mavi bir tuvalete heyecanlanabilirsin," diyerek söylendi Gat.

"Cadence," dedi Mirren.

"Efendim?"

"Boş ver."

"Ne oldu?"

"Sana acımamamızı söylüyorsun ama sonra kalkıp bir tuvaletin altıyla ilgili bir hikâye anlatıyorsun," deyiverdi. "Bu ciddi ciddi acınası. Ne dememizi bekliyorsun ki?"

"Ayrıca Roma'ya gitmiş olmanı kıskanıyoruz," dedi Gat. "Hiçbirimiz Roma'ya gitmedik."

Johnny geri yatarak, "Roma'ya gitmek istiyorum!" dedi. "Mavi İtalyan tuvaletlerini görmem lazım!"

"Ben de Caracalla Hamamı'nı görmek istiyorum," dedi Gat, "ve var olan her türdeki İtalyan dondurmasını tatmak."

"Git o zaman," dedim.

"O kadar kolay değil."

"Peki, ama bir gün gideceksin," dedim. "Üniversitede ya da sonrasında."

Gat iç geçirdi. "Sonuçta sen Roma'ya gittin."

"Keşke sen de orada olabilseydin," dedim.

37

"Tenis kortunda mıydın?" diye sordu annem. "Top sesleri duydum."

"Öylesine işte."

"Uzun zamandır oynamamıştın. Bu harika."

"Servislerim çok kötü."

"Yeniden başlamana çok sevindim. Yarın benimle voleybol oynamak istersen söylemen yeter."

Hayal âleminde yaşıyordu. Sırf bir öğleden sonra oynadım diye tenise yeniden başlamış değildim ve herhangi bir koşulda annemle voleybol oynamak istemiyordum. Bir tenis eteği giyerdi ve bana övgüler yağdırırdı ve beni uyarırdı ve üzerime titrerdi... ta ki ben ona kötü davranana kadar. "Bakarız," dedim. "Sanırım omzumu incittim."

Akşam yemeği dışarıda, Japon bahçesindeydi. Küçük masalarda gruplar halinde akşam sekizdeki günbatımını izledik. Taft ve Will servis tabağından pirzola alıp elle yiyorlardı.

Liberty yüzünü buruşturarak, "İkiniz de hayvansınız," dedi.

"Yani?" dedi Taft.

"Çatal diye bir şey icat edildi," dedi Liberty.

"Ayna diye bir şey de icat edildi," dedi Taft.

Johnny, Gat ve Mirren yemeklerini Beşik Konağı'nda yiyebiliyorlardı çünkü onlar malul değillerdi. Ayrıca anneleri onları kontrol etmiyordu. Annemse yetişkinlerle oturmama bile izin vermiyordu. Beni ayrı bir masada, kuzenlerle oturtuyordu.

Hepsi de gülüyor, birbirine sataşıyor, dolu ağızlarla konuşuyorlardı. Onları dinlemeyi bıraktım. Onun yerine büyükbabamın etrafına yerleşmiş anneme, Carrie ve Bess'e baktım.

Şimdi hatırladığım bir akşam vardı. Kazamdan iki hafta kadar önce olmalıydı. Temmuzun başları. Hepimiz Clairmont'un bahçesindeki uzun masada oturuyorduk. Verandada limon otu mumları yanıyordu. Küçükler hamburgerlerini bitirmiş, çimlerin üstünde perendeler atıyordu. Geri kalanımız ızgarada fesleğen soslu kılıçbalığı yiyorduk. Sarı domates salatası ve üzerine Parmesan eritilmiş kabak güveç de vardı. Gat masanın altından bacağını benimkine bastırmıştı. Mutluluktan başım dönmüştü.

Teyzeler, küçüklerin bağırışları arasında sessizce ve karşılıklı bir resmiyetle tabaklarındaki yemeklerle oynuyorlardı. Büyükbabam arkasına yaslandı ve ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu. "Boston'daki evi restore ettirsem mi?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

İlk konuşan Bess oldu: "Hayır, baba, o evi seviyoruz."

"Dekorasyonunu sevmiyorsunuz," dedi büyükbabam.

"Orası öyle." Annem tenkit edercesine konuşmuştu.

"Bence zamana meydan okuyor," dedi Carrie.

Büyükbabam, Bess'e, "Tavsiyelerine ihtiyacım olabilir," dedi. "Bir gün gelip eve etraflıca bakar mısın? Ne düşündüğünü söylersin."

"Ben..."

Büyükbabam ona doğru eğildi. "Tabii evi satabilirim de, biliyorsun."

Boston'daki evi Bess Teyze'nin istediğini hepimiz biliyorduk. Bütün teyzeler Boston'daki evi istiyordu. Dört milyon dolarlık bir mülktü ve orada büyümüşlerdi. Ancak en yakında yaşayan Bess'ti ve evin yatak odalarını doldurabilecek kadar çok çocuğu vardı.

"Baba," dedi Carrie sertçe, "o evi satamazsın."

Büyükbabam, tabağındaki son domatesi çatalına geçirip ağzına atarken, "Ne istersem onu yaparım," dedi. "Yani evi olduğu gibi mi seviyorsun, Bess? Yoksa yenilenmesini istiyor musun? Bocalayanları kimse sevmez."

"İstediğin değişikliklere seve seve yardım ederim, baba."

"Ah, yapma," diye çıkıştı annem. "Daha dün ne kadar meşgul olduğunu anlatıyordun, şimdi kalkıp Boston'daki evin yenilenmesine mi yardım edeceksin?"

"Yardımımızı istedi," dedi Bess.

"*Senin* yardımını istedi. Bizi kenara mı atıyorsun, baba?" Annem sarhoştu.

Büyükbabam güldü. "Penny, sakin ol."

"Mülk meselesi çözüldüğünde sakinleşeceğim."

"Bizi delirtiyorsun," diye mırıldandı Carrie.

"Ne dedin? Lafı ağzında geveleme."

"Hepimiz seni seviyoruz, baba," dedi Carrie yüksek sesle. "Zor bir yıl geçirdiğini biliyorum."

"Deliriyorsanız, bu sizin şahsi tercihiniz," dedi büyükbabam. "Kendinize gelin. Mal varlığımı delilere bırakamam."

Teyzelere bir de şimdi, on yedimin yazında bakıyordum. Yeni Clairmont'un Japon bahçesinde annem kolunu Bess'e dolamıştı, Bess de Carrie'ye ahududulu turtadan bir dilim kesmek için masaya uzanmıştı.

Güzel bir geceydi ve biz gerçekten güzel bir aileydik.

Değişen neydi, bilmiyordum.

38

"Taft'ın bir vecizesi var," dedim Mirren'a. Gece yarısıydı. Yalancılar Beşik Konağı'nda toplanmış *Scrabble* oynuyorduk.

Dizim, Gat'in uyluğuna değiyordu ama farkında olduğunu sanmıyordum. Oyun tahtası neredeyse dolmuştu. Beynim yorulmuştu. Elimde kötü harfler kalmıştı.

Mirren taşlarını dalgın dalgın yeniden düzenliyordu. "Taft'ın nesi var?"

"Vecize," dedim. "Bilirsin işte, büyükbabamınkiler gibi. Bocalayanları kimse sevmez, gibi."

Mirren, büyükbabamızın sesini taklit ederek, "Asla arka sıralarda oturma," dedi.

"Asla yakınma; asla açıklama," dedi Gat. "Bu sanırım Disraeli'nin bir sözü."

"Ah, ona bayılıyor," dedi Mirren.

"Ve hayır'ı asla cevap olarak kabul etme," diye ekledim.

"Tanrım, Cady!" diye bağırdı Johnny. "Bir kelime yapacaksan yap da oyuna devam edelim."

"Ona bağırma, Johnny," dedi Mirren.

"Özür dilerim," dedi Johnny. "Senden rica etsem, lütfen, yalvarırım, sıçtığımın tahtasına bir Scrabble kelimesi yerleştirir misin?"

Dizim, Gat'in uyluğuna değiyordu. Düşünemiyordum. Kısa, sıradan bir kelime oldu.

Johnny kendi taşlarını oynadı.

"Uyuşturucu, dostun değildir," diye ilan ettim. "Taft'ın vecizesi."

"Yok artık," dedi Mirren gülerek. "Nereden gelmiş aklına?"

"Belki okulda uyuşturucu konusunda eğitim görmüşlerdir. Ayrıca ikizler gizlice odama girmişler ve ona, bir dolap dolusu hapım olduğunu söylemişler, o da bağımlı olmadığımdan emin olmak istemiş."

"Tanrım," dedi Mirren. "Bonnie ve Liberty felaketler. Sanırım kleptoman oldular."

"Cidden mi?"

"Annemin uyku ilaçlarını ve pırlantalı halka küpelerini almışlar. O küpeleri anneme görünmeden nereye giderken takacaklarını çok merak ediyorum. Ayrıca küpe sadece bir çift ve onlar iki kişiler."

"Onlarla konuşmayı denedin mi?"

"Bonnie'yi kenara çektim ama durum beni aşıyor," dedi Mirren. Taşlarını yeniden sıraladı. Bir vecize *fikri* hoşuma gidiyor," diye devam etti. "İlham verici bir sözün insana kötü zamanlarda yardımı dokunacağını düşünüyorum."

"Nasıl bir sözün?" diye sordu Gat.

Mirren duraksadı. Sonra, "Daima, olman gerekenden biraz daha nazik ol," dedi.

Hepimiz susup kaldık. Buna karşı çıkmak imkânsız görünüyordu.

Sonra Johnny, "Asla kendi kıçından daha büyük bir şeyi yeme," dedi.

"Kıçından daha büyük bir şeyi yemişliğin mi var?" diye sordum.

Başını ciddiyetle salladı.

"Pekâlâ, Gat," dedi Mirren. "Seninki nedir?"

"Benim vecizem yok."

"Haydi ama."

"Tamam, belki..." Gat, tırnaklarına baktı. "Değiştirebileceğin bir kötülüğü asla kabullenme."

"Buna katılıyorum," dedim. Çünkü katılıyordum.

"Ben katılmıyorum," dedi Mirren.

"Neden?"

"Değiştirilebilecek çok az şey var. Dünyayı olduğu gibi kabullenmeliyiz."

"Bu doğru değil," dedi Gat.

"Rahat, huzurlu bir insan olmak daha iyi değil mi?" diye sordu Mirren.

"Hayır." Gat kararlıydı. "Kötülükle mücadele etmek daha iyi."

"Asla sarı kar yeme," dedi Johnny. "Bu da güzel bir vecize."

"Daima yapmaktan korktuğun şeyleri yap," dedim. "Bu da benimki."

"Ah, yapma ama. Böyle bir lafı kim söyler ki?" diye cıyakladı Mirren.

"Emerson," diye cevapladım. "Sanırım." Bir kalem alıp bu sözü ellerimin üzerine yazdım.

Sol: *Daima, yapmaktan.* Sağ: *Korktuğun şeyleri yap.* Sağdaki yazı biraz sıkışmıştı.

"Emerson çok sıkıcı," dedi Johnny. Elimdeki kalemi alıp kendi sol eline *SARI KAR YEME* yazdı. "Oldu işte," dedi elini kaldırıp bize göstererek. "Bu, hatırlamama yardımcı olur."

"Cady, ciddiyim. Korktuğumuz şeyleri *her zaman* yapmaya kalkışmamalıyız," dedi Mirren hararetle. "Asla yapmamalıyız."

"Neden?"

"Ölebilirsin. İncinebilirsin. Korkuyorsan muhtemelen mantıklı bir nedeni vardır. İçgüdülerine güvenmelisin."

Johnny ona, "Senin felsefen ne peki?" diye sordu. "Devasa bir ödlek olmak mı?"

"Evet," dedi Mirren. "O, bir de az önce söylediğim nezaket meselesi."

39

Gat yukarı çıkarken peşinden gittim. Uzun koridorda arkasından koşturdum, elini yakaladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Bu, yapmaktan korktuğum bir şeydi ve yaptım.

O da karşılık verdi. Parmaklarım benimkilere geçirince başım döndü ve beni kucaklayıp kaldırdı, her şey berraktı ve yine her şey muhteşemdi. Öpücüğümüz dünyayı tuzla buz etti. Sadece biz vardık ve diğer hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra Gat geri çekildi. "Bunu yapmamalıyım."

"Neden?" Hâlâ elimi tutuyordu.

"İstemediğimden değil ama..."

"Yeniden başladığımızı sanıyordum. Yeniden başlamak bu değil mi?"

"Karmakarışığım." Gat geriye bir adım atıp duvara yaslandı. "Bu çok klişe. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Açıkla."

Duraksama. Sonra: "Beni tanımıyorsun."

"Açıkla," dedim tekrar.

Gat başını ellerinin arasına aldı. İkimiz de karanlıkta duvara dayanarak öylece durduk. Sonunda, "Pekâlâ, örnek vereyim," diye fısıldadı. "Annemle tanışmadın. Evime hiç gelmedin."

Doğruydu. Gat'i Kayın Adası dışında hiçbir yerde görmemiştim.

"Beni tanıdığını sanıyorsun, Cady ama sen sadece buraya gelen Gat'i tanıyorsun," dedi. "Bu... bu, resmin tamamı değil. Penceresi havalandırma boşluğuna bakan odamı, annemin körili yemeklerini, okuldaki arkadaşlarımı, bayramları nasıl kutladığımızı bilmiyor-

sun. Beni sadece bu adada tanıyorsun; ben ve personel dışında herkesin zengin olduğu... ben, Ginny ve Paulo dışında herkesin beyaz olduğu bu adada."

"Ginny ve Paulo kim?"

Gat yumruğunu avucuna geçirdi. "Ginny kâhya. Paulo da bahçıvan. Kaç yazdır burada çalışıyorlar ama adlarını bile bilmiyorsun. Kısmen bunu söylemeye çalışıyorum zaten."

Utançtan yüzümü ateş bastı. "Özür dilerim."

"Hem, resmin tamamını görmek istiyor musun ki?" diye sordu. "Görsen anlayabilir misin ki?"

"Bana bir şans vermezsen öğrenemezsin," dedim. "Senden hiç haber alamıyorum."

"Büyükbabanın beni nasıl gördüğünü biliyor musun? En başından beri?"

"Nasıl görüyor?"

"Heathcliff gibi. *Uğultulu Tepeler*'deki. Okudun mu?"

Başımı hayır dercesine salladım.

"Heathcliff, soylu Earnshaw ailesinin çocukluktan yanına alıp yetiştirdiği bir Çingene. Ailenin kızı Catherine'e âşık oluyor. Kız da onu seviyor... ama bir yandan onun pislik olduğunu düşünüyor. Ailenin geri kalanı da buna katılıyor."

"Ben seninle ilgili öyle hissetmiyorum."

"Heathcliff ne yaparsa yapsın Earnshaw'ları yeterince iyi olduğuna inandıramıyor. Ama cidden çabalıyor. Uzaklara gidiyor, eğitim görüyor, bir beyefendiye dönüşüyor. Yine de onun bir hayvan olduğuna inanıyorlar."

"Sonra ne oluyor?"

Gat başını iki yana salladı. "Birbirlerine berbat davranıyorlar."

"Büyükbabamın seni Heathcliff'in yerine koyduğunu mu söylüyorsun?"

"Yemin ederim ki koyuyor," dedi Gat. "Güzel yüzümün ardında bir yabani olduğumu, her yıl bu korunaklı adasına gelmeme izin verdiği halde nezaketine ihanet ettiğimi... onun Catherine'ini, Cadence'ını baştan çıkararak ihanet ettiğimi düşünüyor. Kefaretim de onun içimde gördüğü canavara dönüşmek."

Sessiz kaldım.

Gat sessiz kaldı.

Elimi uzatıp ona dokundum. İnce tişörtünün altından kolunu hissetmek bile onu tekrar öpme isteğiyle yanıp tutuşmama neden oluyordu.

"Korkutucu olan ne, biliyor musun?" Bana bakmıyordu. "Korkutucu olan, onun haklı çıkmış olması."

"Hayır, çıkmadı."

"Ah, evet, çıktı."

"Gat, bekle."

Ama odasına girip kapıyı kapamıştı.

Karanlık koridorda yalnızdım.

40

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir kral varmış. Kızlar büyüdükçe daha da güzelleşmişler. Çok muhteşem evlilikleri de olmuş ancak doğan ilk torun tam bir hayal kırıklığıymış. En genç prenses, o kadar minik bir kız çocuğu doğurmuş ki onu cebinde taşımaya başlamış ve kimse kızın farkına varmıyormuş. Zamanla aileye normal boyutlarda torunlar katılmış ve kral ile kraliçe minik prensesin varlığını neredeyse tamamen unutmuşlar.

Yıllar yılları kovalarken ufak prenses hemen hemen bütün gündüz ve gecelerini minik yatağında geçirir olmuş. Yataktan çıkması için çok az nedeni varmış; o kadar yalnızmış.

Bir gün yolu sarayın kütüphanesine düşmüş ve kitapların ne kadar iyi arkadaşlar olabildiğini fark edince çok sevinmiş. Artık kütüphaneye sık sık gidiyormuş. Kitap okuduğu bir sabah, masanın üzerinde bir fare bitivermiş. Arka patilerinin üzerinde duruyormuş ve üzerinde küçük, kadife bir ceket varmış. Bıyıkları temiz, kürkü kahverengiymiş. "Sen de," demiş, "benim gibi sayfalarda ileri geri gezinerek okuyorsun." Öne bir adım atıp hafifçe reverans yapmış.

Fare, minik prensesi maceralarıyla büyülüyormuş. Ona insanların ayaklarını çalan trolleri, yoksulları terk eden tanrıları anlatıyormuş. Ona kâinatla ilgili sorular soruyor ve sürekli cevapların peşinde koşuyormuş. Yaraların ilgiye gereksinim duyduğunu düşünüyormuş. Karşılığında, prenses de fareye peri masalları anlatıyor, piksel portreler çiziyor ve pastel boyayla küçük resimler yapıyormuş. Onunla tartışıp gülüyormuş. Hayatında ilk defa uyandığını hissediyormuş.

Birbirlerini canıgönülden sevmeleri çok zaman almamış.

Ancak prenses talibini ailesiyle tanıştırdığında zorluklarla karşılaşmış. Kral küçümseyerek, "O sadece bir fare!" demiş. Kraliçe ise korkuyla çığlık atıp taht odasından koşarak kaçmış. Aslında soylulardan hizmetkârlara bütün krallık talip fareye şüphe ve huzursuzlukla yaklaşıyormuş. İnsanlar ondan, "O doğaya aykırı," diye bahsediyorlarmış. "İnsan numarası yapan bir hayvan."

Minik prenses hiç tereddüt etmemiş. Fareyle birlikte sarayı terk edip çok uzaklara gitmiş. Yabancı bir ülkede evlenip kitaplar ve çikolatayla dolu bir yuva kurmuşlar ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

İnsanların farelerden korkmadığı bir yerde yaşamak istiyorsanız saraylarda yaşamaktan vazgeçmelisiniz.

41

Bir dev, eline paslı bir testere almıştı. Alnımı yarıp ardındaki zihnimi deşiyor, harıl harıl çalışırken keyifle mırıldanıyordu.

Gerçeği öğrenmek için dört haftadan az zamanım vardı.

Büyükbabam bana Mirren diyordu.

İkizler uyku hapı ve pırlanta küpe çalıyordu.

Annem, Boston'daki ev yüzünden teyzelerle kavga etmişti.

Bess, Beşik Konağı'ndan nefret ediyordu.

Carrie geceleri adada dolaşıyordu.

Will kâbuslar görüyordu.

Gat, Heathcliff'ti.

Gat, onu tanımadığımı düşünüyordu.

Ve belki de haklıydı.

İlaçlarımı aldım. Su içtim. Oda karanlıktı.

Annem eşikte durmuş beni izliyordu. Onunla konuşmuyordum.

İki gündür yataktaydım. Keskin acı ara sıra hafifleyip ağrıya dönüşüyordu. O anlarda yalnızsam doğrulup yatağımın üstündeki kâğıtlara notlar alıyordum. Cevaplardan çok sorularım vardı.

Daha iyi hissettiğim bir sabah büyükbabam erkenden Rüzgâr Konağı'na geldi. Beyaz keten pantolon ve mavi bir spor ceket giymişti. Üzerimde şort ve tişörtle, bahçedeki köpeklere yakalamaları için top atıyordum. Annem çoktan uyanıp Yeni Clairmont'a gitmişti.

Büyükbabam, Bosh'un kulağını kaşıyarak, "Edgartown'a gidiyorum, gelmek ister misin? Tabii bir ihtiyarla zaman geçirmek istersen," dedi.

Şakayla karışık, "Bilmem ki," dedim. "Tükürüğe bulanmış bu toplar beni çok meşgul ediyor. İşim tüm gün sürebilir."

"Seni kitabevine de götürürüm, Cady. Eskisi gibi hediyeler alırım."

"Karamela da alır mısın?"

Büyükbabam güldü. "Elbette."

"Seni annem mi gönderdi?"

"Hayır." Kabarık beyaz kafasını kaşıdı. "Ama Bess tekneyi tek başıma kullanmamı istemiyor. Aklım gidip geliyormuş."

"Benim de tekneyi kullanmam yasak."

"Biliyorum," dedi anahtarları göstererek. "Ama burada patron Bess ve Penny değil. Benim."

Kasabada kahvaltı etmeye karar verdik. Teyzeler bizi yakalamadan tekneyi Kayın Adası rıhtımından çıkarmak istiyorduk.

Edgartown, Martha's Vineyard'da sevimli mi sevimli bir sahil kasabasıydı. Adaya yirmi dakikalık mesafedeydi. Beyaz bahçe çitleri ve çiçeklerle bezeli bahçelerin içinde beyaz, ahşap evlerden ibaretti. Dükkânlarda turistik eşyalar, dondurma, pahalı giysiler, antika takılar satılırdı. Rıhtımdan balıkçı tekneleri ve turistik gezi tekneleri kalkardı.

Büyükbabam yine eskisi gibiydi. Para saçıyordu. Pencere kenarında taburelerin dizili olduğu küçük bir pastanede bana espresso ve kruvasan ısmarladı, sonra Edgartown kitabevinden bana kitaplar almaya kalkıştı. Hediyesini geri çevirdiğimde, eşyalarımı verme projemi beğenmeyerek başını salladı ama nutuk çekmeye kalkışmadı. Onun yerine, küçüklere hediyeler ve kâhya Ginny'ye

çiçek tasarımıyla ilgili bir kitap seçmesi konusunda yardım etmemi istedi. Murdick's Fudge'da devasa bir kek siparişi verdik: Çikolatalı, çikolatalı ve cevizli, fıstık ezmeli, pralinli.

Sanat galerilerinden birini gezerken büyükbabamın, zayıf, gri saçlı avukatı Richard Thatcher'a rastladık. Elimi sıkarken, "Demek birinci Cadence sensin," dedi. "Hakkında çok fazla şey duydum."

"Richard, mülklerimizi yönetiyor," diye açıkladı büyükbabam.

"İlk torun," dedi Thatcher. "İlk torun olmak başka hiçbir şeye benzemez."

"Üstelik aklı da başında," dedi büyükbabam. "Tepeden tırnağa bir Sinclair."

Kalıp cümlelerle konuşmak onun olayıydı. "Hayır'ı asla cevap olarak kabul etme." "Asla yakınma; asla açıklama." Ama benden bahsederken bunları kullanması sinir bozucuydu. "Aklı başında" mı? Aslında aklım, sayısız tıbbi teşhise göre sıçmıştı... üstelik bu aklın yarısı da ailemin sadakatsiz Eastman kısmından geliyordu. Seneye üniversiteye gitmeyecektim; yaptığım bütün sporları bırakmış, üye olduğum bütün kulüplerden ayrılmıştım; Percocet[6] sayesinde sık sık kafam güzel geziyordum ve küçük kuzenlerime iyi davranmıyordum bile.

Yine de benden bahsederken büyükbabamın yüzü ışıldıyordu ve en azından o gün benim Mirren olmadığımın farkındaydı.

"Sana benziyor," dedi Thatcher.

"Değil mi? Tabii o daha güzel."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama esas benzerliği görmek isterseniz saçımı kabartmam gerekir."

Bu büyükbabamı gülümsetti. "Tekneden oldu," dedi Thatcher'a. "Şapka almayı unutmuşum."

---

6 Bağımlılık yapabilen bir ağrı kesici. (ç.n.)

"Saçı hep kabarıktır," dedim Thatcher'a.

"Bilmem mi?" dedi.

Büyükbabamla el sıkıştılar ve galeriden ayrılırken büyükbabam koluma girdi. "Seninle çok iyi ilgilendi," dedi.

"Bay Thatcher mı?"

Başını salladı. "Evet ama annene söyleme. Yine olay çıkarmasın."

42

Eve dönerken zihnimde bir anı canlandı.

On beşimin yazı, temmuzun başlarında bir sabah. Büyükbabam Clairmont mutfağında espresso yapıyordu. Ben masada oturmuş, reçelli, kızarmış baget ekmeklerden yiyordum. Sadece ikimiz vardık.

"Şu kazı seviyorum," dedim. Büfenin üzerindeki krem rengi kaz biblosunu işaret ettim.

"Johnny, Mirren ve senin üç yaşınızdan beri var," dedi büyükbabam. "O yıl Tipper'la Çin'e gitmiştik." Hafifçe kıkırdadı. "Oradan çok fazla sanat eseri almıştı. Sanat uzmanı bir rehberimiz vardı." Tost makinesinin yanma geldi ve kendim için içine koyduğum baget dilimlerinden birini aldı.

"Hey!" diye itiraz ettim.

"Şişşt, ben büyükbabayım. İstediğim kızarmış ekmeği alırım." Espressoyla masaya oturdu ve baget dilimine tereyağı sürdü. "Sanat uzmanı kız bizi antikacılara götürdü ve müzayede evlerini gezdirdi," dedi. "Dört dil biliyordu. Ama hiç tahmin edemezdin. Minnacık bir çekik gözlüydü."

"*Çekik gözlü* demesene. Ayıp."

Beni duymazdan geldi. "Tipper, mücevherler satın aldı, sonra da buradaki evler için hayvan bibloları almak istedi."

"Beşik'teki kurbağa da mı oradan?"

"Elbette, fildişi kurbağa," dedi büyükbabam. "Bildiğim kadarıyla iki de fil aldık."

"Onlar da Rüzgâr'da."

"Kızıl'da da maymunlar olmalı. Dört maymun almıştık."

"Fildişi mallar yasadışı değil mi?" diye sordum.

"Ah, bazı yerlerde. Ama bulabiliyorsun. Büyükannen fildişine bayılırdı. Küçükken Çin'e gitmişti."

"Fillerin dişinden mi yapılıyor?"

"Ve gergedanlarınkinden."

İşte, büyükbabam karşımdaydı; beyaz saçları hâlâ gür, teknede geçirdiği onca günden sonra yüzündeki kırışıklıklar derinleşmiş. Eski sinema yıldızlarınmki gibi sert çenesiyle.

Fildişiyle ilgili, *bulabiliyorsun*, demişti.

Vecizelerinden biri: Hayır'ı asla cevap olarak kabul etme.

Bu bana hep çok cesur bir yaşam şekli gibi gelmişti. Bunu tutkularımızın peşinden gitmemizi öğütlerken söylerdi. Johnny'yi bir maratona hazırlanmaya teşvik ederken ya da ben yedinci sınıftayken okuma ödülünü alamadığımda. İş stratejilerini tartışırken söylediği bir şeydi... ve Tipper'ı kendisiyle evlenmeye nasıl ikna ettiğini anlatırken. "Evet cevabını alana kadar dört kez evlenme teklif ettim," derdi en sevdiği Sinclair ailesi efsanesini tekrar tekrar anlatırken. "Onu bezdirdim. Sırf çenemi kapayayım diye evet dedi."

O anda, kahvaltı sofrasında, benim kızarmış ekmeğimi yerken, "Hayır'ı asla cevap olarak kabul etme" vecizesi, karısı yazlık evlerinde sergileyebileceği en sevimli biblolara kavuştuğu sürece kimin acı çektiğini umursamayan, iltimaslı bir adamın tavrı gibi görünüyordu.

Büfenin yanına gidip kazı aldım. "Kimse fildişi almamalı," dedim. "Yasadışı olmasının bir nedeni var. Geçen gün Gat bir kitap okuyordu..."

Büyükbabam, "Bana o oğlanın ne okuduğundan bahsetme," diyerek beni tersledi. "Haberim var. Benim her şeyden haberim olur."

"Özür dilerim. Ama düşündüm de..."

"Cadence."

"Bibloları müzayededede satıp parasını vahşi hayatı koruma derneklerine bağışlayabilirsin."

"Ama o zaman biblosuz kalırım. Tipper onlara çok değer veriyordu."

"Ama..."

Büyükbabam, "Bana kendi paramla ne yapacağımı söyleme, Cady. O para senin değil," diye bağırdı.

"Peki."

"Bana, benim olan bir şeyi nasıl kullanacağımı söyleyemezsin, anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Asla."

"Tamam, büyükbaba."

Kazı kapıp odanın diğer ucuna fırlatmak istedim.

Şömineye çarpıp dağılır mıydı? Parçalanır mıydı?

Yumruklarımı sıktım.

Ölümünün üzerinden Büyükanne Tipper hakkında ilk defa o gün konuşmuştuk.

Büyükbabam tekneyi rıhtıma yanaştırıp bağladı.

Yeni Clairmont'a yürüdüğümüz sırada, "Tipper'ı hâlâ özlüyor musun?" diye sordum. "Ben özlüyorum da... Ondan hiç bahsetmiyoruz."

"Onunla birlikte bir parçam öldü," dedi. "En iyi parçamdı."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Söylenecek başka bir şey yok," dedi.

43

Yalancılar'ı Beşik Konağı'nın bahçesinde buldum. Çimlerin üstü tenis raketleri, içecek şişeleri, yemek paketleri ve plaj havlularıyla çöplüğe dönmüştü. Üçü de pamuklu örtülerin üstünde, güneş gözlüklerini takmış, patates cipsi yiyerek yatıyorlardı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Mirren.

Evet dercesine başımı salladım.

"Seni özledik."

Vücutlarına bebek yağı sürmüşlerdi. Çimde de iki şişe yağ duruyordu. "Güneş yanığından korkmuyor musunuz?" diye sordum.

"Artık güneş kremlerine inanmıyorum," dedi Johnny.

"Biliminsanlarının yozlaştığına ve tüm güneş kremi sektörünün paragöz sahtekârlardan oluştuğuna karar verdi," dedi Mirren.

"Güneş zehirlenmesine şahit oldunuz mu hiç?" diye sordum. "Cildiniz tam anlamıyla fokurduyor."

"Aptalca bir fikir," dedi Mirren. "Sadece ölümüne sıkıldık, o kadar." Yine de konuşurken kollarına bebek yağı sürdü.

Johnny'nin yanına uzandım.

Bir paket barbekü aromalı cips açtım.

Gat'in göğsüne baktım.

Mirren, Jane Goodall'la ilgili bir kitaptan bir bölümü sesli okudu.

iPhone'umun teneke gibi hoparlörlerinden biraz müzik dinledik.

"Güneş kremine neden inanmıyordun, bir daha açıklasana," dedim Johnny'ye.

"Çünkü kimsenin ihtiyaç duymadığı dünya kadar kremi satmak için bir komplo," dedi.

"Hı hı."

"Yanmayacağım," dedi. "Görürsün."

"İyi de neden bebek yağı sürüyorsunuz?"

"Ah, o deneyin bir parçası değil," dedi Johnny. "Sadece günün her saati olabildiğince yağlı olmayı seviyorum."

Gat beni mutfakta yemek bakınırken yakaladı. Yemek namına pek bir şey bulamadım. "Seni son görüşüm de yine uygunsuzdu," dedi. "Birkaç gece önce, koridoru kastediyorum."

"Evet." Ellerim titriyordu.

"Üzgünüm.

"Peki."

"Yeniden başlayabilir miyiz?"

"Her gün yeniden başlayamayız, Gat."

"Neden olmasın?" Sıçrayıp tezgâhın üstüne oturdu. "Belki bu yaz, ikinci şansların yazıdır."

"İkinci olabilir. Ama ondan sonrası gülünç oluyor."

"O zaman sadece normal olalım," dedi, "en azından bugün için. Ben darmadağın değilmişim gibi, sen kızgın değilmişsin gibi yapalım. Arkadaşmışız gibi yapıp olanları unutalım."

-mış gibi yapmak istemiyordum.

Arkadaş olmak istemiyordum.

Unutmak istemiyordum. Hatırlamaya çalışıyordum.

"Sadece bir iki günlüğüne, her şey yolunda görünene kadar," dedi Gat, tereddüdüme karşılık. "Olanlar çok büyük meseleymiş gibi gelmeyene kadar öylesine takılırız."

Her şeyi bilmek, anlamak istiyordum; Gat'i yakınıma çekmek, ellerimi üstünde gezdirmek ve asla bırakmamak istiyordum. Ancak belki de başlayabilmemizin tek yolu buydu.

Hemen normale dön. Hemen şimdi.

Çünkü öylesin. Öyle olabilirsin.

"Bunun nasıl yapıldığını çok iyi biliyorum," dedim.

Büyükbabamla Edgartown'dan aldığımız bir torba dolusu karamelayı ona uzattım ve çikolatayı görünce yüzünün aydınlanması karşısında yüreğim cız etti.

44

Ertesi gün Mirren'la izin almadan küçük motorbotu kaçırıp Edgartown'a gittik.

Oğlanlar gelmek istemediler. Kanoya bineceklerdi.

Motoru ben kullanırken Mirren da elini teknenin yanından suya soktu.

Üzerinde pek bir şey yoktu: Papatya desenli bikini üstü ve mini kot etek. Edgartown'm parke taşı kaldırımlarında yürürken Drake Loggerhead'den ve onunla "cinsel ilişki"ye girmekten bahsediyordu. Her seferinde bu ifadeyi kullanıyordu; nasıl bir his olduğuna cevabıysa japongüllerinin kokusu, hız trenleri ve havai fişeklerle alakalıydı.

Pomona'daki ilk yılı için almak istediği kıyafetlerden, izlemek istediği filmlerden, Vineyard'da ata binecek bir yer bulmak ve

yeniden dondurma yapmaya başlamak gibi yaz projelerinden de bahsetti. Açıkçası yarım saat falan durmadan konuştu.

Onun hayatını yaşayabilmeyi diledim. Bir erkek arkadaş, planlar, Kaliforniya'da bir üniversite. Mirren ışıl ışıl bir geleceğe yürürken ben gerisingeri Dickinson Akademisi'nde kar ve bunalım dolu bir yıla dönecektim.

Önceki günden biraz kalmış olsa da Murdick's'ten küçük bir paket karamela daha aldım. Gölgedeki bir banka oturduğumuzda Mirren hâlâ konuşuyordu.

Bir anıyı daha hatırladım.

On beşimizin yazında Mirren en sevdiğimiz istiridye büfesinin merdiveninde, Taft ve Will'in yanında oturuyordu. Oğlanların elinde plastik, gökkuşağı renklerinde rüzgârgülleri vardı. Taft'ın yüzünde hâlâ gün içinde yediği karamelanın izleri vardı. Bess'i bekliyorduk çünkü Mirren'ın ayakkabıları ondaydı. İçeriye ayakkabısız giremezdik.

Mirren'ın ayakları kirliydi ve ayak tırnaklarında mavi oje vardı.

Gat, yolun ilerisindeki bir dükkândan çıktığında bir süredir bekliyorduk. Koltukaltında bir yığın kitap vardı. Biz olduğumuz yerde oturduğumuz halde inanılmaz bir telaşla bizi yakalaması gerekiyormuşçasına son hızda koşmaya başladı.

Sonra önümüzde aniden durdu. En üstteki kitap Sartre'ın *Varlık ve Hiçlik*'iydi. O kelimeler hâlâ ellerinin üzerinde yazılıydı. Büyükbabamın bir tavsiyesi...

Gat aptalca, budala gibi reverans yaptı ve yığının en altındaki kitabı bana uzattı; Jaclyn Moriarty'nin bir romanıydı. Bütün yaz onun kitaplarını okumuştum.

Kitabın kapağını açtım. İç kısmı imzalanmıştı. *Cady'ye, her şeyimle, her şeyle. Gat.*

* * *

Mirren'a, "İstiridyeciye girebilmek için senin ayakkabılarını beklediğimizi hatırlıyorum," dedim. Konuşmayı kesip bana beklentiyle baktı. "Rüzgârgüllerini," dedim. "Gat'in bana kitap verdiğini."

"Yani hafızan yavaş yavaş geri geliyor," dedi. "Harika!"

"Teyzeler mallarla ilgili kavga etmişti."

Omuz silkti. "Birazcık."

"Büyükbabam ve ben de fildişi biblolarla ilgili bir tartışma yaşamıştık."

"Hı hı. O konuda konuşmuştuk."

"Baksana..."

"Efendim?"

"Kazamdan sonra Gat neden ortadan kayboldu?"

Mirren bir tutam saçını burdu. "Bilmiyorum."

"Raquel'e geri döndü?"

"Bilmiyorum."

"Kavga mı ettik? Yanlış bir şey mi yaptık?"

"*Bilmiyorum*, Cady."

"Birkaç gün önce gece gece bana bozuldu. Adada çalışanların adlarını bilmediğim ve New York'taki dairesini görmediğim için."

Sessizlik oldu. "Kızmakta haklı," dedi Mirren sonunda.

"Ne yaptım ki?"

Mirren iç geçirdi. "Düzeltebileceğin bir şey değil."

"Neden düzeltemeyeyim?"

Mirren bir anda boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı. Kusacakmışçasına öğürüyordu. Belinden katlanıp iki büklüm oldu; teni nemli ve solgundu.

"İyi misin?"

"Hayır."

"Yardım edeyim mi?"

Cevap vermedi.

Ona bir şişe su uzattım. Aldı. Yavaşça içti. "Fazla abarttım. Beşik'e dönmeliyim. Hemen."

Gözlerindeki bakışlar donuklaştı. Elimi uzattım. Eli ıslaktı ve ayakta durmakta zorlanıyordu. Küçük motorbotun bağlı olduğu rıhtıma sessizlik içinde yürüdük.

Annem motorbotun yokluğunu fark etmemişti ama karamela paketini Taft ve Will'e verdiğimi gördü.

Durmaksızın başımın etini yedi. Vaazı ilgi çekici değildi.

Bu adadan onun izni olmadan ayrılamazdım.

Bu adadan yanımda bir yetişkin olmadan ayrılamazdım.

İlaç kullanıyorken motorlu taşıt kullanamazdım.

Davrandığım kadar aptal olamazdım, yoksa olabilir miydim?

Annemin duymak istediği özrü diledim. Sonra Rüzgâr Konağı'na koşup hatırladığım her şeyi –büfeyi, rüzgârgüllerini, Mirren'ın ahşap basamaklardaki kirli ayaklarını, Gat'in bana verdiği kitabı– yatağımın tepesindeki grafik kâğıtlarına yazdım.

45

Kayın Adası'ndaki ikinci haftamın başında Beşik Konağı'nın çatısını keşfettik. Tırmanması kolaydı; daha önce hiç yapmamıştık çünkü Bess Teyze'nin yatak odasının penceresinden çıkmamız gerekiyordu.

Çatı geceleri dondurucu oluyordu ama gündüzleri harika bir ada ve deniz manzarası vardı. Beşik Konağı'nın etrafını çevreleyen

ağaçların üzerinden Yeni Clairmont'u ve bahçesini görebiliyordum. Hatta zemin kattaki odaların çoğunda pencereler yerden tavana kadar olduğu için evin içini de görebiliyordum. Kızıl Konak'ın da bir kısmı ve öteki taraftan da Rüzgâr Konağı ile ilerisindeki koy görünüyordu.

İlk akşamüstünde eski bir piknik örtüsünün üstüne yiyecekleri yaydık. Portekiz usulü çörek ve minik ahşap kaplarda akışkan peynirler yedik. Yeşil karton kutularda orman meyveleri. Şişe şişe soğuk, gazlı limonata.

Buraya her gün gelmeye karar verdik. Bütün yaz boyunca. Bu çatı, dünyadaki en güzel yerdi.

Manzaraya bakarken, "Ölürsem," dedim, "yani *öldüğümde* küllerimi küçük kumsaldan denize saçın. Böylece beni özlediğinizde buraya tırmanır, aşağıya bakar ve ne kadar harika bir insan olduğumu düşünürsünüz."

"Ya da aşağı inip senin içinde yüzeriz," dedi Johnny. "Tabii seni cidden, çok fena özlediğimizde."

"Iyy."

"Küçük kumsaldaki denizde olmak isteyen sensin."

"Burayı çok sevdiğimi söylemeye çalışıyordum. Küllerim için muhteşem bir yer olurdu."

"Hı hı," dedi Johnny. "Olurdu."

Mavi bir seramik kâseden çikolata kaplı fındık yiyen Mirren ve Gat bir süredir sessizdi. "Bu sevimsiz bir konu," dedi Mirren.

"Bence bir sorun yok," dedi Johnny.

"Ben küllerimin buraya saçılmasını istemiyorum," dedi Gat.

"Neden ki?" diye sordum. "Hepimiz küçük kumsalda birlikte olabiliriz."

"Ve küçükler de bizim içimizde yüzerler!" diye bağırdı Johnny.

"Midemi kaldırıyorsun," diyerek tersledi Mirren.

"Orada işlediğim onca zamandan çok da farklı sayılmaz," dedi Johnny.

"Öğk."

"Ah, yapma, herkes denize işiyor."

"Ben işemiyorum," dedi Mirren.

"Evet, işiyorsun," dedi Johnny. "Bunca yıldır işememize rağmen küçük kumsalın denizi sadece sidikten ibaret hale gelmediyse birazcık külden de bir şey olmaz."

"Hiç kendi cenazenizi planlıyor musunuz?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Johnny yüzünü buruşturdu.

"Bilirsin işte, *Tom Sawyer*'da herkes Tom, Huck ve... neydi diğerinin adı?

"Joe Harper," dedi Gat.

"Hah, Tom, Huck ve Joe Harper'ın öldüğünü sanıyorlar. Onlar da kendi cenazelerine katılıp kasabalıların onlarla ilgili güzel anılarını dinliyorlar. Bunu okuduğumdan beri kendi cenazemi düşünüyorum. Mesela hangi çiçekler olacak, küllerim nereye dökülecek... Tabii aşkın ölçüde muhteşem bir insan olduğumdan, Nobel'i ve Olimpiyatları kazandığımdan falan bahseden anma konuşmasını da hayal ediyorum."

"Olimpiyatları hangi dalda kazanıyorsun?" diye sordu Gat.

"Hentbol olabilir."

"Olimpiyatlarda hentbol var mı?"

"Var."

"Hentbol oynuyor musun ki?"

"Henüz hayır."

"Başlasan iyi olur o zaman."

"Pek çok insan düğününü hayal eder," dedi Mirren. "Ben eskiden düğünümün hayalini kurardım."

"Erkekler düğünlerini hayal etmezler," dedi Johnny.

"Drake'le evlenseydim her tarafı sarı çiçeklerle bezerdim," dedi Mirren. "Her taraf sarı çiçeklerle kaplı olurdu. Bir de sapsarı bir elbise giyerdim; yani normal bir gelinlik gibi ama sarı olurdu. Drake de sarı kuşak takardı."

"Sarı kuşak takması için seni çok acayip seviyor olması gerekirdi," dedim.

"Evet," dedi Mirren. "Ama Drake yapardı."

"Cenazemde ne istemem, biliyor musunuz?" dedi Johnny. "Beni doğru dürüst tanımayan, New York sanat camiası tiplerinin saçma sapan bir tören salonunda dikilmelerini."

"Ya da çok üzgün numarası yapıp sonra tuvalette dudak parlatıcısı süren, saçını düzelten üçkâğıtçı karılar," dedi Mirren.

"Tanrım," diye dalga geçtim, "öyle bir konuşuyorsunuz ki duyan da cenazelerin hiç eğlenceli olmadığını düşünür."

"Cady, cidden," dedi Mirren, "cenazeni değil, düğününü hayal etmelisin. İç karartma."

"Ya asla evlenmezsem? Ya evlenmek istemiyorsam?"

"O zaman kitap lansmanının hayalini kur. Veya sergi açılışının."

"Olimpiyatları ve Nobel Ödülü'nü kazanacakmış ya işte," dedi Gat. "Onların partilerini hayal edebilir."

"İyi, tamam," dedim. "O zaman benim hentbol Olimpiyat madalyası partimi planlayalım. Sizi mutlu edecekse..."

Böylece partiyi planladık. Mavi fondana sarılı, hentbol topu şeklinde çikolatalar. Bana altın rengi bir elbise. İçlerinde minik altın toplar olan şampanya kadehleri. Hentbolda, raketboldaki gibi tuhaf gözlükler takılıp takılmadığını tartıştık ve sonunda bizim partimiz için takıldığına karar verdik. Bütün misafirler parti boyunca hentbol gözlükleri takacaktı.

"Peki, bir hentbol *takımında* mı oynuyorsun?" diye sordu Gat. "Yani partide seninle kutlama yapan koca bir Amazon hentbol tanrıçası ekibi olacak mı? Yoksa tek başına mı kazanmışsın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Cidden bu konuda kendini eğitmeye başlamalısın," dedi Gat. "Yoksa altın madalyayı asla kazanamazsın. Sadece gümüş kazanırsan tüm partiyi yeniden planlamamız gerekir."

O gün hayat güzeldi.

Dördümüz, Yalancılar, biz hep güzeldik.

Hep güzel olacaktık.

Üniversiteye gittiğimizde, yaşlandığımızda, kendi hayatlarımızı kurduğumuzda ne olursa olsun; Gat ve ben birlikte olsak da olmasak da. Nereye gidersek gidelim her daim Beşik Konağı'nın çatısına dizilip denize bakabilecektik.

Bu ada bizimdi. Burada, bir şekilde, sonsuza dek gençtik.

46

Sonraki günler daha kasvetliydi. Yalancılar nadiren bir yerlere gitmek istiyorlardı. Mirren'ın boğazı ağrıyor, bedeni sızlıyordu. Genellikle Beşik Konağı'nda kalıyor, koridorlara asmalık resimler yapıyor ya da tezgâhların kenarlarına denizkabukları diziyordu. Eviyede ve sehpanın üzerinde bulaşıklar birikmişti. DVD'ler ve kitaplar büyük salonun dört bir tarafında düzensiz yığınlar oluşturuyordu. Yataklar yapılmıyor, banyolar nem ve küf kokuyordu.

Johnny elleriyle peynir yiyip İngiliz televizyon komedileri izliyordu. Bir gün eski, ıslak çay poşetlerini toplayıp portakal suyuyla dolu bir kupaya atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"En iri damla en yüksek puanı alır."

"İyi de neden?"

"Zihnimin çok gizemli bir işleyişi var," dedi Johnny. "Alttan atışların genelde en iyi teknik olduğunu keşfettim."

Bir puanlama sistemi kurmasına yardım ettim. Ufak serpintilere beş, birikintilere on, kupanın arkasındaki duvarda dekoratif lekelere yirmi puan.

Bir kutu taze sıkılmış portakal suyunu harcadık. İşi bittiğinde Johnny kupayı ve ezilmiş, sızdıran çay poşetlerini oldukları yerde bıraktı.

Ben de temizlemedim.

Gat'in elinde gelmiş geçmiş en iyi yüz romanın listesi vardı ve adada bulabildikleriyle listeyi tamamlamaya çalışıyordu. Kitapların üzerine yapışkanlı kâğıtlarla notlar alıyor, belirli kısımlarını sesli okuyordu. *Görünmez Adam. Hindistan'a Bir Geçit. Muhteşem Amberson'lar.* Okuduğunda kısmen kulak kabartıyordum çünkü normal davranmaya karar verdiğimizden beri Gat beni öpmemiş, yanıma yaklaşmamıştı.

Sanırım benimle yalnız kalmaktan kaçınıyordu.

Ben de onunla yalnız kalmaktan kaçınıyordum çünkü bedenim onun yanında olmak için haykırıyordu çünkü her hareketi elektrik yüklüydü. Sıklıkla kollarımı ona dolamayı ya da parmaklarımı dudaklarında gezdirmeyi hayal ediyordum. Aklımın oralara gitmesine izin verdiğimde; Johnny ve Mirren bir anlığına ortadan kaybolduğunda, bir saniyeliğine bile yalnız kaldığımızda karşılıksız aşkımın keskin acısı migrene kucak açıyordu.

Migren hanım bu aralar huysuz bir kocakarıydı; zalim tırnaklarıyla çıplak beynime dokunuyordu. Açıktaki sinirlerimi dürtüyor, kafatasıma yerleşip yerleşmeyeceğine karar vermek için keşfe çıkıyordu. İçeri girerse bir, bazen iki günlüğüne odama hapsoluyordum.

Çoğu günler öğle yemeğini çatıda yiyorduk.

Sanırım benim hasta olduğum günlerde de öyle yapıyorlardı.

Ara sıra çatıdan aşağı bir şişe yuvarlanıyor, cam kırılıyordu. Aslına bakılırsa verandanın her tarafı limonatadan yapış yapış olmuş cam parçalarıyla doluydu.

Kokuyu alan sinekler vızıldayarak şekere üşüşüyordu.

47

İkinci haftanın sonunda Johnny'yi bahçede tek başına, Kızıl Konak'ta bulduğunu tahmin ettiğim Lego parçalarıyla bir şeyler yapmaya çalışırken buldum.

Yeni Clairmont mutfağından turşu, peynirli çubuk kraker ve önceki günlerden kalan ızgara ton balığı almıştım. Sadece ikimiz olduğumuz için çatıya çıkmamaya karar verdik. Yemek kaplarını açıp kirli verandanın kenarına dizdik. Johnny, Lego'larla Hogwarts inşa etmek istediğini anlattı. Ya da Ölüm Yıldızı. Ya da bir dakika! Artık büyükbabamızın doldurulmuş balıkları olmadığına göre, Yeni Clairmont'un duvarına asmalık, Lego ton balığı daha da iyi bir fikirdi. Onunki gibi hayal gücü kuvvetli birinin böylesi bir projesi için bu aptal adada yeterince Lego olmaması çok kötüydü.

"Kazamdan sonra neden aramadın, neden e-posta atmadın?" diye sordum. Bu konuyu açmayı planlamamıştım. Kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

"Ah, Cady."

Sorduğum için kendimi çok ahmak hissediyordum ama bilmek istiyordum.

Johnny sevimli sevimli, "Onun yerine Lego ton balığından bahsetmek istemez misin?" diye sordu.

"E-postalarıma gıcık olmuşsundur diye düşündüm. Sana Gat'i sorup durduklarıma."

"Hayır, hayır." Johnny elini tişörtüne sildi. "Götün teki olduğum için ortadan kayboldum. Seçimlerimi dikkatle yapmadığım ve çok fazla aksiyon filmi izlediğim ve biraz da başkalarının peşinden gittiğim için."

"Gerçekten mi? Ben öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Bu inkâr edilemez bir gerçek."

"Sinirlenmedin mi yani?"

"Sadece beyinsiz malın tekiydim. Ama sinirlenmedim. Asla sinirlenmem. Özür dilerim, Cadence."

"Teşekkürler."

Bir avuç Lego aldı ve birleştirmeye başladı.

"Gat neden ortadan kayboldu? Biliyor musun?"

Johnny iç geçirdi. "O bambaşka bir mesele."

"Onu gerçekten tanımadığımı söyledi."

"Doğru olabilir."

"Kazam hakkında konuşmak istemiyor. O yaz bize ne olduğu hakkında da. Hiçbir şey olmamış gibi normal davranmamızı istiyor."

Johnny Lego'larını çizgiler halinde sıralamıştı: mavi, beyaz, yeşil. "Gat seninle bir ilişkiye başlayarak Raquel denen kıza çok götlük etti. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu."

"Peki."

"Öyle bir eleman olmak istemiyordu. İyi bir insan olmak istiyor. O yaz da her konuda gerçekten çok öfkeliydi. Senin yanında olamayınca kendinden daha da nefret etti."

"Öyle mi dersin?"

"Sadece tahmin," dedi Johnny.

"Birileriyle çıkıyor mu?"

"Ay, Cady," dedi Johnny, "Gat kasıntı götün teki. Onu kardeşim gibi seviyorum ama sen onun için fazla iyisin. Kendine Vermont'ta Drake Loggerhead'inki gibi kasları olan, nazik bir eleman bul." Sonra bir kahkaha patlattı.

"Senden adam olmaz."

"Haklısın," diye karşılık verdi. "Ama sen de sevgi yumağı olmayı bırakmalısın."

48

Verilecek: Diana Wynne Jones, *Charmed Life.*

Sekiz yaşımızdayken annemin Gat ve bana okuduğu *Chrestomanci* serisindeki kitaplardan biriydi. O zamandan beri birkaç kere daha okumuştum ama Gat'in okuduğundan şüpheliydim.

Kitabı açıp iç kapağına *Gat'e, her şeyimle, her şeyle. Cady.* yazdım.

Ertesi sabah erkenden Beşik Konağı'na gittim, kirli çay fincanları ile DVD'lerin arasından geçtim ve Gat'in yatak odasının kapısını tıklattım.

Cevap veren olmadı.

Bir daha tıklattım, sonra kapıyı itip açtım.

Eskiden Taft'ın odasıydı. Pelüş ayılar ve maket teknelerin yanı sıra Gat'imsi kitap yığınları, boş patates cipsi paketleri, ayak altında ezilmiş kaju fıstıklarıyla doluydu. Yarı dolu meyve suyu ve gazoz şişeleri, CD'ler, taşlarının çoğu yere saçılmış bir Scrabble. Evin geri kalanı kadar feciydi, tabii daha feci değilse.

Her neyse, Gat odada değildi. Sahilde olmalıydı.

Kitabı yastığının üzerine bıraktım.

49

O gece, Gat'le kendimizi Beşik Konağı'nın çatısında baş başa bulduk. Mirren iyi hissetmeyince Johnny onu çay içirmek için aşağı indirmişti.

Yeni Clairmont'tan müzik ve sesler geliyordu. Teyzeler ve büyükbabam yabanmersinli turta yiyip Porto şarabı içiyorlardı. Küçükler de salonda film izliyordu.

Gat, çatının eğimi boyunca su oluğuna kadar gidip sonra geri yukarıya yürüyordu. Tehlikeli görünüyordu; düşmesi çok kolaydı... ama o korkusuzdu.

Onunla konuşmak için doğru andı.

Normalmiş numarası yapmayı bırakmak için doğru andı.

Doğru kelimeleri, lafa girmenin en iyi yolunu arıyordum.

Aniden oturduğum yere üç geniş adımla tırmandı. "Çok, çok güzelsin, Cady," dedi.

"Ay ışığındandır. Bütün kızları güzel gösterir."

"Ben senin her zaman ve sonsuza dek güzel olduğunu düşünüyorum." Ayın tam önünde duruyordu. "Vermont'ta erkek arkadaşın var mı?"

Elbette yoktu. Onun dışında bir erkek arkadaşım olmamıştı. "Erkek arkadaşımın adı Percocet," dedim. "Kendisiyle çok yakınız. Hatta birlikte Avrupa'ya bile gittik."

"Tanrım." Gat sinirlenmişti. Ayağa kalktı ve gerisingeri çatının kenarına doğru yürüdü.

"Dalga geçiyorum."

Sırtı bana dönüktü. "Sana acımamamızı söylüyorsun..."

"Evet."

"...ama sonra böyle laflar ediyorsun. *Erkek arkadaşımın adı Percocet.* Ya da *Mavi İtalyan tuvaletinin altını izledim,* gibi şeyler diyorsun. Aslında *herkesin* sana acımasını istediğin o kadar belli ki. Ve acırdık, acırdım da ama ne kadar şanslı olduğundan haberin bile yok."

Yüzüm kızardı.

Haklıydı.

Gerçekten de insanların bana acımasını istiyordum. Evet.

Sonra da istemiyordum.

İstiyordum.

Sonra da istemiyordum.

"Üzgünüm," dedim.

"Harris seni sekiz haftalığına Avrupa'ya gönderdi. *Hiç* Johnny ya da Mirren'ı gönderir mi sence? Hayır. Beni de ne olursa olsun göndermez. Başka insanların sahip olmak isteyebileceği şeyler hakkında şikâyet etmeden önce biraz düşün."

Hafifçe irkildim. "Beni Avrupa'ya büyükbabam mı gönderdi?"

"Haydi ama," dedi Gat aksice. "Öyle bir tatili babanın karşıladığını düşünmüş olamazsın."

Doğruyu söylediğini hemen anladım.

Elbette tatili babam karşılamamıştı. Karşılayamazdı. Üniversite profesörleri birinci sınıfta uçup beş yıldızlı otellerde kalamazdı.

Kayın Adası'ndaki yazlara, tıka basa doldurulmuş kilerlere, çok sayıda tekneye ve sessizce biftek kızartıp çamaşırları yıkayan hizmetçilere o kadar alışmıştım ki... o paranın kaynağını merak etmemiştim bile.

Büyükbabam beni Avrupa'ya göndermişti. Neden?

Tatili büyükbabam karşıladıysa benimle neden annem gelmemişti? Hem neden babam büyükbabamın parasını kabul etmişti?

"Önünde milyonlarca olasılığa gebe bir yaşam uzanıyor," dedi Gat. "Anlayış beklediğinde bu... bu benim sinirimi bozuyor, o kadar."

Gat, benim Gat'im.

Haklıydı. Gerçekten.

Ama aynı zamanda beni anlamıyordu da.

"Kimsenin beni dövmediğini biliyorum," dedim bir anda savunmaya geçerek. "Çok param olduğunu ve iyi bir eğitim aldığımı biliyorum. Sofram eksiksiz. Kanserden ölmüyorum. Pek çok insan benden beter durumda. Ayrıca Avrupa'ya gittiğim için şanslı olduğumu da biliyorum. Bununla ilgili şikâyet etmemeli, nankörlük yapmamalıyım."

"Tamam işte."

"Ama... Böylesi baş ağrıları yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Hem de hiç. Canımı acıtıyor," dedim... ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını fark ettim ama hıçkırmıyordum. "Bazı günler hayatta olmayı çok zorlaştırıyor. Çoğu zaman tüm içtenliğimle ölmüş olmayı diliyorum, sırf acı kesilsin diye."

"Hayır, dilemiyorsun," dedi sertçe. "Ölmüş olmayı dilemiyorsun. Böyle söyleme."

"Sadece acının sona ermesini istiyorum," dedim. "İlaçların işe yaramadığı günlerde. Bitecekse, kesinlikle sona erecekse her şeyi... gerçekten her şeyi yapmaya hazırım."

Sessizlik çöktü. Gat bana arkasını dönüp çatının en kenarına gitti. "Peki ne yapıyorsun? Öyle zamanlarda?"

"Hiçbir şey. Öylece yatıp bekliyorum, bunun sonsuza dek sürmediğini kendime defalarca hatırlatıyorum. Bunun ardından başka bir gün, sonra bambaşka bir gün daha olacağını. O günlerden birinde uyanıp kahvaltı edeceğimi ve kendimi iyi hissedeceğimi."

"Başka bir gün."

"Evet."

Arkasına döndü ve çatıyı bir iki adımda aştı. Aniden kolları beni sarmıştı ve birbirimize tutunuyorduk.

Hafifçe titriyordu ve soğuk dudaklarıyla boynumu öptü. Birkaç dakika birbirimizin kollarında öylece durduk

ve evrenin kendini yeniden düzenlediğini hissettim

ve bütün öfkemizin yok olduğunu biliyordum.

Gat dudaklarımı öptü ve yanağıma dokundu.

Onu seviyordum.

Onu hep sevmiştim.

Çatıda çok uzun bir süre oturduk. Sonsuzluk kadar bir süre boyunca.

50

Mirren sık sık hastalanır olmuştu. Geç kalkıyor, oje sürüyor, güneşin altında yatıyor ve büyük bir sanat kitabındaki Afrika manzarası fotoğraflarına bakıyordu. Ama şnorkelle dalmıyor, tekneyle açılmıyor, tenis oynamıyor ve Edgartown'a gitmiyordu.

Ona Yeni Clairmont'tan jelibon götürdüm. Mirren jelibona bayılırdı.

Bugün ikimiz küçük kumsalda uzanıyorduk. İkizlerden arakladığım dergileri okuyup minik havuçlar yiyorduk. Mirren'ın kulaklığı takılıydı. iPhone'umda aynı şarkıyı tekrar tekrar dinliyordu.

Gençliğimiz harcanmış
Ama biz harcamayacağız
Adımı iyi hatırla
Çünkü biz tarih yazdık
Na na na na, na na na

Mırren'ı bir havuçla dürttüm.

"Ne oldu?"

"Şarkı söylemeyi kesmezsen yapacaklarımdan sorumlu değilim."

Mirren ciddiyetle bana döndü. Kulaklığını çıkardı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, Cady?"

"Tabii ki."

"Gat ve seninle ilgili. Dün gece aşağı birlikte indiğinizi duydum."

"Yani?"

"Ondan uzak durman gerektiğini düşünüyorum."

"Ne?"

"Kötü bitecek ve her şeyi mahvedecek."

"Onu seviyorum," dedim. "Onu hep sevdim, biliyorsun."

"Onun için işleri zorlaştırıyorsun. Halihazırda yeterince zorken. Onu üzeceksin."

"Bu doğru değil. Muhtemelen o beni üzecek."

"Pekâlâ, öyle de olabilir. Sonuçta birlikte olmanız pek iyi bir fikir değil."

"Gat'ten uzaklaşmaktansa onun beni üzmesini tercih edeceğimi anlamıyor musun?" dedim doğrularak. "Yaşamayı, risk almayı ve kötü bitmesini, son iki yıldır içine kapandığım kutuda

kalmaya milyon kere tercih ederim. Küçük bir kutuydu, Mirren. Annem ve ben. İlaçlarım ve ben. Acım ve ben. Artık orada yaşamak istemiyorum."

Sessizlik havada asılı kaldı.

Mirren aniden, "Benim erkek arkadaşım falan yok," dedi.

Gözlerine baktım. Yaşlarla dolmuştu. "Drake Loggerwood'a ne oldu? Sarı çiçeklere ve cinsel ilişkiye?" diye sordum.

Aşağı baktı. "Yalan söyledim."

"Neden?"

"Hani Kayın Adası'na geldiğinde bambaşka bir dünyaya girersin ya? Evinde olduğun kişi olmak zorunda değilsindir. Belki de daha iyi biri olabilirsin."

Anlayışla başımı salladım.

"Döndüğün gün Gat'i fark ettim. Sana galaksideki en parlak gezegenmişsin gibi bakıyordu."

"Öyle mi?"

"Birilerinin de bana o şekilde bakmasını çok istiyorum, Cady. Çok. İşte, öyle bir niyetim yoktu ama yalan söyleyiverdim. Özür dilerim."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Derin bir nefes aldım.

Mirren kızdı. "İçini çekme, tamam mı? Sorun değil. Asla bir erkek arkadaşım olamayacağı gerçeği sorun değil. Beni tek bir kişinin bile sevmemesi sorun değil, tamam mı? Bu gayet katlanılabilir bir durum."

Annem Yeni Clairmont taraflarından bana seslendi: "Cadence! Beni duyuyor musun?"

"Ne istiyorsun?" diye geri bağırdım.

"Aşçı bugün izinli. Öğle yemeğini ben hazırlıyorum. Gel de domatesleri doğra."

"Bir dakika." İç geçirip Mirren'a baktım. "Gitmeliyim."

Karşılık vermedi. Başlığımı kafama takıp Yeni Clairmont'a giden patikayı tırmandım.

Mutfakta annem bana özel bir domates bıçağı verdi ve konuşmaya başladı.

Bıdı bıdı bıdı, sürekli küçük kumsaldasın.

Bıdı bıdı bıdı, küçüklerle de oynamalısın.

Büyükbaban sürekli burada olmayacak.

Güneş yanığı olduğunun farkında mısın?

Doğradım da doğradım; bir sepet dolusu tuhaf şekilli yayla domatesleri. Sarı, yeşil ve isli kırmızı renklerde.

51

Adadaki üçüncü haftamda bir migren krizi beni iki günlüğüne işlevsiz bıraktı. Belki de üç gündü. Onu bile bilemiyordum. Kutudaki ilaçlar, reçeteyi adaya gelmeden yeniletmeme rağmen azalmıştı.

Acaba ilaçları annem mi alıyordu? Belki de hep o almıştı.

Belki de ikizler yine odama dalıp ihtiyaçları olmayan şeyleri aşırıyorlardı. Belki de uyuşturucu bağımlısı olmuşlardı.

Ya da belki ben farkında olduğumdan daha fazlasını alıyordum. Acı sisine gömülmüşken son dozu ne zaman aldığımı unutup fazladan ilaç çakıyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anneme söylemeye korkuyordum.

Biraz sağlam hissettiğimde yine Beşik Konağı'na gittim. Güneş alçalmıştı. Veranda kırık şişe camlarıyla doluydu. İçeride kurdeleler tavandan düşmüş, yerde kıvrık halde duruyorlardı. Eviyedeki bulaşıkların pisliği kurumuş, kabuklaşmıştı. Yemek masasının üs-

tündeki örtüler kirliydi. Sehpa çay fincanlarının yuvarlak izleriyle lekelenmişti.

Yalancılar'ı Mirren'ın yatak odasında, İncil'e bakarken buldum.

Ben içeri girer girmez Mirren, "Scrabble'da kelime anlaşmazlığı," dedi ve kitabı kapadı. "Her zamanki gibi Gat haklıydı. Gat zaten her seferinde haklı. Başlarım böyle işe. Kızlar böyle erkeklerden hoşlanmaz, biliyorsun değil mi?"

Scrabble taşları büyük salonun zeminine saçılmış haldeydi. İçeri girdiğimde görmüştüm.

Oyun oynamıyorlardı.

"Son günlerde neler yaptınız bakalım?" diye sordum.

Johnny, Mirren'ın yatağına yayılıp, "Ah, Tanrım," dedi, "çoktan unuttum."

"Dört Temmuz'du," dedi Mirren. "Yeni Clairmont'ta yemeğe gittik, sonra hep birlikte Vineyard'daki havai fişekleri izlemek için büyük tekneyle açıldık."

"Bugün de Nantucket'taki donatçıya gittik," dedi Gat.

Asla bir yere gitmezlerdi. Asla. Asla kimseyle görüşmezlerdi. Şimdiyse ben hastayken her yere gidip herkesle görüşmüşlerdi, öyle mi?

"Downyflake," dedim. "Donatçımn adı."

"Ah, evet. Şimdiye kadar öylesini yememiştim," dedi Johnny.

"Sen kek donattan nefret edersin."

"Tabii ki," dedi Mirren. "Ama kek olanlardan yemedik, şeker kaplamalı burgulardan yedik."

"Bir de Boston kremalılardan," dedi Gat.

"Jölelilerden de," dedi Johnny.

Ancak ben Downyflake'in sadece kek donut yaptığını biliyordum. Orada şeker kaplama, Boston krema, jöle yoktu.

Neden yalan söylüyorlardı?

52

Akşam yemeğini Yeni Clairmont'ta annem ve küçüklerle yedim ama o akşam migrenim yeniden tuttu. Öncekinden de beterdi. Odamda karanlığa gömülmüş yatıyordum. Leşçil kuşlar ezilmiş kafatasımdan sızan maddeyi gagalıyorlardı.

Gözlerimi açtığımda Gat tepemde dikiliyordu. Onu bir sis perdesinin ardından görüyordum. Perdelerden içeri ışık süzülüyordu, demek ki gündüz vaktiydi.

Gat, Rüzgâr Konağı'na asla adım atmazdı. Ama işte buradaydı. Duvarımdaki grafik kâğıtlarına bakıyordu. Ve yapışkanlı kâğıtlara. Buraya geldiğimden beri eklediğim yeni anı ve bilgilere; Tipper'ın köpeklerinin ölümü, büyükbabam ve fildişi kaz, Gat'in bana verdiği Moriarty kitabı, teyzelerin Boston'daki ev için kavga etmeleri.

"Notlarımı okuma," diye homurdandım. "Bunu yapma."

Bir adım geriledi. "Ortalık yerde duruyorlardı. Özür dilerim."

Yana dönüp yanağımı sıcak yastığa bastırdım.

"Hikâyeler topladığını bilmiyordum." Gat yatağa oturdu, uzanıp elimi tuttu.

"Kimsenin ki buna sen de dahilsin," dedim, "bana anlatmak istemediği olayın ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Ben anlatmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Zemine bakıyordu. "İki yaz önce bir kız arkadaşım vardı."

"Biliyorum. Başından beri biliyordum."

"Ama ben sana söylememiştim."

"Hayır, söylemedin."

"Sana çok feci vuruldum, Cady. Engel olamadım. Sana her şeyi anlatmam ve Raquel'den hemen ayrılmam gerekirdi, biliyorum. Ama işte... o oradaydı ve ben seni bütün bir yıl görmüyordum ve telefonum burada çekmiyordu ve o bana hediyeler gönderip duruyordu. Mektuplar yazıyordu. Bütün yaz."

Ona baktım.

"Korkaklık ettim," dedi Gat.

"Hı hı."

"Acımasızlıktı. Hem sana hem de ona karşı."

Kıskançlığımın anısıyla yüzüm kızardı.

"Çok özür dilerim, Cady," diye devam etti Gat. "Bu yıl buraya gelir gelmez sana ilk söylemem gereken şey buydu. Hatalıydım ve özür dilerim."

Özrünü başımı sallayarak kabul ettim. Bunu söylediğini duymak güzeldi. Keşke kafam da bu kadar güzel olmasaydı.

"Zamanımın yarısını yaptığım şeyler yüzünden kendimden nefret ederek geçiriyorum," dedi. "Ama beni esas darmaduman eden, çelişki; kendimden nefret etmediğim zamanlarda kendimi haklı buluyorum ve esas kurban benmişim gibi hissediyorum. Sanki dünya çok adaletsizmiş gibi."

"Kendinden neden nefret ediyorsun?"

Ve bir anda Gat yatakta yanıma uzanmıştı. Soğuk parmakları benim sıcak parmaklarıma dolandı ve yüzü çok yakındı. Beni öptü. "Çünkü asla sahip olamayacağım şeyleri istiyorum," diye fısıldadı.

Ama bana sahipti. Bana zaten sahip olduğunu bilmiyor muydu?

Yoksa Gat başka bir şeyden... sahip olamayacağı bambaşka bir şeyden mi bahsediyordu? Maddi bir şey, herhangi bir şeyin hayali?

Terlemiştim, başım acıyordu ve doğru düzgün düşünemiyordum. "Mirren bu işin kötü sonlanacağını ve senden uzak durmam gerektiğini düşünüyor," dedim.

Beni tekrar öptü.

"Biri bana hatırlanamayacak kadar korkunç bir şey yaptı," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum," dedi.

Birbirimize sarılıp uzun süre öpüştük.

Başımdaki acı biraz olsun hafifledi. Ama tamamen kesilmedi.

Gözlerimi açtığımda saat gece yarısını gösteriyordu.

Gat gitmişti.

Jaluziyi açıp camdan dışarı baktım, biraz hava almak için iç camı yukarı kaldırdım.

Carrie Teyze yine üzerinde geceliğiyle yürüyüşe çıkmıştı. Ay ışığında fazla ince kollarını sertçe ovalayarak Rüzgâr Konağı'nın önünden geçti. Bu sefer koyun postundan botlarını bile giymemişti.

Kızıl Konak'tan, bir kâbustan ağlayarak uyanan Will'i duyabiliyordum: "Anneciğim! Anneciğim, sana ihtiyacım var!"

Ancak Carrie ya onu duymuyor ya da yanına gitmiyordu. Aniden döndü ve Yeni Clairmont'a giden dik patikayı çıkmaya başladı.

53

Verilecek: Plastik bir kutu dolusu Lego.

Artık bütün kitaplarımı vermiştim. Birkaçını küçüklere, birini Gat'e vermiş, geri kalanını da Bess Teyze'yle gidip Vineyard'daki bir hayır dükkânına bağışlamıştım.

Bu sabah ise tavan arasının altını üstüne getirirken bir kutu Lego bulunca onları Johnny'ye götürdüm. Beşik Konağı'nın büyük

salonunda, duvara Play-Doh parçaları atıp beyaz badanalı duvarda bıraktıkları renkli lekeleri izliyordu.

Legoları görüp başını iki yana salladı.

"Ton balığın için," diye açıkladım. "Bunlarla yeterince parçan olur."

"Balığı yapmayacağım," dedi.

"Neden ki?"

"Çok iş," dedi. "Onları Will'e ver."

"Will'in Legoları burada değil mi zaten?"

"Geri götürdüm. Ufaklık onlarsız resmen sefalet çekmiş," dedi. "Daha fazlasına hayır demez."

Legoları öğle yemeğinde Will'e verdim. Kutuda bir sürü ufak Lego figürleri ve araba yapmak için parça vardı.

Will saçmalık derecesinde mutlu oldu. Taft'la birlikte bütün yemek boyunca arabalar yaptılar. Yemek bile yemediler.

54

O öğleden sonra Yalancılar kanoları çıkardılar. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Adanın burnunu geçince bildiğimiz bir yer var, oraya gidiyoruz," dedi Johnny. "Daha önce de gitmiştik."

"Cady gelmemeli," dedi Mirren.

"Neden gelmesin?" diye sordu Johnny.

"Başı yüzünden!" diye bağırdı Mirren. "Ya başını tekrar vurursa ve migreni daha beter olursa? Tanrım, beyinsiz misin, Johnny?"

"Ne diye şarlıyorsun?" diye çıkıştı Johnny. "Patronluk taslayıp durma."

Neden onlarla gitmemi istemiyorlardı?

"Sen de gelebilirsin, Cadence," dedi Gat. "Gelmesi sorun olmaz."

İstenmiyorken peşlerine takılmak istemiyordum... ama Gat kanoda önündeki oturma yerine pat pat vurunca ben de bindim.

Aslında onlardan ayrı kalmak istemiyordum.

Asla.

İki kişilik kanolarda kürek çekerek Rüzgâr Konağı'nın aşağısından, koyun etrafım dolaşıp küçük bir körfeze girdik. Annemin evi, tepemizdeki bir çıkıntının üzerinde kalmıştı. Altındaysa neredeyse bir mağara oluşturan bir grup sarp kaya vardı. Kanoları kayalığa çıkardık ve kuru, serin bir açıklığa tırmandık.

Kanolarda sadece birkaç dakika geçirdiğimiz halde Mirren'ı deniz tutmuştu. Artık o kadar sık hastalanıyordu ki bu hiç şaşırtıcı gelmedi. Uzanıp kollarıyla yüzünü örttü. Biraz oğlanların bir piknik sofrası kurmalarını bekliyordum; yanlarında çadır bezinden bir çanta vardı ama onun yerine Gat ve Johnny kayalara tırmanmaya başladı. Çıplak ayaklarla yükseğe, su seviyesinin yedi sekiz metre kadar üzerine tırmanıp denizin üstüne doğru uzanan bir çıkıntıda durdular.

Yerlerine yerleşene kadar onları izledim. "Ne yapıyorsunuz?"

"Çok feci erkeklik yapıyoruz," diye aşağı bağırdı Johnny. Sesi kayalardan yankılandı.

Gat güldü.

"Hayır, cidden soruyorum," dedim.

"Bizim şehirli oğlan çocukları olduğumuzu düşünebilirsin ama aslında erkeklik ve testosteron yüklüyüz."

"Hiç de bile."

"Aynen öyle."

"Haydi oradan. Ben de yanınıza geliyorum."

"Hayır, yapma!" dedi Mirren.

"Johnny bana olta attı," dedim. "Yapmak zorundayım." Oğlanların yolunu takip ederek tırmanmaya başladım. Kayalar soğuk ve beklediğimden daha kaygandı.

"Yapma," diye yineledi Mirren. "Gelmeni bu yüzden istememiştim."

"*Sen* neden geldin o zaman?" diye sordum. "Yukarı çıkacak mısın?"

"Geçen sefer çıkıp atlamıştım," diye itiraf etti Mirren. "Bir seferi yetti de arttı."

"Atlayacaklar mı?" Mümkün gibi bile görünmüyordu.

"Dur, Cady. Bu çok tehlikeli," dedi Gat.

Ve ben daha fazla tırmanamadan Johnny burnunu tutup atladı. Yüksek kayadan dosdoğru çivileme fırladı.

Bir çığlık attım.

Suya sertçe girdi ve burada denizin içi kayalarla doluydu. Üstelik suyun ne kadar derin ya da sığ olduğunu kestirmek imkânsızdı. Bu şekilde ölmesi işten bile değildi. Ölebilirdi... ama aniden yüzeye çıktı ve kısa, sarı saçlarındaki suyu silkelerken keyifle bağırdı.

"Sen delisin!" diye bağırdım.

Sonra Gat de atladı. Johnny düşerken ayaklarını savurup bağırmıştı, Gat ise sessizdi ve bacaklarını birbirine yapıştırmıştı. Buz gibi suya neredeyse bir damla bile sıçratmadan girdi. Sudan mutlu bir ifadeyle çıkıp kuru kayalara tırmanırken tişörtündeki suyu sıktı.

"Bu çocuklar geri zekâlı," dedi Mirren.

Yukarı, atlayış yaptıkları kayalığa baktım. Herhangi birilerinin sağ kalması mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

Ve aniden ben de yapmak istedim. Tekrar tırmanmaya başladım.

"Yapma, Cady," dedi Gat. "Lütfen yapma."

"Ama sen daha az önce atladın," dedim. "Hem gelmemin sorun olmayacağını da söylemiştin."

Mirren yüzü solmuş halde uzandığı yerde doğrulup oturdu. "Hemen eve dönmek istiyorum," dedi telaşla. "İyi hissetmiyorum."

"Lütfen yapma, Cady, çok kayalık," diye bana seslendi Johnny. "Seni buraya getirmemeliydik."

"Ben işe yaramazın teki değilim," dedim. "Yüzme biliyorum."

"Mesele o değil, bu... bu iyi bir fikir değil."

"Neden sizin için iyi bir fikir oluyor da benim için olmuyor?" diye tersledim onu. Tepeye varmak üzereydim. Kayalara tutunmaktan ellerim su toplamaya başlamıştı bile. Damarlarıma adrenalin hücum ediyordu.

"Şebeklik yapıyorduk," dedi Gat.

"Gösteriş yapıyorduk," dedi Johnny.

"Aşağı in, lütfen." Mirren artık ağlamaya başlamıştı.

Aşağı inmedim. Oğlanların atlayış yaptığı çıkıntıda, dizlerimi göğsüme çekerek oturuyordum. Altımda köpüren denize baktım. Su yüzeyinin altında karanlık şekiller beliriyordu ama bir açıklık da görebiliyordum. Atlayışımı doğru ayarlarsam derin suya dalabilirdim.

"Daima yapmaktan korktuğun şeyleri yap!" diye bağırdım.

"Bu saçma sapan bir vecize," dedi Mirren. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Hasta olduğumu düşünürlerken onlara güçlü olduğumu kanıtlayacaktım.

Zayıf olduğumu düşünürlerken onlara cesur olduğumu kanıtlayacaktım.

Kayalığın bu yüksek noktasında hava rüzgârlıydı. Mirren hıçkırıyordu. Gat ve Johnny bana sesleniyorlardı.

Gözlerimi kapayıp atladım.

Suyun şoku elektrik yüklü gibiydi. Nefes kesiciydi. Bacağım, sol bacağım bir kayaya sürtündü. Dibe iniyordum,

kayalık derinlere ve

Kayın Adası'nın tabanını görebiliyordum ve

kollarım ve bacaklarım uyuşmuştu ama parmaklarımın soğuğunu hissediyordum. Ben düşerken yosun parçaları yanımdan geçip gidiyordu.

Sonra tekrar yukarıdaydım ve nefes alıyordum.

İyiydim,

başım iyiydi,

kimsenin benim için ağlaması ya da endişelenmesi gerekmiyordu.

İyiydim,

hayattaydım.

Kıyıya yüzdüm.

Bazen gerçekliğin bölünüp bölünmediğini merak ediyordum. Gat'e verdiğim *Charmed Life*'ta paralel evrenlerdeki aynı insanların başına farklı olaylar geliyordu. Alternatif bir seçim yapılıyor ya da bir kaza farklı şekilde sonuçlanıyordu. Bu öteki diyarlarda herkesin bir kopyası vardı. Farklı yaşamları ve farklı şansları olan farklı kimlikleri.

Çeşitlemeleri.

Mesela bugünün o falezden atlarken öldüğümüz bir çeşitlemesi var mıydı? Benim cenazem düzenlenir ve küllerim küçük kumsala saçılırdı belki. İnsanlar ıstırap ve pişmanlıkla ağlarken boğulmuş bedenimi çiçekleri açan milyonlarca şakayık çevrelerdi.

Mesela Johnny'nin bacaklarını ve sırtını kayalara çarpıp sakatlandığı başka bir çeşitlemesi var mıydı? Acil servisi arayamazdık ve onu sinirleri parçalanmış halde kanoyla geri taşımamız gere-

kirdi. Onu helikopterle anakaradaki hastaneye yetiştirene kadar bacakları felç kalırdı.

Başka bir çeşitlemede ben Yalancılar'la kanoya hiç binmezdim. Beni dışlamalarına izin verirdim. Bir yerlere bensiz gitmeye ve bana küçük yalanlar söylemeye devam ederlerdi. Birbirimizden günbegün uzaklaşırdık ve sonunda yaz rüyamız sonsuza dek mahvolurdu.

Bu çeşitlemelerin var olma olasılığı bana çok yüksekmiş gibi geliyordu.

55

O gece üşüyerek uyandım. Yatak örtülerini tekmeleyip üzerimden atmıştım ve pencere de açıktı. Çok hızlı doğrulunca başım döndü.

Bir anı.

Carrie Teyze ağlıyordu. Öne eğilmişti ve yüzünden akan salya sümüğü umursamıyordu bile. İki büklüm olmuş, titriyordu, kusmak üzereydi. Dışarısı karanlıktı, üzerinde pamuklu, beyaz bir bluz ve rüzgârlık vardı... Johnny'nin mavi çizgili rüzgârlığı.

Neden Johnny'nin rüzgârlığını giymişti?

Neden o kadar üzgündü?

Kalktım ve bir sweatshirt ile ayakkabılarımı giydim. Bir el feneri alıp Beşik Konağı'na gittim. Büyük salon boştu ve ay ışığıyla aydınlanıyordu. Eviye şişelerle doluydu. Birilerinin dışarıda bıraktığı dilimlenmiş elma kararıyordu. Kokusunu alabiliyordum.

Mirren oradaydı. Onu daha önce fark etmemiştim. Üzerinde çizgili bir örgü battaniyeyle koltuğa kurulmuştu.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı.

"Seni arıyordum."

"Neden?"

"Bir anı hatırladım. Carrie Teyze ağlıyordu. Üzerinde Johnny'nin ceketi vardı. Carrie'nin hiç ağladığını hatırlıyor musun?"

"Bazen."

"On beşimizin yazından bahsediyorum. Hani saçlarının kısa olduğu?"

"Hayır, hatırlamıyorum," dedi Mirren.

"Sen neden uyanıksın?" diye sordum.

Mirren başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Oturdum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bana kazamdan önce ne olduğunu anlatmam istiyorum. Ve sonrasında. Hep önemli bir şey olmadığını söylüyorsun... ama sadece gece yüzmeye gidip kafamı vurmamın dışında başıma bir şeyler gelmiş olmalı."

"Hı hı."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bu konuyu kurcalamamamız gerekiyormuş. Doktorlar Penny'ye öyle demişler. Sen kendi sürecinde hatırlayacaksın ve kimse sana öncesinde anlatmayacak."

"Ama ben soruyorum, Mirren. Bilmeliyim."

Başını dizlerinin üzerine koydu. Düşünüyordu. "En iyi tahminin ne?" diye sordu sonunda.

"Sanırım... sanırım bir şeyin kurbanı oldum." Bunları söylemek zordu. "Sanırım tecavüze ya da saldırıya uğradım veya başıma ona benzer bir lanet geldi. Sonuçta insanlar bu gibi şeyler yüzünden hafızalarını yitiriyorlar, değil mi?"

Mirren dudaklarını ovaladı. "Sana ne söyleyebilirim, bilmiyorum," dedi.

"Bana ne olduğunu anlat," dedim.

"Rezil bir yazdı."

"Neden?"

"Sevgili Cady'm, daha fazlasını söyleyemem."

"Sen neden hiç bu konaktan çıkmıyorsun?" diye sordum aniden. "Küçük kumsala gitmek dışında neredeyse hiç çıkmıyorsun."

"Bugün kanoya bindim ya," dedi.

"Ama hastalandın. Korkuyor musun?" diye sordum. "Alan korkun mu var? Agorafobi?"

Mirren savunmaya geçip, "Kendimi iyi hissetmiyorum, Cady," dedi. "Sürekli üşüyorum, titreyip duruyorum. Boğazım acıyor. Böyle hissetsen sen de dışarı çıkamazdın."

Çoğu zaman bundan daha kötü hissediyordum ama bir kereliğine de olsa baş ağrılarımdan bahsetmedim. "O zaman Bess'e söyleyelim. Seni doktora götürmeliyiz."

Mirren başını sallayarak reddetti. "Sadece üzerimden atamadığım bir soğuk algınlığı. Ben de şımarıklık yapıyorum. Bana zencefilli gazoz getirir misin?"

Daha fazla tartışamayacaktım. Ona gazozunu getirdim ve televizyonu açtık.

56

Sabah, Rüzgâr Konağı'nın bahçesindeki ağaçtan sarkan bir tekerlek salıncak buldum. Clairmont'un önündeki devasa, ihtiyar akçaağaçtan sarkana benziyordu.

Mükemmeldi.

Tıpkı Büyükanne Tipper'ın beni çevirdiği salıncak gibi.

Babamın.

Büyükbabamın.

Annemin.

Gecenin ortasında Gat'le öpüştüğümüz salıncak gibi.

Şimdi hatırlıyordum; on beşimizin yazında Johnny, Mirren, Gat ve ben Clairmont salıncağına sıkış tepiş yerleşmiştik. Salıncak için çok iriydik. Birbirimizi dirsekleyip farklı şekillerde yerleşmeyi denedik. Kıkırdayıp söylendik. Birbirimizi koca popolu olmakla itham ettik. Birbirimizi kötü kokmakla itham ettik ve yine farklı bir şekilde sığışmayı denedik.

Sonunda yerleşmeyi başardık. Ama salıncağı döndüremiyorduk. O kadar sıkışmıştık ki hareket etmemiz imkânsızdı. Birileri bizi itsin diye bağırdık da bağırdık. İkizler yardım etmeyi reddederek yanımızdan geçip gittiler. Sonunda Taft ve Will, Clairmont'tan çıkıp isteğimizi yerine getirdiler. Homurdanıp bizi geniş bir çember çizerek çevirdiler. Öyle ağırdık ki bizi bıraktıklarında başımız dönüp midemiz bulanacak kadar hızlı dönmüştük.

Biz Yalancılar, dördümüz birden. Bunu şimdi hatırlıyordum.

Yeni salıncak sağlam görünüyordu. Düğümleri özenle atılmıştı.

Tekerleğin içinde bir zarf vardı.

Gat'in elyazısıydı. *Cady'ye.*

Zarfın içinden onlarca kurutulmuş japongülü yaprağı döküldü.

57

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir kral varmış. Kızlarına diledikleri her şeyi vermiş ve yaşları gelince evlilikleri ihtişamlı

etkinliklerle kutlanmış. En genç kızı bir kız çocuğu doğurunca kral ve kraliçe çok mutlu olmuşlar. Kısa süre sonra ortanca kızları da bir kız çocuğu doğurmuş ve aynı şekilde kutlanmış.

Sonunda en büyük kızları ikiz oğlanlar doğurmuş... ancak ne yazık ki her şey beklendiği kadar yolunda gitmemiş. İkizlerden biri insanmış, gürbüz bir erkek bebekmiş; ötekiyse farecikten öte değilmiş.

Kutlamalar düzenlenmemiş. Hiçbir duyuru yapılmamış.

Büyük prenses utançtan deliye dönmüş. Çocuklarından biri, bir hayvandan başka bir şey değilmiş. Kraliyet ailesinden beklendiği gibi güneşten yanmış teniyle ve mutlulukla asla ışıldayamayacakmış.

Çocuklar da farecik de büyümüşler. Farecik akıllıymış ve bıyıklarını hep temiz tutuyormuş. İkizinden de kuzenlerinden de daha zeki ve meraklıymış.

Yine de kral da kraliçe de ondan tiksiniyormuş. Annesi de ilk fırsatta fareciğe içinde bir yabanmersini ve biraz fındık fıstık olan bir çanta verip onu dünyayı görmesi için krallıktan göndermiş.

Farecik, saray hayatını yeterince tecrübe ettiğinden, orada kalsa her daim kirli bir sır, annesi ve onun varlığından haberdar olan herkes için bir utanç kaynağı olacağını bilerek yollara düşmüş.

Bunca zamandır yuvası olan şatoya bir kez bile dönüp bakmamış.

Orada asla bir ismi dahi olmayacakmış.

Şimdiyse ileriye bakıp koca, koskoca dünyaya adını duyurmakta özgürmüş.

Ve belki,

sadece belki,

bir gün geri dönebilir,
o sikik şatoyu
yakıp
yerle bir edebilirmiş.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Bak, Bir Yangın

58

BAK.

Bir yangın.

Orada, Kayın Adası'nın kuzey ucunda. Akçaağacın, geniş bahçeye siper olduğu yerde.

Ev tutuşmuş. Alevler yükseliyor, göğü aydınlatıyor.

Fenerli bir tekneyle körfezi aşmakta olan Vineyard itfaiyecilerini uzaktan görebiliyorum.

Daha da uzağından Woods Hole yangın botunun pat pat motor sesleri geliyor. Bizim yaktığımız ateşe doğru.

Gat, Johnny, Mirren ve ben.

Bu yangını biz çıkardık ve Clairmont'u yerle bir ediyor.

Şatoyu; üç güzel kızı olan kralın şatosunu yakıp yıkıyor.

Biz yaktık.

Ben, Johnny, Gat ve Mirren.

Bunu şimdi hatırlıyordum,

o kadar hızla hücum etti ki düştüm,

dibe iniyordum,

kayalık mı kayalık diplere kadar ve

Kayın Adası'nın tabanını görebiliyordum ve

kollarım ve bacaklarım uyuşmuştu ama parmaklarımın soğuğunu hissediyordum. Ben düşerken yosun parçaları yanımdan geçip gidiyordu.

Sonra tekrar yukarıdaydım ve nefes alıyordum.

Ve Clairmont yanıyordu.

* * *

Günün ilk ışıklarında, Rüzgâr Konağı'ndaki yatağımdaydım.

Adadaki son haftamın ilk günüydü. Battaniyeme sarılı halde sendeleyerek pencereye gittim.

Yeni Clairmont karşımdaydı. Bütün o sert, modern hatları ve Japon bahçesiyle.

Şimdi onun ne olduğunu görebiliyordum. Küller üzerine inşa edilmiş bir evdi. Büyükbabamın büyükannemle paylaştığı hayatın, tekerlek salıncağın sallandığı akçaağacın, verandası ve hamağıyla o eski Viktoryen evin küllerinin üzerine inşa edilmişti. Yeni ev, ailemize ait bütün o yadigârların ve sembollerin üzerinde yükselmişti; New Yorker karikatürlerinin, doldurulmuş balıkların, işlemeli yastıkların, aile fotoğraflarının.

Biz hepsini yakmıştık.

Büyükbabamın diğerleriyle birlikte tekneye binip koyda açıldığı,
personelin mesai dışında olduğu
ve biz Yalancılar'ın adada yalnız olduğu gece,
daima korktuğumuz şeyi yapmıştık.
Biz bir evi değil, bir sembolü yakmıştık.
Bir sembolü yakıp yerle bir etmiştik.

59

Beşik Konağı'nın kapısı kilitliydi. Johnny üzerinde önceki akşamki kıyafetleriyle gelip açana kadar kapıyı yumrukladım. "Kasıntı çayı yapıyorum," dedi.

"Kıyafetlerinle mi uyudun?"

"Evet."

Hâlâ kapı eşiğinde dururken, "Biz bir yangın çıkarmıştık," dedim.

Artık bana yalan söyleyemeyeceklerdi. Bensiz bir yerlere gidemeyecek, ben olmadan karar alamayacaklardı.

Artık hikâyemizi anlıyordum. Biz suçluyduk. Dörtlü bir çeteydik.

Johnny uzunca bir süre gözlerimin içine baktı ama tek kelime etmedi. Sonunda arkasını dönüp mutfağa gitti. Onu takip ettim. Johnny fincanlara sıcak su koydu.

"Başka ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Tereddüt ettim.

Yangını görebiliyordum. Dumanı. Koca Clairmont'un yanarken nasıl göründüğünü.

Geri döndürülemez bir kesinlikle bunu bizim yaptığımızı biliyordum.

Mirren'm elini, bozulmuş altın rengi ojesini, tekne için bir bidon benzin taşıdığını görebiliyordum.

Johnny'nin ayaklarını, koşarak merdivenden inip Clairmont'tan kayıkhaneye gidişini.

Büyükbabamın, yüzü bir sahil ateşinin alevleriyle aydınlanırken bir ağaca tutunduğunu.

Hayır, düzeltiyorum.

Kendi evini yakıp kül eden yangının alevleriyle.

Ancak bunlar hep hatırladığım anlardı. Sadece artık onları nereye oturtacağımı biliyordum.

"Her şeyi değil," dedim Johnny'ye. "Sadece yangını başlattığımızı biliyorum. Alevleri hatırlıyorum."

Mutfak zeminine uzandı ve kollarını başının üzerinden geriye esnetti.

"İyi misin?" diye sordum.

"Lanet derecede yorgunum. İlla bilmen gerekiyorsa." Yüzüstü döndü ve burnunu zemin karosuna bastırdı. Yere doğru, "Bundan sonra konuşmayacaklarını söylemişlerdi," diye mırıldandı, "artık her şeyin bittiğini ve bir daha görüşmeyeceklerini."

"Kimler?"

"Teyzeler."

Ne dediğini duyabilmek için yere, onun yanına uzandım.

Johnny, kelimeleri boğazından koparmak çok zormuşçasına, "Teyzeler her gece sarhoş oluyordu," diye mırıldandı. "Her seferinde de daha fazla öfkeleniyorlardı. Birbirlerine bağırıp çağırıyor, bahçede yalpalayarak dolanıyorlardı. Büyükbabamız ateşi körüklemekten başka bir şey yapmıyordu. Tipper'ın malları, Clairmont'taki sanat eserleri... ve en çok da mülkün kendisi ve para için kavga etmelerini izliyorduk. Büyükbabamız güç sarhoşu olmuştu ve annem onun parasını alabilmemiz için rol yapmamı istedi. En büyük erkek çocuk olduğum için. Beni... bilemiyorum işte; parlak, genç vâris olmam için, sizi yani diğer büyük torunları kötülemem için, demokrasinin geleceğinin eğitimli beyaz umudu olmam gibi saçmalıklar için zorladıkça zorladı. Büyükbabamın gözünden düşmüştü ve mirası kaybetmemesi için benim yükselmemi istiyordu."

O konuştukça kafatasımın içinden canımı acıtacak kadar sert ve parlak anılar hızla beliriyordu. İrkilip gözlerimi ellerimle kapadım.

"Yangınla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu nazikçe. "Hafızan geri geliyor mu?"

Gözlerimi kapayıp hatırlamayı denedim. "Hayır, onu hatırlamıyorum. Başka şeyler geliyor aklıma."

Johnny uzanıp elimi tuttu.

60

On beşimin yazından önceki baharda annem bana büyükbabama bir mektup yazdırmıştı. Öyle çok göze batan bir mektup değildi. "Bugün aklıma geldin, kaybını düşündüm. Umarım iyisindir."

Gerçek kartpostallar gönderdim; tepesine *Cadence Sinclair Eastman*'ın basılı olduğu, kalın, krem rengi kartona yazdığım kartpostallar. *Sevgili büyükbabacığım, Bugün bir kanser araştırmasını desteklemek için beş kilometrelik bisiklet sürüşüne katıldım. Tenis takımı gelecek hafta toplanacak. Kitap kulübünde de* Brideshead Revisited *okuyoruz. Seni seviyorum.*

"Sadece umursadığını göster," demişti annem. "Ve iyi bir insan olduğunu. Çok yönlü bir karakterin olduğunu ve ailenin itibarına yakıştığını."

Söylendim. Bu mektupları yazmak bana yanlış geliyordu. Elbette ki umursuyordum. Büyükbabamı seviyordum ve onu gerçekten de düşünüyordum. Ancak iki haftada bir mükemmelliğimin bu anımsatıcılarını yazmak istemiyordum.

"Bu aralar aşırı hassas," demişti annem. "Acı çekiyor. Geleceği düşünüyor. Sen de ilk torunusun."

"Johnny benden sadece üç hafta küçük."

"Ben de onu diyorum ya. Johnny bir erkek ve senden sadece üç hafta küçük. Bu yüzden otur da mektubu yaz."

İstediğini yaptım.

Kayın Adası'nda on beşimizin yazında teyzeler Büyükanne Tipper'ın yerini doldurdular. Slump pişirip, Tipper ekimde öldüğünden beri

büyükbabam Boston'da tek başına yaşamıyormuş gibi onun tepesinde dırdır edip duruyorlardı. Ancak çok kavgacıydılar. Artık onları bir arada tutan Tipper unsuru olmadığından anılar, büyükannemin mücevherleri, gardırobundaki kıyafetleri, hatta ayakkabıları için bile kavga ediyorlardı. Bu meseleler ekimde çözülmemişti. O dönemde herkesin duyguları çok kırılgandı. Bu yüzden hepsi yaza bırakılmıştı. Haziranın sonlarında Kayın Adası'na geldiğimizde Bess çoktan büyükbabamızın Boston mallarının dökümünü çıkarmış, Clairmont'takilere başlamıştı. Teyzeler de bu dökümü kendi tabletlerine kopyaladılar. Sürekli açıp ona bakıyorlardı.

"O yeşimden ağaç süsünü hep çok sevmişimdir."

"Onu hatırlamana bile şaşırdım. Dekorasyona hiç yardım etmezdin."

"Yılbaşı ağacını kim toplayıp kaldırıyordu sanıyorsun? Her yıl süsleri tek tek pelür kâğıda ben sarıyordum."

"Ah, yazık."

"İşte, annemin bana vereceğine söz verdiği inci küpeler."

"Siyah inciler mi? Onları benim alabileceğimi söylemişti."

Yaz günleri takvimden uçup giderken teyzeler bulanıklaşıp birbirine karışmaya başlamıştı. Tartışmalar birbirini kovalıyor, eski yaralar deşiliyor, yenileriyle birlikte kanıyordu.

Çeşitlemeler.

"Büyükbabana işlemeli masa örtülerini ne kadar sevdiğini söyle," dedi annem.

"Sevmiyorum ki."

"Sana hayır diyemez." Rüzgâr Konağı'nın mutfağında yalnızdık ve o sarhoştu. "Beni seviyorsun, değil mi Cadence? Senden başka kimsem kalmadı. Sen de babana benzemiyorsun ya?"

"Sadece masa örtüleri ilgimi çekmiyor."

"Öyleyse yalan söyle. Boston'daki evdekilerden, hani şu işlemeli, krem rengi olanlardan bahsettiğini söyle."

Ona yapacağımı söylemek en kolay kaçıştı.

Sonra da ona büyükbabamla konuştuğumu söyledim.

Ancak Bess de Mirren'dan aynı şeyi yapmasını istemişti

ve ikimiz de büyükbabama

lanet masa örtüleri için

yalvarmamıştık.

61

Gat'le gece yüzmesine çıktım. Ahşap yürüyüş yolunda uzanıp yıldızlara baktık. Tavan arasında öpüştük.

Âşık olduk.

Bana bir kitap verdi. *Her şeyimle, her şeyle.*

Raquel'den bahsetmedik. Ben sormadım. O söylemedi.

İkizlerin doğum günü on dört temmuzdu ve her yıl büyük bir ziyafet düzenlenirdi. On ikimiz birden Clairmont'un bahçesindeki uzun masada oturuyorduk. Istakoz ve havyarlı patates. Küçük kâselerde eritilmiş tereyağı. Minik sebzeler ve fesleğen. İçerideki tezgâhta bekletilen biri vanilyalı, diğeri çikolatalı iki pasta.

Küçükler ıstakozlarıyla gürültü yapıyor; kıskaçlarla birbirlerini dürtüp bacakların içindeki eti hüpürdeterek çıkarıyorlardı. Johnny hikâyeler anlattı. Mirren ve ben güldük. Büyükbabam yanımıza gelip Gat ile arama oturunca çok şaşırdık. "Bir konuda tavsiyenize ihtiyacım var," dedi. "Genç bir bakış açısına."

"Biz de pişkin ve muhteşem gençliğiz," dedi Johnny. "Yani masanın doğru ucuna geldin."

"Biliyorsunuz," dedi büyükbabam, "çok yakışıklı olsam da artık yaşlandım."

"Hı hı," dedim.

"Thatcher'la birlikte benim işlerimi gözden geçiriyoruz. Mal varlığımın büyük bir kısmını üniversiteme bağışlamayı düşünüyorum."

Bu sırada yanımıza gelip Mirren'ın arkasında duran annem, "Harvard'a mı? Neden baba?" diye sordu.

Büyükbabam gülümsedi. "Muhtemelen bir öğrenci merkezini finanse etmek için. Girişine adımı yazarlar." Gat'i dürttü. "Ne yazmalılar, genç adam, ha? Sence?"

"Harris Sinclair Binası?" diye önerdi Gat.

"Peh!" Büyükbabam başını iki yana salladı. "Daha iyisini yapabiliriz. Johnny?"

Johnny ağzına salatalık tıkıştırarak, "Sinclair Sosyal Tesisleri," dedi.

"Ve abur cubur," dedi Mirren. "Sinclair Sosyal ve Abur Cubur Tesisleri."

Büyükbabam elini masaya indirdi. "Hoşuma gitti. Eğitim amaçlı değil ama herkesin takdir edebileceği bir şey. İkna oldum. Yarın Thatcher'ı arayacağım. Bütün öğrencilerin en sevdiği binaya ismim verilecek."

"Ama inşa etmeleri için önce senin ölmen lazım," dedim.

"Doğru. Ama öğrenciliğinde binanın üstünde ismimi görünce gururlanmayacak mısın?"

"Biz üniversiteye gitmeden ölmeyeceksin," dedi Mirren. "Bunu yapmana izin vermeyiz."

"Ah, madem ısrar ediyorsunuz." Büyükbabam onun tabağındaki ıstakozun kuyruğundan bir parça koparıp yedi.

Mirren, Johnny ve ben kendimizi kolayca kaptırmıştık... Bizi Harvard'da hayal ederken yarattığı gücü hissediyorduk, fikrimizi sorarak ve şakalarımıza gülerek bize özel olduğumuzu hissettiriyordu. Büyükbabam bize hep böyle davranmıştı.

"Hiç komik değil, baba," diye onu tersledi annem. "Çocukları bu meseleye karıştırma."

"Biz çocuk değiliz," dedim. "Meseleyi anlayabiliyoruz."

"Hayır, anlayamıyorsunuz," dedi, "anlasaydınız onunla böyle dalga geçmezdiniz."

Masaya buz gibi bir hava çöktü. Küçükler bile sessizleştiler.

Carrie, Ed'le yaşıyordu. İkisi ileride değer kazanıp kazanmayacağı belirsiz sanat eserleri alıyorlardı. Johnny ve Will özel okulda okuyordu. Carrie vakıf fonunu kullanarak bir mücevher butiği açmış, birkaç yıl işletmiş ancak başarısız olmuştu. Ed para kazanıp ona destek oluyordu fakat Carrie'nin kendi geliri yoktu. Evli de değillerdi. Yaşadıkları daire Ed'e aitti ve Carrie'nin hiçbir mülkiyet hakkı yoktu.

Bess tek başına dört çocuk yetiştiriyordu. Annem ve Carrie gibi onun da vakıf fonundan biraz parası vardı ama kocasıyla boşandıklarında ev Brody'ye kalmıştı. Evlendiğinden beri hiç çalışmamıştı ve öncesinde de sadece bir derginin ofisinde asistanlık yapmıştı. Bess tamamen vakıf fonundan gelen parayla yaşıyor ve onu da sağlam harcıyordu.

Ve annem. Köpek çiftliği işi çok kazandırmıyordu ve babam da Burlington'daki evi satıp hakkı olan yarısını ona vermemizi istiyordu. Annemin de vakıf fonundan geçindiğini biliyordum.

Bizim.

Biz onun vakıf fonundan geçiniyorduk.

Bu sonsuza dek sürmeyecekti.

Yani büyükbabam parasını Harvard'da bir öğrenci merkezi yaptırmak üzere bağışlayabileceğini söyleyip fikrimizi sorduğunda finansal planlarına aileyi dahil etmeye kalkışmıyordu.

Tehdit ediyordu.

62

Birkaç akşam sonra. Clairmont kokteyl saati. İnsanların tepedeki büyük eve gelişlerine bağlı olarak altı ya da altı buçukta başlamıştı. Aşçı akşam yemeğini hazırlıyordu ve başlangıç olarak somon püresi ile unlu krakerleri servis etmişti. Kadının yanından geçtim ve buzdolabından teyzeler için bir şişe beyaz şarap çıkardım.

Küçükler bütün akşamüzerini büyük kumsalda geçirdiklerinden Gat, Johnny ve Mirren onları açıkta duşları olan Kızıl Konak'ta duşa girip temiz kıyafetler giymeye zorluyordu. Annem, Bess ve Carrie, Clairmont salonundaki sehpanın etrafında oturuyorlardı.

Büyükbabam odaya girerken teyzeler için şarap kadehi getiriyordum. "Ee, Penny," dedi kendine büfedeki sürahiden burbon koyarken, "koşullar değiştikten sonra Cady'yle Rüzgâr Konağı'nda yazınız nasıl geçiyor? Bess yalnız kaldığınız için endişeleniyor," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Bess.

Carrie gözlerini kıstı.

"Evet, söyledin," dedi büyükbabam. Bana oturmamı işaret etti. "Beş yatak odasından, yenilenmiş mutfaktan, Penny'nin artık yalnız olduğundan ve bunlara ihtiyacı olmadığından bahsettin."

"Öyle mi, Bess?" dedi annem iç geçirerek.

Bess cevaplamadı. Dudağını ısırıp dışarıdaki manzaraya baktı.

"Yalnız değiliz," dedi annem, büyükbabama. "Rüzgâr Konağı'na bayılıyoruz, değil mi Cady?"

Büyükbabam gülümseyerek bana baktı. "Orada keyfin yerinde mi, Cady?"

Söylemem gerekenler şunlardı: "Keyfim yerinde de bir şey mi? Orada mutluluktan havalara uçuyorum. Rüzgâr Konağı'nı çok seviyorum çünkü sen onu annem için özel olarak yaptırmışsın. Çocuklarımı, hatta çocuklarımın çocuklarını orada büyütmek istiyorum. Sen mükemmelsin, büyükbabacığım. Sen bizim reisimizsin ve sana tapıyorum. Bir Sinclair olduğum için çok mutluyum. Bizimkisi Amerika'nın en iyi ailesi."

Tam olarak bu kelimelerle değil. Ancak ona büyük adam olduğunu ve mutluluğumuzun onun eseri olduğunu söyleyerek ve ailenin geleceğinin benim sorumluluğumda olduğunu hatırlatarak annemin evi korumasına yardım etmem gerekiyordu. Annem ve benim Rüzgâr Konağı'nda kalmamıza izin verirse biz bütünüyle Amerikalı Sinclair'ler uzun boylu ve bembeyaz ve güzel ve zengin olarak soyumuzu sürdürebilirdik.

Büyükannem öldüğünden beri dünyası kontrolden çıkarken büyükbabama tüm kontrolün onda olduğunu hissettirmeliydim. Onu yücelterek... sorusunun ardında gizli saldırıyı hiçbir şekilde fark etmeden ona yalvarmalıydım.

Annem ve kardeşleri büyükbabama ve parasına bağımlıydı. En iyi eğitimi almışlardı, binlerce fırsatları olmuş, binlerce bağlantı kurmuşlardı ama sonunda kendi ayakları üzerinde durmayı beceremişlerdi. Hiçbiri bu dünyada yararlı, gerekli, cesurca tek bir iş yapmamıştı. Hâlâ babalarıyla iyi geçinmeye çalışan kü-

çük kızlardı. Büyükbabam onların ekmek teknesi olduğu kadar ekmeklerinin üzerindeki kaymak ve baldı.

"Ev bize çok büyük," dedim büyükbabama.

Ben odadan çıkarken kimse konuşmuyordu.

63

Yemekten sonra Rüzgâr Konağı'na yürürken annemle sessizdik. Kapıyı arkamızdan kapadığımızda saldırıya geçti: "Neden büyükbabana karşı beni desteklemedin? Bu evi kaybetmemizi mi istiyorsun?"

"Bu eve ihtiyacımız yok."

"Duvar boyalarını, yerdeki karoları ben seçtim. Verandadaki bayrağı ben astım."

"Beş yatak odası var."

"Daha büyük bir ailemiz olacağını düşünmüştük." Annemin yüzü gerildi. "Ama beklediğimiz gibi olmadı. Bu, evi hak etmediğim anlamına gelmiyor."

"Odalar Mirren ve diğerlerinin işine yarar."

"Burası *benim* evim. Sırf Bess'in çok çocuğu var ve kocasından ayrıldı diye evimden vazgeçmemi bekleyemezsin. Evi elimden almasının doğru olduğunu düşünemezsin. Burası bizim mekânımız, Cadence. Birbirimize sahip çıkmalıyız."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diyerek onu tersledim. "Senin kendine ait bir vakıf fonun var!"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bazı insanların hiçbir şeyi yok. Bizim her şeyimiz var. Aile parasını hayır işi için kullanan tek kişi büyükannemdi. Artık o yok

ve herkesin tek derdi onun incileri, bibloları ve mülkleri. Kimse parasını iyi şeyler için harcamıyor. Kimse dünyayı güzelleştirmek için çabalamıyor."

Annem savunmaya geçti: "Sen çok üstünsün, değil mi? Dünyayı benden çok daha iyi anladığını sanıyorsun. Gat'i konuşurken duydum. Onun sözlerini kaşıktan dondurma yalar gibi yalayıp yuttuğunu gördüm. Ama hiç fatura ödemedin, hiç aile geçindirmedin, mal sahibi olmadın, dünyayı görmedin. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok ama yine de herkesi yargılamaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"En güzel evi hak ettiğini düşündüğün için bu aileyi paramparça ediyorsun."

Annem merdivenin başına yürüdü. "Yarın Clairmont'a gideceksin. Büyükbabana Rüzgâr Konağı'nı çok sevdiğini söyleyeceksin. Ona kendi çocuklarının yazlarını burada geçirmelerini istediğini anlatacaksın. Bunu yapacaksın."

"Hayır. Ona karşı gelmesi gereken sensin. Sizi parmağında oynatmaktan vazgeçmesini söyle. Böyle davranmasının tek nedeni büyükannemle ilgili çok üzgün olması, anlayamıyor musun? Ona yardım edemez misin? Onun parasına muhtaç olmamak için bir işe giremez misin? Ya da evi Bess'e veremez misin?"

"Beni dinle, küçük hanım." Annemin sesi çeliktendi. "Ya gider büyükbabanla bu ev için konuşursun ya da seni yazın geri kalanında babanın yanına, Colorado'ya gönderirim. Bunu hemen yarın yaparım. Yemin ederim, sabah ilk iş seni havaalanına götürürüm. O erkek arkadaşını da bir daha göremezsin. Anladın mı?"

Beni yakalamıştı.

Gat ve benden haberi vardı. Ve onu elimden alabilirdi.

Elimden *alırdı*.

Âşıktım.

İstediği şeyi yapmaya söz verdim.

Büyükbabama evi ne kadar sevdiğimi söylediğimde gülümsedi ve bir gün çok güzel çocuklarım olacağından emin olduğunu söyledi. Sonra Bess'in açgözlü bir kaltak olduğunu ve evi ona vermek gibi bir niyeti olmadığını söyledi. Ancak daha sonra Mirren bana, büyükbabamın Rüzgâr Konağı'nı Bess'e vereceğine dair teyzeme söz verdiğini anlattı.

"Ben sana bakarım," demişti. "Sadece Penny'yi evden çıkarmam için bana biraz zaman tanı."

64

Annemle tartışmamdan birkaç gece sonra Gat ve ben alacakaranlıkta tenis kortuna gittik. Sessizlik içinde Fatima ve Prens Philip'e yakalamaları için top attık.

Sonunda, "Harris'in bana hiç adımla hitap etmediğini fark ettin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Bana *genç adam* diyor. Mesela, 'Bu yıl okul nasıldı genç adam?' gibi."

"Neden?"

"Sanki bana *Gat* derse aslında, 'Hint dayısı benim beyaz ve saf kızımla nikâhsız yaşayan Hint çocuk bu yıl okul nasıldı?' demiş olacak gibi. Ya da 'Kıymetli Cadence'ımı öperken yakaladığım Hint çocuk' falan."

"Gerçekten böyle düşündüğüne inanıyor musun?"

"Bana katlanamıyor," dedi Gat. "Aslında dayanamıyor. Beni, hatta Ed'i bir insan olarak seviyor olabilir ama adımı söyleyemiyor ve gözlerimin içine bakamıyor."

Doğruydu. Gat şimdi açıklayınca bu durumu ben de fark etmiştim.

"Sadece beyaz insanları seven o tiplerden olmaya çalıştığını söylemiyorum," diye devam etti Gat. "O tiplerden olmaması gerektiğini biliyor. O Obama'ya oy vermiş bir Demokrat... yine de bu güzeller güzeli ailesinde koyu tenli insanlar görmeye katlanabildiği anlamına gelmiyor." Başını iki yana salladı. "Bize karşı samimiyetsiz. Carrie'nin bizimle olması fikrinden hoşlanmıyor. Ed'e bile *Ed* demiyor. Ona da *beyefendi* diyor. Benim de bir yabancı olduğumu unutturmuyor." Fatima'nın yumuşak kulaklarını okşadı. "Tavan arasındayken tavrını gördün. Senden kesinlikle uzak durmamı istiyor."

Büyükbabamın aramıza girişini hiç öyle görmemiştim. Sadece bizi bastığı için utandığını düşünmüştüm.

Ancak şimdi aniden neler olduğunu anlamıştım.

Kendine dikkat et, genç adam, demişti büyükbabam. *Başını diyorum. Canın yanmasın.*

Bu da bir tehditti.

"Dayımın geçen sonbaharda Carrie'ye evlenme teklif ettiğini biliyor muydun?" diye sordu.

Başımı hayır dercesine salladım.

"Neredeyse dokuz yıldır birlikteler. Ed, Johnny ve Will'e babalık yapıyor. Dizlerinin üzerine çöktü ve teklif etti, Cady. Biz üç oğlanı ve annemi de yanma aldı. Daireyi mumlar ve güllerle süsledi. Hepimiz beyazlar giyindik ve Carrie'nin sevdiği bir İtalyan restoranından yemek alıp getirdik. Müzik setinde Mozart açtık.

"Johnny ve ben, 'Ed neden bu kadar abartıyorsun ki? Carrie zaten seninle yaşıyor adamım,' falan dedik ama o çok gergindi. Pırlanta yüzük almıştı. Neyse, sonunda Carrie eve geldiğinde dördümüz onları baş başa bırakmak için Will'in odasına saklandık. Sonunda onları tebrik etmek için çıkıp sürpriz yapacaktık... ama Carrie hayır dedi."

"Evliliği anlamsız bulduklarını sanıyordum."

"Ed gayet anlamlı buluyor. Ancak Carrie aptal mirasından olmak istemiyor," dedi.

"Büyükbabama sormamış mı bile?"

"Mesele de bu ya," dedi Gat. "Herkes her konuda Harris'e fikrini soruyor. Yetişkin bir kadın neden evlenmek için babasının onayına ihtiyaç duysun ki?"

"Büyükbabam ona engel olmazdı."

"Hayır," dedi Gat. "Ama Carrie, Ed'in yanına taşındığında Harris, onunla evlenirse ona tahsis ettiği tüm parayı keseceğini açıkça dile getirdi.

"Demek istediğim, Harris, Ed'in ten rengini sevmiyor. Irkçı herifin teki, Tipper da öyleydi. Elbette onları bambaşka bir sürü nedenden dolayı seviyorum ve her yaz buraya gelmeme izin vermeleri çok cömertçe. Hatta Harris'in, dayımı neden sevmediğini *fark etmediğine* inanmaya da hazırım ama ondan, en büyük kızını mirasından mahrum edecek kadar hoşlanmıyor."

İç geçirdi. Çene kıvrımını, tişörtündeki deliği, bana yazdığı notları, kafasının çalışma şeklini, konuşurken yaptığı el hareketlerini seviyordum. O zamanlar onu tam anlamıyla tanıdığımı sanıyordum.

Uzanıp onu öptüm. Bunu yapabiliyor olmak ve onun bana karşılık vermesi hâlâ sihir gibi geliyordu. Birbirimize zayıflıklarımızı, korkularımızı ve kırılganlığımızı gösterebilmemiz büyülüydü. "Bunu neden daha önce hiç konuşmadık?" diye fısıldadım.

Gat beni tekrar öptü. "Burayı seviyorum," dedi. "Adayı. Johnny ve Mirren'ı. Evleri ve okyanusun sesini. Seni."

"Ben de seni."

"Bir kısmım bunu mahvetmek istemiyor. Hatta mükemmel olmadığına inanmak dahi istemiyor."

Nasıl hissettiğini anlıyordum.

Ya da anladığımı sanıyordum.

Sonra onunla patikadan inip limana bakan geniş ve düz bir kayalığa varana kadar yürüdük. Su adanın zeminine çarpıyordu. Birbirimize sarılıp yarı yarıya çıplak kaldık ve şahane Sinclair ailesinin bütün çirkin detaylarını elimizden geldiğince uzun süreliğine unuttuk.

65

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir tüccar varmış. Tüccar kızlarını o kadar şımartmış ki en küçük ikisi bütün günlerini hiçbir şey yapmadan, aynanın karşısına oturup güzelliklerine bakarak ve yanaklarını pembeleştirmek için çimdikleyerek geçirirlermiş.

Günlerden bir gün tüccarın bir yolculuğa çıkması gerekmiş. Kızlarına, "Gittiğim yerden size ne getireyim?" diye sormuş.

En küçükleri ipek ve dantelden bir elbise istemiş.

Ortancaları yakut ve zümrütler istemiş.

En büyükleri ise sadece bir gül istemiş.

Tüccar aylar boyunca dönmemiş. En küçük kızı için en güzel ve renkli elbiselerden bir sandık doldurmuş. Ortanca kızı için pazarları gezip mücevherler aramış. En büyük çocuğuna bir gül sözü verdiğini ise ancak eve yaklaşırken hatırlayabilmiş.

Yol boyunca uzanan demir bir çite denk gelmiş. İlerisinde de siyah bir malikâne varmış ve tüccar, çitin yanında kıpkırmızı çiçekleriyle bir gül ağacı görünce çok sevinmiş. Güllerin birkaçı da hemen erişebileceği kadar açıktaymış.

Hemencecik bir gülü kesip almış. Ancak tam çiçeği çantasına koyarken öfkeli bir hırlama duyup kalakalmış.

Biraz öncesine kadar kimsenin olmadığına yemin edebileceği bir yerde cüppeli bir figür duruyormuş. Devasaymış ve sesi bir gürlemeyi andırıyormuş: "Hiç ödeme yapmayı düşünmeden benden çalabileceğini mi sandın?"

Tüccar titreyerek, "Sen de kimsin?" diye sormuş.

"Malını çaldığın kişi olduğumu bilmen yeterli."

Tüccar, uzun bir yolculuktan sonra kızına bir gül götüreceğine söz verdiğini açıklamış.

"Çalıntı gül sende kalabilir," demiş varlık, "ama karşılığında bana, eve döner dönmez gördüğün, sana ait ilk şeyi getireceksin." Ardından cüppesinin başlığını çıkarmış ve sadece diş ile burundan ibaret, iğrenç canavar yüzünü göstermiş. Bu, çakal ile yabandomuzu kırması bir yaratıkmış.

"Beni öfkelendirdin," demiş canavar. "Bir kere daha öfkelendirirsen ölürsün."

Tüccar atını son hızla sürüp evine dönmüş. Henüz varmasına bir kilometre varmış ki yolda onun dönüşünü bekleyen en büyük kızını görmüş. Kızı onun kollarına atılarak, "Bu akşamüstü döneceğinin haberini almıştık!" diye haykırmış.

Adamın, döner dönmez gördüğü ilk şey kızıymış. Canavarın ona nasıl bir bedel ödettiğini yeni anlamış.

Sonra ne olmuş?

Güzel'in çirkini zamanla sevdiğini hepimiz biliyoruz. Ailesi ne düşünürse düşünsün onu seviyormuş; onu çekiciliği, terbiyesi, sanat bilgisi ve duyarlı kalbi için seviyormuş.

Aslında canavar da bir insanmış, hep de öyleymiş. Hiç çakal/yabandomuzu olmamış. Bu sadece iğrenç bir yanılsamaymış.

Esas sorun, babasını buna ikna etmenin güçlüğüymüş.

Güzel ne zaman kocasıyla birlikte ailesini ziyaret etse, tüccar sadece o çeneyi ve dişleri görüyor, o korkunç hırlamayı duyuyormuş. Güzel'in kocasının ne kadar medeni ve erdemli olduğunun bir önemi yokmuş. Ne kadar nazik olduğunun da.

Baba sadece vahşi bir hayvan görüyormuş ve bu nefretinden asla kurtulamayacakmış.

66

On beşimizin yazında bir gece, Gat yatak odamın camına çakıltaşları atarak beni kaldırdı. Başımı dışarı çıkardığımda onun ağaçların arasında durduğunu, ay ışığının teninden yansıdığını ve gözlerinin parıldadığını gördüm.

Beni veranda merdiveninin dibinde bekliyordu. "Acil çikolata yemem lazım," diye fısıldadı. "Clairmont'un kilerini yağmalayacağım. Gelir misin?"

Başımı salladım ve birlikte, ellerimizi birbirine kenetleyip dar patikadan tırmandık. Clairmont'un etrafından dolanıp tenis raketleri ve plaj havlularıyla dolu vestiyere açılan yan kapıya gittik. Gat elini sineklikli kapıya koyup bana döndü ve beni kendine çekti.

Sıcak dudakları dudaklarımdaydı,

ellerimiz hâlâ kenetliydi,

oracıkta, evin kapısının önünde.

Bir an gezegende yalnızca ikimiz vardık,

etrafımızı saran sonsuz gökyüzü ve geçmiş ve gelecekle.

Parmak uçlarımızda usulca ilerleyerek vestiyerden geçip mutfağa açılan geniş kilere girdik. Evin inşa edildiği dönemden kalma, reçel ve turşu kavanozları için yapılmış, ağır ahşap çekmeceler ve raflarla köhne ve demode bir odaydı. Şimdiyse kurabiyeler, kasa kasa şarap, patates cipsi, kök sebzeler ve şişe şişe maden suyuyla doluydu. Birileri mutfağa girerse diye ışığı kapalı bıraktık ama geceleri Clairmont'ta sadece büyükbabamın yattığından da emindik. Geceleri hiçbir şey duymazdı. Zaten gündüzleri de işitme cihazı takıyordu.

Kilerin altını üstüne getiriyorduk ki birtakım sesler duyduk. Teyzeler anlaşılmaz ve histerik konuşarak mutfağa girdiler. "İnsanlar bu yüzden cinayet işliyor," dedi Bess aksi aksi. "Pişman olacağım bir şey yapmadan bu odadan gitsem daha iyi olur."

"Bunu demek istemiş olamazsın," dedi Carrie.

"Bana ne demek istediğimi söylemeye kalkma!" diye bağırdı Bess. "Senin hayatında Ed var. Paraya benim kadar ihtiyacın yok."

"Boston'daki eve pençelerini geçirdin ya," dedi annem. "Adaya da bulaşma artık."

Bess, "Annemizin cenazesini kim düzenledi?" diyerek onu tersledi. "Kim haftalarca babamızın yanında kaldı, evrakları halletti, ağıtçılarla konuştu ve teşekkür kartlarını yazdı?"

"Sen onun yakınında oturuyorsun," dedi annem. "Hemen yanı başındaydın."

"Ama ben bir yandan çalışıp bir yandan dört çocuklu bir evi çekip çeviriyordum," dedi Bess. "Siz ikisini de yapmıyordunuz."

"Altı üstü yarı zamanlı bir işti," dedi annem. "Ve bir kez daha çocuklardan bahsedersen çığlık atacağım."

"Hem ben de bir ev çekip çeviriyordum," dedi Carrie.

"İkiniz de bir iki haftalığına gelebilirdiniz ama her şeyi bana yıktınız," dedi Bess. "Bütün yıl boyunca babamıza ben bakıyorum. Yardıma ihtiyacı olduğunda yanma koşan da benim. Bunamasıyla ve yasıyla da ben uğraşıyorum."

"Öyle deme," dedi Carrie. "Beni ne kadar sık aradığını bilmiyorsun. Sırf ona iyi bir evlat olacağım diye neleri sineye çekmek zorunda kaldığımı bilmiyorsun."

Bess onu duymamışçasına, "Yani elbette o evi istiyorum," diye devam etti. "Bunu hak ettim. Annemizi doktor randevularına kim götürüp getirdi? Kim başucunda bekledi?"

"Haksızlık ediyorsun," dedi annem. "Carrie de, ben de gelmiştik."

Bess, "Ziyarete," diye tısladı.

"Bunların hiçbirini yapman gerekmiyordu," dedi annem. "Kimse senden bunu istemedi."

"Yapacak başka kimse yoktu ki. Hepsini bana bıraktınız ve sonrasında teşekkür bile etmediniz. Beşik Konağı'na zor sığıyorum ve en kötü mutfak onunki. Siz hiç içine girmiyorsunuz, ne kadar harap durumda olduğunu görseniz şaşırırsınız. Beş para etmez. Annemiz ölümünden önce Rüzgâr'ın mutfağını ve Kızıl Konak'ın banyolarını tadilata sokmuştu ama Beşik, eskiden nasılsa hâlâ öyle... ve siz karşıma geçmiş, şimdiye kadar yaptığım ve yapmaya devam ettiğim her şeyin karşılığını bana çok görüyorsunuz."

Carrie, "Beşik Konağı için kendi aramızda çekiliş yaptığımızda sonucu kabul etmiştin," diyerek onu tersledi. "Manzarasını istemiştin. Hem denize sıfır tek ev senin hem de babamızın onayına *ve sevgisine sahipsin. Bunun sana yeteceğini düşünürdüm.* Tanrı biliyor ya, bizim buna sahip olmamız imkânsız."

"Ona sahip olmamayı tercih eden sensin," dedi Bess. "Sen Ed'i; onunla yaşamayı tercih ediyorsun. Bizden biri olmadığını

bildiğin halde Gat'i her yaz buraya getirmek de senin tercihin. Babamızın bu konudaki düşüncelerini bildiğin halde Ed'le takılman yetmezmiş gibi bir de onun yeğenini buraya getirip yasak oyuncağıyla hava atan asi, küçük kız havalarında gösteriş yapıyorsun. Hem de bile bile."

Bir tokat sesi duyduk; Carrie, Bess'in ağzına vurmuştu.

Bess kapıları çarpa çarpa gitti.

Annem de gitti.

Gat ve ben el ele tutuşmuş, kilerde yerde oturuyorduk. Carrie kadehleri bulaşık makinesine koyarken soluğumuzu tutmaya, kılımızı kıpırdatmamaya çalıştık.

67

Birkaç gün sonra büyükbabam Johnny'yi Clairmont'taki çalışma odasına çağırdı ve ondan kendisine bir iyilik yapmasını istedi.

Johnny kabul etmedi.

Büyükbabam, o halde Johnny'nin üniversite fonunu boşaltacağını söyledi.

Johnny, annesinin aşk hayatına müdahale etmeyeceğini, bunu yapmaktansa devlet üniversitesinde seve seve okuyabileceğini söyledi.

Büyükbabam, Thatcher'ı aradı.

Johnny, meseleyi Carrie'ye anlattı.

Carrie, Gat'ten bundan sonra akşam yemeklerine gelmemesini rica etti. "Harris sinirleniyor," dedi. "Kızıl Konak'ta makarna yapsan ya da Johnny yemeği sana getirse hepimiz için daha iyi olur. Anlıyorsun, değil mi? Yalnızca bu mesele hallolana kadar."

Gat anlamıyordu.

Johnny de anlamıyordu.

Böylece Yalancılar olarak hepimiz akşam yemeklerine gitmeyi bıraktık.

Kısa bir süre sonra Bess, Mirren'a büyükbabamızı Rüzgâr Konağı konusunda sıkıştırmasını söyledi. Yanına Bonnie, Liberty ve Taft'ı da alıp büyükbabamızın çalışma odasında onunla konuşacaktı. Bu ailenin geleceği olduklarını söyleyecekti. Sonuçta Johnny ve Cady'nin matematik notları Harvard'ı tutmuyordu ama Mirren'ınki tutuyordu. Mirren, ailenin işletmeye en yatkın üyesi olarak büyükbabamızın hayatı boyunca yaptığı birikimleri geleceğe taşıyacaktı. Hem şu tatlı küçüklere de bir bakmalıydı; sarışın, güzel ikizlere ve yüzü çillerle kaplı Taft'a. Sapına kadar Sinclair'diler.

Bütün bunları söyle, demişti Bess. Ancak Mirren söylemeyecekti.

Bess kızının telefonu, dizüstü bilgisayarı ve harçlığına el koydu.

Mirren yine de söylemeyecekti.

Bir akşam, annem bana Gat'le ilişkimi sordu. "Büyükbaban ikinizin arasında bir şeyler olduğunun farkında. Bu durumdan memnun değil."

Ona, âşık olduğumu söyledim.

Bana aptallık etmememi söyledi. "Geleceği tehlikeye atıyorsun," dedi. "Evimizi, eğitimini. Hem de ne uğruna?"

"Aşk."

"Bir yaz kaçamağı. Oğlanın peşini bırak."

"Hayır."

"Aşk sonsuza dek sürmez, Cady. Bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, o zaman bana inan; sürmez."

"Biz babam ve sen gibi değiliz," dedim. "Değiliz işte."

Annem kollarını kavuşturdu. "Büyü artık, Cadence. Dünyayı olmasını istediğin şekilde değil, olduğu gibi gör artık."

Ona baktım. Hoş topuzu ve sert, acımasız dudaklarıyla güzel, endamlı anneme baktım. Onun damarları asla açılmazdı. Kalbi asla yerinden fırlayıp bahçede çaresizce çırpmmazdı. Asla eriyip bir gölcüğe dönüşmezdi. O normaldi. Her zaman. Bedeli ne olursa olsun.

"Ailemizin selameti için," dedi sonunda, "ilişkini sonlandıracaksın."

"Hayır."

"Bunu yapmalısın. Ve sonlandırdığında da büyükbabanın bundan haberdar olmasını sağla. Ona bir anlamı olmadığını, zaten *hiçbir zaman* olmadığını söyle. O oğlanla ilgili artık endişelenmemesini söyle, sonra da Harvard'dan, tenisten ve seni bekleyen gelecekten bahset. Beni anlıyor musun?"

Anlamıyordum ve anlamayacaktım.

Koşarak evden çıktım ve kendimi Gat'in kollarına attım.

Onun üzerine kanadım ve o bunu umursamadı.

O gece geç saatte Mirren, Gat, Johnny ve ben Clairmont'un arkasındaki alet kulübesine gittik. Çekiçleri bulduk. Sadece iki tane vardı, bu yüzden Gat bir ingilizanahtarı aldı, ben de ağır bahçe makasını seçtim.

Clairmont'taki fildişi kaz biblosunu, Rüzgâr Konağı'ndaki filleri, Kızıl Konak'taki maymunları ve Beşik'teki kurbağayı aldık. Karanlıkta onları iskeleye taşıdık ve fildişi tuzla buz olana kadar hepsini çekiçler, ingilizanahtarı ve bahçe makasıyla kırıp parçaladık.

Gat bir kovayı soğuk deniz suyuyla doldurdu ve iskeleyi yıkadı.

68

Düşündük.

Konuştuk.

Ne olurdu, dedik,

başka bir evrende,

bölünmüş bir gerçeklikte,

Tanrı parmağını uzatsa ve

Clairmont evine yıldırım düşse

ne olurdu?

Ne olurdu

Tanrı, evi ateşe verseydi?

Böylece açgözlüleri, değersizleri, önyargılıları, normalleri ve zalimleri cezalandırırdı.

Yaptıklarına pişman olurlardı.

Ve bunun ardından, birbirlerini sevmeyi yeniden öğrenirlerdi.

Ruhlarını açarlardı. Damarlarını açarlardı. Gülümsemeleri silinirdi.

Bir aile olurlardı. Bir aile olarak kalırlardı.

Bunu dini bir fikir olarak düşünmemiştik.

Yine de öyleydi.

Cezalandırmak.

Alevlerle arıtmak.

Ya da ikisi birden.

69

Ertesi gün, on beşimizin Haziranı'nın sonlarındayken, Clairmont'ta bir öğle yemeği hazırlanmıştı. Her zamanki gibi, bahçedeki büyük masada. Daha fazla gözyaşıyla.

Sesleri o kadar yüksekti ki biz Yalancılar, Kızıl Konak'tan çıktık ve yürüyüş yolundan bahçenin kenarına gidip onları dinledik.

"Senin sevgini her gün yeniden kazanmam gerekiyor, baba," diye geveledi annem. "Ve çoğu gün başarısız oluyorum. Hiç adil değil, lanet olsun. Carrie incileri alacak, Bess hem Boston'daki evi alacak hem de Rüzgâr Konağı'nı. Carrie'nin Johnny'si olduğu için Clairmont'u da ona vereceksin, vereceğini biliyorum. Bana hiçbir şey, tek kuruş bile kalmayacak, hem de Cady vârisin olması gerekirken. Sen hep onun ilk olduğunu söylerdin."

Büyükbabam masanın başındaki yerinden kalktı. "Penelope."

"Onu buralardan götürürüm, beni duyuyor musun? Cady'yi senden uzaklaştırırım ve onu bir daha asla göremezsin."

Büyükbabam, "Burası Amerika Birleşik Devletleri," derken sesi bahçede gürledi. "Ama sen bunu anlamışa benzemiyorsun, Penny, o yüzden izin ver de açıklayayım. Amerika'da işler şöyle işler: İstediğimiz şeyleri elde etmek için çalışır ve öne geçeriz. Hayır'ı asla cevap olarak kabul etmeyiz ve sabrımızın karşılığını alırız. Will, Taft, dinliyor musunuz?"

Oğlanlar, çeneleri titreyerek başlarıyla onayladılar. Büyükbabam devam etti: "Biz Sinclair'ler olarak büyük ve köklü bir aileyiz. Bu, gurur duyulacak bir şey. Gelecek nesillerin üzerinde

yükseleceği temelleri bizim gelenek ve değerlerimiz oluşturuyor. Bu ada bizim yuvamız; tıpkı babamın ve öncesinde büyükbabamın olduğu gibi. Ama siz üç kadın, boşanmalarınızla, parçalanan yuvalarınızla, geleneklere saygısızlığınızla, bir iş etiğinden yoksunluğunuzla sizi düzgün yetiştirdiğini sanan yaşlı bir adamı hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz."

"Baba, lütfen," dedi Bess.

"Sessiz olun!" diye gürledi büyükbabam. "Bu ailenin değerlerini hiçe saymanızı kabullenip sizi ve çocuklarınızı finansal açıdan güvenceye alarak ödüllendirmemi *bekleyemezsiniz*. Bunu hiçbiriniz isteyemezsiniz. Yine de her gün bunu yaptığınızı görüyorum. Buna artık tahammül etmeyeceğim."

Bess gözyaşlarına boğuldu.

Carrie, Will'i bileğinden yakalayıp iskeleye doğru yürüdü.

Annem şarap kadehini Clairmont'un duvarına fırlattı.

70

"Sonra ne oldu?" diye sordum Johnny'ye. Hâlâ sabahın erken saatlerinde Beşik Konağı'nın zemininde uzanıyorduk. On yedimizin yazıydı.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Herkes adadan ayrılmaya başladı. Carrie, Will'i de alıp Edgartown'daki bir otele gitti ve Gat ile benim de eşyaları toparladıktan sonra onlara katılmamızı söyledi. Personel saat sekizde adadan ayrıldı. Annen Vineyard'daki arkadaşını görmeye gitti, adı neydi?.."

"Alice mi?"

"Evet, Alice gelip anneni aldı ama sen gitmeyi reddedince adadan sensiz ayrıldı. Büyükbabam anakaraya döndü. Biz de yangın meselesini kararlaştırdık."

"Planlı yaptık," dedim.

"Evet. Bess'i, küçükleri büyük tekneyle Vineyard'da sinemaya götürmeye ikna ettik."

Johnny konuştukça anılar yeniden oluşuyordu. Onun dile getirmediği detayları ben dolduruyordum.

"Hepsi ayrıldığında, buzdolabında bıraktıkları açılmış şarapları içtik," dedi Johnny. "Dört şişe. Ve Gat o kadar sinirliydi ki..."

"Haklıydı," dedim.

Johnny başını çevirdi ve yine zemine doğru konuştu: "Çünkü geri gelemeyecekti. Annem Ed'le evlenirse aileyle ilişkileri kesilecekti. Ve annem Ed'den ayrılırsa Gat'in ailemizle herhangi bir bağı kalmayacaktı."

"Clairmont, yanlış olan her şeyin sembolü gibiydi." Bu, Mirren'ın sesiydi. O kadar sessizce gelmişti ki fark etmemiştim. Yerde, Johnny'nin yanında uzanmış diğer elini tutuyordu.

"Ataerkilliğin tahtı," dedi Gat. Onun geldiğini de duymamıştım. Yanıma uzandı.

"Ahmağın tekisin, Gat," dedi Johnny nazikçe. "Sürekli ataerkillik deyip duruyorsun."

"Ama onu kastediyorum."

"Her fırsatta araya sokuşturuyorsun. Ataerkilli tost. Pantolonumda ataerkillik var. Suyuna limon sıkılmış ataerkillik."

Gat, "Clairmont, ataerkilliğin tahtı gibi görünüyordu," diye tekrarladı. "Ve evet, aptalca sarhoştuk ve evet, aileyi paramparça edeceklerini, benim buraya bir daha gelemeyeceğimi düşündük. Ev, içindeki belgelerle, verilerle, uğruna kavga ettikleri nesnelerle

birlikte ortadan kaybolursa iktidarın da ortadan kalkacağını düşündük."

"Bir aile olabilecektik," dedi Mirren.

"Bir arındırma gibi olacaktı," dedi Gat.

"Sadece yangın çıkardığımızı hatırlıyor," dedi Johnny sesini aniden yükselterek.

"Birkaç bir şey daha," diye ekledim ve doğrulup sabah ışığında Yalancılar'a baktım. "Siz anlattıkça bir şeyler hatırlıyorum."

Johnny hâlâ yüksek sesle, "Sana yangını çıkarmamızdan önce olanları anlatıyoruz," dedi.

"Evet," dedi Mirren.

"Bir yangın başlattık," dedim hayretle. "İçimizi kanatıp zırlamadık; onun yerine bir şey yaptık. Bir değişim yarattık."

"Sayılır," dedi Mirren.

"Şaka mı yapıyorsun? Soktuğumun sarayını yakıp kül ettik."

71

Teyzeler ve büyükbabamın kavgasından sonra ağladım.

Gat de ağladı.

Bu adadan ayrılacaktı ve onu bir daha asla göremeyecektim. Beni bir daha göremeyecekti.

Gat, benim Gat'im.

Daha önce hiç biriyle ağlamamıştım. Biriyle birlikte, aynı anda.

Yetişkin bir erkek gibi ağlıyordu, bir oğlan çocuğu gibi değil. İstediğini elde edememiş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi değil, hayat acıymış gibi. Sanki yaraları iyileştirilemezmiş gibi.

Yaralarını onun için iyileştirmek istedim.

Birlikte koşup küçük kumsala indik. Ona tutundum ve kumda birlikte oturduk ve ilk defa söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ne bir tahlil ne bir soru.

Sonunda ben konuştum;

ne olurdu,

meseleyi kendimiz halletsek,

ne olurdu?

Ve Gat sordu:

Nasıl?

Ve ben bir şeyler geveledim;

ne olurdu,

kavga etmeyi bıraksalar,

ne olurdu?

Kurtarmamız gereken bir şey vardı.

Ve Gat, evet var, dedi;

evet, senin, benim, Mirren ve Johnny'nin, bizim kurtarmamız gereken bir şey var.

Ama elbette dördümüz birbirimizi yine de görebilirdik.

Seneye ehliyetimiz olacaktı.

Her zaman telefonla konuşabilirdik.

Ama burası, dedim; bu.

Evet, burası, dedi; bu.

Sen ve ben.

Ne olurdu,

güzel Sinclair ailesi olmayı bırakıp

sadece bir aile olabilsek ne olurdu, dedim.

Farklı renkler, farklı yaşam hikâyeleri değil,

sadece âşık olabilsek ne olurdu?

Her şeyi değişmeye zorlayabilsek?

Onları zorlayabilsek.

Tanrıcılık oynamak istiyorsun, dedi Gat.

Harekete geçmek istiyorum, dedim. Her zaman telefonla konuşabiliriz, dedi.

Ama burası ne olacak, dedim; bu.

Evet, burası, dedi; bu.

Gat benim aşkımdı; ilk ve tek. Onun gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Yalancıktan gülümseyemediği halde çok sık gülümseyen bir insandı. Bileklerimi beyaz gazlı bezle sarmıştı ve yaraların ilgi gerektirdiğine inanırdı. Ellerine yazılar yazardı ve bana ne düşündüğümü sorardı. Zihni huzursuz ve haşindi. Artık Tanrı'ya inanmasa da Tanrı'nın ona yardım etmesini diliyordu.

Ve artık benimdi ve ben, aşkımızın tehdit edilmesine göz yummamalıyız, dedim.

Bu ailenin parçalanmasına izin vermemeliydik.

Değiştirebileceğimiz bir kötülüğü asla kabullenmemeliydik.

Ona karşı duracaktık, değil mi?

Evet. Durmalıydık.

Hatta belki kahraman olurduk.

Gat ve ben, Mirren ve Johnny'yle konuştuk.

Onları harekete geçmeye ikna ettik.

Birbirimize tekrar tekrar,

yapmaktan korktuğun şeyleri yap, dedik.

Birbirimize

tekrar tekrar söyledik.

Birbirimize tekrar tekrar

haklı olduğumuzu söyledik.

72

Plan basitti. Alet kulübesinde tekneler için saklanan yedek benzin bidonlarını bulacaktık. Vestiyerde gazete ve mukavvalar vardı; geri dönüşüm malzemelerinden yığınlar yapıp benzinle ıslatacaktık. Ahşap zemini de ıslatacaktık. Geri çekilecektik. Bir kâğıt havlu rulosunu ateşe verip içeri atacaktık. Basitti.

Clairmont'un tamamen yandığından emin olmak için mümkün olduğunca her odayı her katı ateşe verecektik. Bodrumda Gat, giriş katında ben, ikinci katta Johnny, en üstte Mirren.

"İtfaiye çok geç geldi," dedi Mirren.

"İki itfaiye de," dedi Johnny. "Hem Woods Hole hem de Martha's Vineyard'mki."

Bunu ayrımsayarak, "Öyle olmasını umuyorduk," dedim.

"Yardım çağırmayı planlamıştık," dedi Johnny. "Elbette birilerinin haber vermesi gerekiyordu yoksa kundaklama gibi görünürdü. Beşik Konağı'nda film izlediğimizi söyleyecektik. Ağaçlar etrafını sardığından çatıya çıkmadıkça diğer evlerin görünmediğini bilirsin. Bu yüzden kimsenin arayamaması mantıklı görünecekti."

"O itfaiye teşkilatlarında çoğunlukla gönüllüler çalışıyor," dedi Gat. "Kimsenin aklına gelmezdi. Eski, ahşap bir ev. Çıradan bir kutu."

"Teyzeler ve büyükbabam bizden şüphelense bile kimse bizi sorguya çekmeyecekti," diye ekledi Johnny. "Orası kesindi."

Elbette çekmeyeceklerdi.

Burada hiçbirimiz cani değildik.

Hiçbirimiz bağımlı değildik.

Hiçbirimiz başarısız değildik.

Ne yaptığımızı düşününce heyecana kapıldım.

Tam adım Cadence Sinclair Eastman ve içinde yetiştiğim güzel mi güzel ailenin beklentilerinin aksine ben bir kundakçıyım.

Bir hayalperest, bir kahraman, bir asiyim.

Tarihi değiştiren türden biriyim.

Bir caniyim.

Ama caniysem, bu durumda, bir bağımlı da sayılır mıyım? Ve başarısız?

Zihnim her zamanki gibi anlam oyunları oynuyordu. "Bu işi başardık," dedim.

"*Bu* derken neyi kastettiğine göre değişir," dedi Mirren.

"Aileyi kurtardık. Yeniden başladılar."

"Carrie Teyze geceleri adayı turluyor," dedi Mirren. "Annem zaten temiz olan eviyeleri elleri parçalanana kadar telle ovuyor. Penny seni uyurken izliyor ve yediğin her şeyi not alıyor. Bok gibi içiyorlar. Sarhoş olup da ağlayana kadar içiyorlar."

"Yeni Clairmont'a ne ara gittin ki bunu bilebiliyorsun?" diye sordum.

"Ara sıra gidiyorum," dedi Mirren. "Her şeyi çözdüğümüzü sanıyorsun, Cady ama bence bu sadece..."

"Buradayız, değil mi?" diye ısrar ettim. "O yangın olmasa burada olamazdık. Sadece bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Peki."

"Büyükbabamın çok büyük bir gücü vardı," dedim. "Ve artık yok. Dünyada gördüğümüz bir kötülüğü değiştirdik."

Eskiden belirsiz olan pek çok şeyi artık anlayabiliyordum. Çayım sıcaktı, Yalancılar harikaydı, Beşik Konağı harikaydı. Duvarlarda lekeler olması önemli değildi. Başımın ağrıması ya da

Mirren'ın hasta olması önemli değildi. Will'in kâbuslar görmesi ve Gat'in kendinden nefret etmesi de. Mükemmel suçu işlemiştik.

"Büyükbabamın güçsüz olmasının tek sebebi bunaması," dedi Mirren. "Elinde olsa yine herkese işkence yapar."

"Sana katılmıyorum," dedi Gat. "Bence Yeni Clairmont bir ceza."

Mirren, "Ne?" diye sordu.

"Kendi kendine verdiği bir ceza. Kendine yuva olmayan bir ev inşa etti. Kasten rahatsız bir yer."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordum.

"Neden sahip olduğun her şeyi dağıtıyorsun?" diye sordu Gat.

Bana bakıyordu. Hepsi bana bakıyordu.

"Hayır amacıyla," diye cevap verdim. "Dünyaya biraz iyilik yapmak için."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Dağınıklıktan nefret ediyorum," dedim.

Kimse gülmedi. Nasıl bu sohbetin konusuna dönüştüğümü anlamıyordum.

Yalancılar bir süre konuşmadılar. Sonra Johnny, "Zorlama, Gat," dedi ve Gat, "Yangını hatırlamana sevindim, Cadence," dedi ve ben, "Eh işte, birazını," dedim ve Mirren iyi hissetmediğini söyleyip yatağına döndü.

Ben, oğlanlarla mutfakta yere uzanıp tavanı izlemeye biraz daha devam ettim, ta ki ikisinin de uyuyakaldığını utanarak fark edene dek.

73

Annemi, golden'larla birlikte Rüzgâr Konağı'nm verandasında buldum. Açık mavi yünden, tığ işi bir atkı örüyordu.

"Sürekli Beşik'tesin," diye söylendi. "Sürekli orada olman iyi değil. Carrie dün bir şey aramak için oraya gitmiş, çok pis olduğunu söyledi. Orada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Dağınıklık için özür dilerim."

"Gerçekten o kadar kirliyse Ginny'den temizlemesini isteyemeyiz. Bunu biliyorsun, değil mi? Ona haksızlık olur. Bess de orayı görürse sinir krizi geçirir."

Kimsenin Beşik Konağı'na gelmesini istemiyordum. Orası sadece bize ait olmalıydı. "Endişelenme." Oturup Bosh'un sevimli, turuncu kafasını okşadım. "Anne, baksana?"

"Efendim?"

"Neden ailedeki herkesi bana yangından söz etmemeleri konusunda uyardın?"

Yün yumağını bırakıp bana uzun uzun baktı. "Yangını hatırlıyor musun?"

"Dün gece anılar birden zihnime hücum etti. Hepsini hatırlamıyorum ama evet, bir yangın olduğunu hatırlıyorum. Siz kavga ettiniz. Herkes adadan ayrıldı. Ben de Gat, Mirren ve Johnny'yle burada kaldım."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Gökyüzünün nasıl göründüğünü. Alevlerle. İs kokusunu."

Annem herhangi bir şekilde hatalı olduğumu düşünüyorsa bile bana asla ama asla sormayacaktı. Sormayacağını biliyordum.

Bilmek istemezdi.

Hayatının yönünü değiştirmiştim. Ailenin kaderini değiştirmiştim. Yalancılar'la birlikte.

Yaptığımız korkunç bir şeydi. Belki. Ama bir şeydi. Oturup şikâyet etmekten iyiydi. Ben, annemin bilip bilebileceğinden çok daha güçlü bir insandım. Ona karşı gelmiştim ama ona yardım da etmiştim.

Saçımı okşadı. Çok boğucuydu. Geri çekildim. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Neden kimse benimle bu konuda konuşmuyor?" diye sordum tekrar.

"Senin... şeyin yüzünden..." Annem ne diyeceğini bilemeyerek sustu. "Senin ağrıların yüzünden."

"Sırf başım ağrıyor ve kazamı hatırlayamıyorum diye Clairmont'un yanıp kül olduğu gerçeğini kaldıramayacak durumda mıyım yani?"

"Doktorlar hayatına stres sokmamamı söylediler," dedi. "Baş ağrılarını yangının tetiklemiş olabileceğini söylediler; duman soluduğun için ya da... ya da korkudan," dedi ama hiç ikna edici değildi.

"Ben çocuk değilim," dedim. "Ailemizle ilgili temel bilgileri kaldırabilirim. Bütün yaz boyunca kazamı ve hemen öncesinde neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Neden doğrudan söylemedin ki anne?"

"Söyledim. İki yıl önce. Sana tekrar tekrar söyledim ama ertesi gün asla hatırlamıyordun. Doktorla konuştuğumda da seni böyle üzmememi, zorlamamamı söylediler."

"Sen benimle yaşıyorsun!" diye feryat ettim. "Beni neredeyse hiç tanımayan bir doktorun sözlerindense kendi yargılarına güvenemedin mi?"

"Adam işin uzmanı."

"Neler olduğunu bilmektense tüm ailemin... Tanrı aşkına, ikizler, Will ve Taft dahil, bütün geniş ailemin tamamının benden sır saklamasını isteyeceğimi nereden çıkardın? Basit gerçekleri bile bilemeyecek kadar hassas olduğumu düşünmene neden olan neydi?"

"Bana o kadar hassas görünüyorsun," dedi annem. "Ayrıca dürüst olmak gerekirse, tepkini kaldırabileceğimden de emin değildim."

"Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu hayal dahi edemezsin."

"Seni seviyorum."

Onun acıma dolu, kendini haklı gören ifadesine daha fazla bakamazdım.

74

Kapıyı açtığımda Mirren'ı odamda buldum. Eli dizüstü bilgisayarımın üstünde, masamın başında oturuyordu.

"Geçen sene bana gönderdiğin e-postaları okuyabilir miyim?" diye sordu. "Bilgisayarında var mı?"

"Hı hı."

"Onları hiç okumadım," dedi. "Yazın başında, okumuş gibi yaptım ama onları hiç açmadım bile."

"Neden?"

"Öyle işte, "dedi. "Önemli görmemiştim ama şimdi önemli buluyorum. Hem baksana!" Sesi canlandı. "Bunun için evden bile çıktım!"

Öfkemi olabildiğince bastırdım. "Geri yazmamanı anlayabilirim ama e-postalarımı neden okumadın ki?"

"Biliyorum," dedi Mirren, "bu rezillik ve ben korkunç bir kaltağım. Lütfen, şimdi okumama izin verir misin?"

Bilgisayarımı açtım. Bir arama yapıp ona gönderdiğim tüm notları buldum.

Toplamda yirmi sekiz taneydi. Omzunun üzerinden okudum. Çoğu, sözde baş ağrısı falan çekmeyen bir insanın gönderdiği sevimli, cici e-postalardı.

Mirren!

Yarın, annemi aldatmasının yanında, bildiğin üzere son derece sıkıcı biri olan babamla Avrupa'ya yola çıkıyorum. Bana iyi şanslar dile ve bil ki yazı seninle Kayın Adası'nda geçirmeyi tercih ederdim. Ve Johnny'yle. Hatta Gat'le bile.

Biliyorum, biliyorum. Bunu atlatmam lazım.

Atlattım.

Gerçekten.

Çekici İspanyol oğlanlarla buluşmak üzere Marbella'ya gidiyorum, dahası var mı?

Acaba babamı, Colorado'ya kaçmasının kefareti olarak, gittiğimiz her ülkedeki en iğrenç yemeği yemeye ikna edebilir miyim?

Eminim edebilirim. Beni gerçekten seviyorsa kurbağa, böbrek ve çikolata kaplı karıncalar yer.

/Cadence

Notlarımın çoğu böyleydi. Ama az bir kısmı da ne sevimli ne ciciydi. Bunlar acınası ve gerçekti.

Mirren.

Vermont kışı. Karanlık mı karanlık.

Annem uykumda beni izleyip duruyor.

Başım sürekli ağrıyor. Bunu durdurmak için ne yapacağımı bilemiyorum. İlaçlar işe yaramıyor. Birileri kafamı tepeden bir baltayla yarıyor ama kör bir balta ve kafatasımı öyle tek seferde, temiz yarmıyor. Baltayı her kim savuruyorsa kafamı üst üste darbelerle parça parça doğramak zorunda kalıyor ama baltayı her zaman aynı noktaya da indiremiyor. Birden çok yaram var.

Bazen baltayı sallayanın büyükbabam olduğunu hayal ediyorum.

Başka zamanlarda o kişi ben oluyorum.

Başka zamanlarda o kişi Gat oluyor.

Böyle deli gibi göründüğüm için özür dilerim. Bunu yazarken ellerim titriyor ve ekran fazla parlak.

Bazen başım öyle acıyor ki ölmek istiyorum. Sana hep en ışıltılı düşüncelerimi yazıyorum ama karanlık olanları da sürekli düşündüğüm halde onlardan hiç bahsetmiyorum. O yüzden şimdi anlatıyorum işte. Karşılık yazmasan bile bu düşüncelerimi birinin duyduğunu bileceğim ve bu bile bir şeydir.

/Cadence

Yirmi sekiz e-postanın hepsini okuduk. Mirren okumayı bitirdiğinde beni yanağımdan öptü. "Özür bile dileyemiyorum," dedi. "Ne kadar kötü hissettiğimi anlatacak bir Scrabble kelimesi dahi yok."

Sonra gitti.

75

Bilgisayarımı yatakta yanıma aldım ve bir dosya açtım. Grafik kâğıdı notlarımı duvardan indirdim ve hem onları hem de yeni anılarımı hızla ve binlerce hatayla yazmaya başladım. Hatırlayamadığım yerlerdeki boşlukları tahminlerle dolduruyordum.

Sinclair Sosyal ve Abur Cubur Tesisleri.

O erkek arkadaşını da bir daha göremezsin.

Senden kesinlikle uzak durmamı istiyor.

Rüzgâr Konağı'na bayılıyoruz, değil mi, Cady?

Üzerinde Johnny'nin rüzgârlığıyla ağlayan Carrie Teyze.

Tenis kortunda köpeklere yakalamaları için top atan Gat.

Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.

Köpekler.

Lanet olasıca köpekler.

Fatima ve Prens Philip.

Golden'lar o yangında öldü.

Bunu artık biliyordum ve benim suçumdu. Çok yaramaz köpeklerdi; annemin yetiştirdiği Bosh, Grendel ve Haşhaş gibi değillerdi. Fatima ve Prens Philip sahilde denizyıldızı yer, sonra onları salonda kusarak çıkarırlardı. Kabarık tüylerindeki suyu silkeler, insanların öğle piknikleri aşırır, frizbileri kullanılmaz plastik parçalarına dönüştürene kadar kemirirlerdi. Tenis toplarını çok severlerdi ve korta gidip ortalıkta kalmış topları salyaya bularlardı. Oturmaları söylendiğinde oturmazlardı. Sofraya gelip yalvarırlardı.

Alevler evi sardığında köpekler misafir odalarından birindeydi. Büyükbabam Clairmont'ta kimse olmadığında veya gece vakti onları üst kata kapatırdı. Böylece insanların çizmelerini yiyemiyor ya da sineklikli kapıya bakıp havlayamıyorlardı.

Büyükbabam, adadan ayrılmadan önce onları kapatmıştı.

Ve biz onları düşünmemiştik.

O köpekleri ben öldürmüştüm. Köpeklerle birlikte yaşayan bendim, Prens Philip ve Fatima'nın nerede uyuduğunu bilen de. Diğer Yalancılar golden'ları pek dert etmezlerdi. Benim kadar değil.

Köpekler yanarak ölmüşlerdi. Onları nasıl unutabilmiştim? Nasıl da kapılmıştım kendi kabahat dolu eylemime, onun heyecanına, teyzeler ve büyükbabama olan öfkeme...

Fatima ve Prens Philip yanarken. Isınmış kapıyı koklarken, dumanı içlerine çekerken, umutla kuyruklarını sallarken, birilerinin gelip onları almasını beklerken, havlarken.

O zavallı, tatlı, yaramaz köpekler için ne korkunç bir sondu.

76

Rüzgâr Konağı'ndan koşarak çıktım. Dışarısı artık karanlıktı, neredeyse akşam yemeği zamanı gelmişti. Duman içeri dolarken kapıya bakıp kurtarılmayı bekleyen köpekleri düşündükçe duygularım gözlerimden akıyor, yüzümü örseliyor, bedenimi sarsıyordu.

Nereye gidecektim? Beşik'teki Yalancılar'la yüzleşemezdim. Kızıl Konak'ta Will ya da Carrie Teyze olabilirdi. Lanet olasıca ada aslında o kadar küçüktü ki gidecek hiçbir yer yoktu. O zavallı, biçare köpekleri öldürdüğüm bu adada kısılıp kalmıştım.

Bu sabahki bütün gösterişim,
gücüm,
mükemmel suç,
ataerkil düzeni devirmek,
Yalancılar'ın şiir gibi yazı kurtarıp daha da güzelleştirmesi,
ailemizi bir arada tutmak için bir kısmını yok etmemiz...
hepsi birer hayaldi.
Köpekler ölmüştü,
aptal, sevimli köpekler,
kurtarabileceğim köpekler,
bir parça hamburger verdiğimizde
ya da sadece isimlerini söylediğimizde yüzleri aydınlanan masum köpekler;
tekneye çıkmayı seven,
bütün gün çamurlu patilerle özgürce koşturan köpekler.

Nasıl bir insan, kimlerin onları her zaman güvende tutup seven insanlara güvenerek üst kattaki bir odada kilit altında beklediğini düşünmeden harekete geçerdi ki?

Rüzgâr Konağı ve Kızıl Konak arasındaki yürüyüş yolunda durmuş, tuhaf sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordum. Yüzüm sırılsıklamdı, göğsüm sıkışıyordu. Sendeleyerek eve döndüm.

Gat merdivende bekliyordu.

77

Beni görünce zıplayıp ayağa kalktı ve kollarını bana sardı. Omzuna doğru hıçkırdım ve kollarımı ceketinin altına sokup beline doladım.

Ben söyleyene kadar sorunun ne olduğunu sormadı.

"Köpekler," dedim sonunda. "Köpekleri öldürdük."

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Hı hı."

Bedenimin titremesi durana kadar konuşmadık.

"Haydi, oturalım," dedi Gat.

Verandanın merdivenine oturduk. Gat başını benimkinin üstüne koydu.

"O köpekleri seviyordum," dedim.

"Hepimiz seviyorduk."

"Ben..." Boğazım düğümlendi. "Ben sanırım bu konuda daha fazla konuşmamalıyım yoksa tekrar ağlamaya başlayacağım."

"Peki."

Biraz daha oturduk.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Ne?"

"Ağlamanın nedeni?"

"Tanrı aşkına, daha ne olacak?"

Gat sessiz kaldı.

Sessizliğini korudu.

"Ah, lanet olsun, dahası var," dedim ve göğsümün bir anda boşalıp buz kestiğini hissettim.

"Evet," dedi Gat. "Dahası var."

"İnsanların bana anlattığından fazlası. Annemin hatırlamamamı tercih ettiği başka şeyler."

Biraz düşündü. "Sanırım sana söylüyoruz ama sen duymuyorsun. Hastaydın, Cadence."

"Bana doğrudan söylemiyorsunuz," dedim.

"Hayır."

"Neden, lanet olsun?"

"Penny böylesinin en iyisi olduğunu söyledi. Hem... şey, hepimiz burada olunca hatırlayacağını umuyordum." Kolunu omzumdan çekti ve dizlerini kavradı.

Gat, benim Gat'im.

O, tefekkür ve coşkunluktu. Tutku ve acı kahveydi. Kahverengi gözlerinin kapaklarını, pürüzsüz ve koyu tenini, çıkık altdudağını seviyordum. Aklını. Aklını.

Yanağını öptüm. "Bizimle ilgili eskisinden daha fazla şey hatırlıyorum," dedim. "Olaylar sarpa sarmadan önce vestiyerde öpüştüğümüzü hatırlıyorum. Tenis kortunda, Ed'in Carrie'ye evlilik teklifini konuştuğumuzu. Kimse görmezken patikadaki düz kayaya çıktığımızı. Ve küçük kumsalda, yangın çıkarmaktan bahsettiğimizi."

Başıyla onayladı.

"Ama hâlâ neyin yanlış gittiğini hatırlamıyorum," dedim. "Ben yaralandığımda neden birlikte olmadığımızı. Kavga mı ettik? Ben bir şey mi yaptım? Sen Raquel'e mi döndün?" Gözlerine bakamıyordum. "Şu anda aramızdaki her neyse, uzun ömürlü olmayacaksa bile dürüst bir cevabı hak ediyorum."

Gat'in yüzü buruştu ve elleriyle suratını sakladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Ne yapmam gerektiğini de."

"Bana anlat işte," dedim.

"Burada seninle kalamam," dedi. "Beşik'e dönmeliyim."

"Neden?"

"Yapmak zorundayım," dedi ve ayağa kalkıp yürüdü. Sonra durup arkasına döndü. "Her şeyi berbat ettim. Çok üzgünüm, Cady. Çok özür dilerim." Yine ağlıyordu. "Seni öpmemeliydim, sana salıncak yapmamalı, güller vermemeliydim. Sana ne kadar güzel olduğunu söylememeliydim."

"Ama bunları yapmanı istedim."

"Biliyorum ama uzak durmalıydım. Bütün bunları yapmış olmam cidden çok boktan. Özür dilerim."

"Buraya gel," dedim ama Gat hareket etmeyince ben ona gittim. Elimi boynuna koydum ve yanağımı yanağına dayadım. Onu, samimiyetimden emin olması için sertçe öptüm. Dudakları yumuşacıktı ve o tanıdığım, o güne dek tanıdığım en iyi insandı; bundan önce aramızda ne geçtiği ve bundan sonra neler olacağı önemli değildi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Geri çekildi. "Ben de bundan bahsediyorum. Üzgünüm. Sadece seni görmek istedim."

Arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu.

78

Martha's Vineyard'daki hastane. On beşimin yazı, kazadan sonra.

Bir yatakta, mavi örtülerin altında yatıyordum. İnsan hastane çarşaflarının beyaz olmasını bekler ama bunlar maviydi. Oda sıcaktı. Bir koluma serum takılıydı.

Annem ve büyükbabam dikilmiş, bana bakıyorlardı. Büyükbabam, hediye olarak bir kutu Edgartown karamelası getirmişti.

Edgartown karamelasını sevdiğimi hatırlaması beni duygulandırdı.

Kulakiçi kulaklıkla müzik dinlediğim için yetişkinlerin ne konuştuğunu duyamıyordum. Annem ağlıyordu.

Büyükbabam karamelayı açtı, bir parça kopardı ve bana uzattı.

Şarkı:

Gençliğimiz harcanmış
Ama biz harcamayacağız
Adımı iyi hatırla
Çünkü biz tarih yazdık
Na na na na, na na na

Kulaklığı çıkarmak üzere elimi kaldırdım. Elim bandajla sarılmıştı.

İki elim de sargılıydı.

Ve ayaklarım. Mavi çarşafın altından, üzerlerindeki bandajı hissedebiliyordum.

Ellerim ve ayaklarım sargılıydı çünkü yanmışlardı.

79

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir kral varmış.

Hayır hayır, bekleyin.

Evvel zaman içinde, ormandaki ufacık bir evde yaşayan üç ayıcık varmış.

Evvel zaman içinde, bir köprünün yakınlarında yaşayan üç inatçı keçi varmış.

Evvel zaman içinde, savaşın ardından birlikte yollara düşmüş üç asker varmış.

Evvel zaman içinde, üç küçük domuzcuk varmış.

Evvel zaman içinde, üç erkek kardeş varmış.

Hayır, buldum. İstediğim varyasyonu buldum.

Evvel zaman içinde, ikisi oğlan biri kız, çok güzel üç çocuk varmış. Her bebek doğduğunda anne ve babaları sevinçten ha-

valara uçmuşlar; gökler, hatta periler bayram etmişler. Vaftiz törenlerine katılan periler, bebeklere büyülü armağanlar bahşetmişler.

Neşe, çaba ve ukalalık.

Tefekkür ve coşkunluk. Tutku ve acı kahve.

Şeker, merak ve yağmur.

Ancak etrafta bir de cadı varmış.

Daima bir cadı olur.

Cadı da güzel çocuklarla aynı yaştaymış ve o da çocuklar gibi büyüdükçe hem kızı hem de oğlanları kıskanmış çünkü cadı kendi vaftizinde, çocuklara bahşedilen peri armağanlarından mahrum kalmış.

Büyük oğlan güçlü ve hızlıymış, becerikli ve yakışıklıymış. Ancak son derece kısa boylu olduğu da bir gerçekmiş.

Diğer oğlan gayretli ve açıkyürekliymiş. Ancak her zaman bir yabancı olduğu da bir gerçekmiş.

Ve kız da esprili, cömert ve ahlaklıymış. Ancak güçsüz hissettiği de bir gerçekmiş.

Cadı ise bunların hiçbiri değilmiş çünkü anne ve babası perileri kızdırmışlar. Ona hiçbir armağan bahşedilmemiş. Yalnızmış. Tek kudreti, karanlık ve çirkin büyüsüymüş.

Sadeliği hayırseverlikle karıştırıp sahip olduğu her şeyi, gerçek anlamda bir iyilik yapmaksızın başkalarına dağıtmış.

Hastalığı cesaretle karıştırıp karşılığında övgü bekleyerek tarifsiz acılar çekmiş.

Nükteyi zekâyla karıştırıp insanları rahatlatmak ya da düşündürmek yerine onları kahkahalarla güldürmüş.

Elinde sadece büyüsü varmış ve onunla, en hayran olduğu şeyi yok etmiş. Üç çocuğu da onuncu doğum günlerinde ziyaret

etmiş ama onlara hemen zarar vermemiş. Nazik bir perinin; muhtemelen leylak perisinin koruması, onu bundan alıkoymuş.

Cadı da çocukları lanetlemiş.

"On altı yaşınıza geldiğinizde," demiş bir kıskançlık kriziyle. "Hepimiz on altı yaşımıza geldiğimizde," diye devam etmiş, "parmağına bir iğne batacak... hayır, bir kibrit çakacaksın; evet, bir kibrit çakacaksın ve alevinde öleceksin."

Güzel çocukların ebeveynleri bu lanetten korkmuşlar ve her insanın yapacağı gibi, ondan korunmaya çalışmışlar. Çocuklarını da alıp rüzgârlı bir adadaki bir şatoya yerleşmişler. İçinde hiç kibrit bulunmayan bir şatoya.

Elbette ki orada güvende olacaklarmış.

Elbette ki cadı onları orada asla bulamayacakmış.

Ancak cadı onları bulmuş. Ve bu güzel çocuklar on beş yaşındayken, on altıncı doğum günlerinden hemen önce, yani endişeli ebeveynleri hiçbir şeyden şüphelenmezken, kıskanç cadı zehirli, menfur varlığını, sarışın bir bakirenin bedeninde onların hayatına sokmuş.

Bakire, güzel çocuklarla arkadaş olmuş. Onları öpmüş, tekne gezintilerine çıkarmış, onlara karamela getirmiş ve hikâyeler anlatmış.

Sonra onlara bir kutu kibrit vermiş.

Neredeyse on altı yaşında olmalarına rağmen hiç ateş görmemiş olan çocuklar kendilerinden geçmişler.

Haydi çakın, *demiş cadı gülümseyerek.* Ateş çok güzeldir. Bir zararı dokunmaz.

Haydi çakın, *demiş,* alevler ruhunuzu temizler.

Haydi çakın, *demiş,* sonuçta özgür zihinlersiniz.

Haydi çakın, *demiş*. Harekete geçmedikçe yaşamanın anlamı ne ki?

Ve çocuklar ona uymuşlar.

Ondan kibritleri alıp çakmışlar. Cadı güzelliklerinin yanmasını izlemiş;

neşelerinin,

zekâlarının,

esprilerinin,

açıkyüreklerinin,

cazibelerinin,

gelecekle ilgili hayallerinin.

Hepsi dumana karışırken cadı izlemiş.

BEŞİNCİ BÖLÜM
Gerçek

80

İşte, Şahane Sinclair Ailesi hakkındaki gerçek. En azından büyükbabamın bildiği haliyle. Bütün gazetelerden sakındığı gerçek.

Bir gece; iki yaz önce, ılık bir haziran akşamı vakti,

Gatwick Matthew Patil,

Mirren Sinclair Sheffield

ve

Jonathan Sinclair Dennis

bir ev yangınında can verdiler. Yangının, vestiyerde tekne yakıtıyla dolu bir bidonun devrilmesinden kaynaklandığı sanılıyordu. Söz konusu ev, en yakın kasabaların itfaiyecileri olay yerine gelene kadar yanıp kül olmuştu.

Cadence Sinclair Eastman da yangın esnasında adada olmakla birlikte alevler iyice yayılana kadar durumun farkına varmamıştı. İçeride hapsolmuş insanlar ve hayvanlar olduğunu fark ettiğinde, felaket boyutuna ulaşan alevler içeri girmesine engel olmuştu. Kurtarma çabaları sırasında el ve ayaklarında yanıklar oluşmuştu. Sonra adadaki başka bir eve koşmuş ve itfaiyeyi aramıştı.

Sonunda itfaiye adaya ulaştığında Bayan Eastman küçük kumsalda, yarı yarıya suya girmiş ve tortop olmuş halde bulunmuştu. Neler olduğuna dair soruları cevaplayamamıştı ve başına darbe almış gibi görünüyordu. Kazadan sonra günler boyunca ağır sakinleştiricilerin etkisinde tutulması gerekmişti.

Adanın sahibi Harris Sinclair, yangının çıkış sebebine dair resmi soruşturma girişimlerini geri çevirmişti. Evin çevresindeki ağaçların büyük bir bölümü yok olmuştu.

Gatwick Matthew Patil,
Mirren Sinclair Sheffield
ve
Jonathan Sinclair Dennis
memleketleri Cambridge ve New York'ta düzenlenen
cenaze törenleriyle toprağa verilmişti.

Ertesi yaz, Sinclair ailesi Kayın Adası'na dönmüştü. Altüst olmuşlardı. Yas tutmuşlardı. Çokça içmişlerdi.

Sonra eski evin küllerinin üzerine yenisini yaptılar.

Cadence Sinclair Eastman'ın yangınla ilgili hiçbir anısı olmadığı gibi yangını da hatırlamıyordu. Yanıkları çabuk iyileşmişti ama önceki yaza dair seçici amnezi sergiliyordu. Başını yüzerken vurduğuna inanmakta ısrarcıydı. Doktorlar, onu işlevsiz kılan migren ağrılarının, kabul edemediği kayıp ve suçluluk duygularından kaynaklandığını varsayıyorlardı. Genç kız çok ağır ilaçlar kullandı ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak aşırı hassas durumdaydı.

Aynı doktorlar, Cadence'ın annesine, Cadence trajediyi kendi başına hatırlayamıyorsa ona anlatmayı bırakmasını tavsiye etmişlerdi. Travmanın her gün yeni baştan anlatılmasını kaldıramayabilirdi. Onu kendi zamanında hatırlaması için rahat bırakmalıydı. Yeterince iyileşebileceği kadar zaman geçmeden Kayın Adası'na da geri gitmemeliydi. Aslında kazadan hemen sonraki yıl onu adadan uzak tutmak için her türlü önlem alınmalıydı.

Cadence geçmişteki suçlarının kefaretini ödercesine bütün gereksiz eşyalarından, hatta manevi değer taşıyanlardan da kurtulmak gibi endişe verici bir arzu da sergiliyordu. Saç rengini koyulaştırmış ve fazlasıyla sade giyinmeye başlamıştı. Annesi, Cadence'ın bu davranışlarıyla ilgili profesyonel yardım aldı ve bunun, yas sürecinde normal olduğuna dair bilgilendirildi.

Kazadan iki yıl sonra aile toparlanmaya başlamıştı. Cadence uzun bir aranın ardından yeniden okula gidiyordu. Sonunda genç kız, Kayın Adası'na gitme isteğini dile getirdi. Doktorlar ve aile bunun, ona iyi gelebileceği konusunda hemfikir oldular.

Belki iyileşme sürecini adada tamamlayabilirdi.

81

Unutmayın; ayaklarınızı ıslatmayın. Kıyafetlerinizi de.

Çamaşır dolaplarını, havluları, zemini, kitapları ve yatakları iyice ıslatın.

Unutmayın; çırayı tutabilmek için benzin bidonunu çıranızdan uzak tutun.

Alev aldığını, yanmaya başladığını görün. Sonra kaçın. Mutfaktaki merdiveni kullanın ve vestiyer kapısından dışarı çıkın.

Unutmayın; benzin bidonlarınızı yanınıza alın ki onları kayıkhaneye geri götürebilelim.

Beşik Konağı'nda görüşürüz. Kıyafetlerimizi orada çamaşır makinesine atar, üzerimizi değiştirir ve itfaiyeyi aramadan önce alevleri izleriz.

Her birine son sözlerim bunlar olmuştu. Johnny ile Mirren, ellerinde benzin bidonları ve çıra olarak eski gazetelerle Clairmont'un üst katlarına çıktılar.

Gat bodruma inmeden önce onu öptüm. "Daha iyi bir dünyada buluşmak üzere," dedi ve ben de güldüm.

Biraz sarhoştuk. Teyzeler adadan ayrıldığından beri onlardan geriye kalan şaraplara dadanmıştık. Alkol bana kendimi uçarı ve

güçlü hissettiriyordu; ta ki mutfakta yalnız kalana kadar. O anda başım dönmeye ve midem bulanmaya başladı.

Ev soğuktu. Ortadan kaldırılmayı hak eder bir hali vardı. Teyzelerin uğruna kavga ettiği objelerle doluydu. Değerli sanat eserleri, porselen ve fotoğraflar. Hepsi de aile içi öfkeyi körüklüyordu. Mutfakta annem, Carrie ve Bess'in gülerken çekilmiş çocukluk fotoğrafına yumruğumu geçirdim. Çerçevenin camı kırılınca geri sendeledim.

Şarap artık zihnimi bulandırıyordu. Alkole alışık değildim.

Bir elimde benzin bidonu, diğerinde çıralarla dolu torbayla, bu işi bir an önce halletmeye karar verdim. Önce mutfağı, sonra kileri benzine buladım. Yemek odasını hallettim ve tam salonu ıslatıyordum ki evin, vestiyere en uzak ucundan başlamış olmam gerektiğini fark ettim. Vestiyer çıkış noktamızdı. Ayaklarımı benzine bulamadan kaçıp dışarı çıkabilmek için mutfağı sona bırakmalıydım.

Aptallık.

Salondan ön verandaya açılan asıl kapı çoktan sırılsıklamdı ama evin küçük bir arka kapısı da vardı. Büyükbabamın çalışma odasından müştemilata giden yürüyüş yoluna açılıyordu. O kapıdan çıkacaktım.

Holün bir kısmını benzine buladım, ardından elişi odasını hallederken Büyükanne Tipper'ın güzel desenli kumaşları ile rengârenk yün yumakları mahvolacağı için aniden hüzünlendim. Haberi olsa yaptığım şeyden nefret ederdi. Kumaşlarını, eski dikiş makinesini, güzeller güzeli eşyalarını çok severdi.

Yine aptallık. Espadrillerimi de benzine bulamıştım.

Pekâlâ. Sakin ol. İşim bitene kadar ayakkabıları giymeye devam edecek, dışarı kaçarken onları arkamdaki yangına atacaktım.

Büyükbabamın çalışma odasında masanın üzerine çıktım ve benzin bidonunu kendimden olabildiğince uzak tutup kitaplıkları

tavana kadar ıslattım. Oldukça fazla benzin kalmıştı ve orası son odamdı, bu yüzden kitapları bol bol ıslattım.

Ardından zemini ıslattım, çıralık malzemeleri üzerine yığdım ve yan kapıya giden küçük antreye geriledim. Ayakkabılarımı çıkarıp dergi istifinin üzerine attım. Zeminin kare şeklinde kuru kalmış kısmına geçtim ve gaz bidonunu yere bıraktım. Kotumun cebinden bir kutu kibrit çıkardım ve kâğıt havlu rulomu yaktım.

Yanan ruloyu çıra yığınının üzerine attım ve parlamasını izledim. Alev aldı, büyüdü ve yayıldı. Bir alev hattının, çalışma odasının çift kanat genişliğindeki kapı çerçevesinden hızla geçip bir tarafta koridora, diğer tarafta salona girdiğini gördüm. Koltuk alev aldı.

Sonra, benzine bulanmış kâğıt her şeyden hızlı yandığı için kitaplıklar gözlerimin önünde alevler içinde kaldı. Tavan aniden parlamıştı. Gözlerimi alamıyordum. Alevler olağanüstü ve korkunçtu.

Ardından birileri çığlık attı.

Ve tekrar.

Hemen üstümdeki odadan, bir yatak odasından geliyordu. İkinci katı Johnny hallediyordu. Bense çalışma odasını ateşe vermiştim ve çalışma odası diğer her yerden hızlı yanmıştı. Alevler yükseliyordu ve Johnny henüz çıkmamıştı.

Ah, hayır, hayır, hayır. Arka kapıya doğru atıldım ama kapı sıkıca kapanmıştı. Ellerim benzin yüzünden kayıyordu. Metal çoktan ısınmıştı. Sürgüleri kaldırdım... birinci, ikinci, üçüncü... Ancak bir şeyler yanlış gitti ve kapı sıkıştı.

Bir çığlık daha.

Sürgüleri tekrar denedim. Beceremeyip pes ettim.

Ağzımı ve burnumu ellerimle kapadım, yanan çalışma odasından ve alevler içindeki koridordan koşarak mutfağa daldım. Neyse ki burası henüz alev almamıştı. Vestiyer kapısına ulaşmak için odayı hızla geçmeye çalıştım.

Sendeledim, kaydım ve benzin gölcüklerinin içine düşüp her tarafımı sırılsıklam ettim.

Kotumun paçası, çalışma odasından koşarken alev almıştı. Ateş benzinle ıslanmış mutfak zeminini yalayınca alevler, ahşap kır evi dolaplarına ve Büyükanne Tipper'ın neşeli mutfak havlularına sıçradı. Önümdeki vestiyer çıkışına sıçradı ve artık kotumun bilekten dize kadar yandığını görebiliyordum. Alevlerin ortasında koşarak vestiyer kapısına atıldım.

Birilerinin beni duyabileceğini sanmasam da "Dışarı çıkın!" diye bağırdım. "Çabuk çıkın!"

Dışarıda kendimi çimlerin üzerine attım ve pantolonumdaki alevler sönene kadar yuvarlandım.

Clairmont'un üst iki katı çoktan sıcaklıkla parlıyordu ve benim sorumluluğumdaki giriş katı tamamen alevlere teslim olmuştu. Bodrumun ne durumda olduğunu ise göremiyordum.

"Gat? Johnny? Mirren? Neredesiniz?"

Cevap gelmedi.

Paniğimi bastırarak kendi kendime, *çoktan çıkmış olmalılar*, dedim.

Sakin ol. Her şey iyi olacak. Olmak zorunda.

Koşmaya başlayarak tekrar, "Neredesiniz?" diye seslendim.

Yine cevap yoktu.

Muhtemelen, benzin bidonlarını bırakmak için kayıkhaneye gitmişlerdi. Çok uzak değildi, ben de elimden geldiğince yüksek sesle isimlerini haykırarak oraya koştum. Çıplak ayaklarım, ahşap yürüyüş yolunda tuhaf bir ses çıkarıyordu.

Kapı kapalıydı. Savurarak açtım. "Gat! Johnny? Mirren!"

Kayıkhanede kimse yoktu ama çoktan Beşik Konağı'na geçmiş olabilirlerdi, değil mi? Belki benim neden bu kadar geciktiğimi merak ediyorlardı.

Yürüyüş yolunun bir kolu kayıkhaneden tenis kortlarına, oradan da Beşik'e uzanıyordu. Adanın tuhaf gece sessizliğinde yine bir koşu tutturdum. Kendime aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordum: *Orada olacaklar. Beni bekliyorlar. Beni merak ediyorlar.*

Hepimiz güvende olunca birlikte gülecektik. Yanıklarımı buzlu suyla rahatlatacak ve kendimizi inanılmaz şanslı hissedecektik.

Aynen böyle olacaktı.

Ancak yaklaştıkça evin karanlık olduğunu gördüm.

Orada kimse beklemiyordu.

Gerisingeri Clairmont'a koşturdum; görüş açıma girdiğinde baştan aşağı alevler içindeydi. Kulenin odası yanıyordu, yatak odaları yanıyordu ve bodrum katın penceresi turuncu turuncu parlıyordu. Her şey ısınmıştı.

Vestiyer girişine gidip kapıyı açtım. Duman dışarı hücum etti. Öksürüp öğürerek, benzinle ıslanmış kazağımı ve kotumu çıkardım. İçeri dalıp mutfaktaki merdivenden bodruma yöneldim.

Basamakların yarısında alevden bir duvar oluşmuştu. Bir duvar.

Gat çıkamamıştı. Ve çıkamayacaktı.

Geri dönüp yukarı, Johnny ve Mirren'a gitmek istedim ama ayaklarımın altındaki ahşap yanıyordu.

Tırabzan alev aldı ve önümdeki basamaklar kıvılcımlar saçarak göçtü.

Geriye sendeledim.

Yukarı çıkamıyordum.

Onları kurtaramıyordum.

Hiçbir yer yoktu;

aşağıdan başka

gidecek hiç

ama

hiçbir yer yoktu.

81

Bunları Rüzgâr Konağı'nın merdiveninde oturmuş, hâlâ Gat'in gecenin içinde kaybolduğu noktaya bakarken yeniden yaşarcasına hatırladım. Yaptığım şeyin farkındalığı göğsümde soğuk, karanlık ve yayılan bir sis gibi yer etti. Suratımı buruşturup iki büklüm oldum. Buzlu sis göğsümden sırtıma ulaşıp boynuma tırmandı. Beynime ve omurgama sıçradı.

Buz gibi pişmanlık.

Önce mutfağı ıslatmamalıydım. Ateşi çalışma odasında yakmamalıydım.

Kitapları öyle benzine bulamak nasıl bir aptallıktı? Ne kadar çabuk yanacaklarını herkes öngörebilirdi. Herkes.

Çıralarımızı yakmak için bir saat kararlaştırmalıydık.

Bir arada kalmamızı önerebilirdim.

Kayıkhaneye hiç bakmamalıydım.

Beşik Konağı'na hiç koşmamalıydım.

Keşke Clairmont'a daha hızlı dönebilseydim, belki Johnny'yi çıkarabilirdim. Ya da bodrum yangına yakalanmadan Gat'i uyarabilirdim. Belki yangın söndürücüleri bulup alevleri bir şekilde durdurabilirdim.

Belkiler.

Keşkeler.

Bizim için çok fazla şey istemiştim; sıkışmaların ve önyargıların olmadığı bir yaşam. Sevip sevilmekte özgür bir yaşam.

Ve işte, onları öldürmüştüm.

Yalancılarım, canlarım.

Öldürmüştüm. Mirren'ımı, Johnny'mi, Gat'imi.

Bu farkındalık sırtımdan omuzlarıma, oradan parmak uçlarıma ulaştı. Onları buza çevirdi. Kırılıp koparak Rüzgâr Konağı'nın basamaklarında un ufak oldular. Çatlaklar kollarıma, omuzlarımdan boynuma yayıldı. Yüzüm buz keserek bir cadının sırıtışına benzer bir yas ifadesine büründü. Boğazım tıkandı. Tek ses çıkaramadım.

İşte buradaydım; yanmam gerekirken donmuştum.

Meseleyi bizim halletmemiz konusunda çenemi kapalı tutmalıydım. Sessiz kalabilirdim. Ödün verebilirdim. Telefonla konuşmak da yeterdi. Yakında ehliyet alacaktık. Yakında üniversiteye gidecektik ve şahane Sinclair konakları uzakta, önemsiz kalacaktı.

Sabredebilirdik.

Mantığın sesi olabilirdim.

Belki o zaman teyzelerin şarabını içtiğimizde hırslarımızı unuturduk. İçki uykumuzu getirebilirdi. Televizyonun karşısında, belki öfkeli ve âciz ama hiçbir şeyi yakmaksızın uyuyakalırdık.

Hiçbirini geri alamazdım.

Çatlak buza dönüşmüş ellerimin üzerinde emekleyip buz parçalarından oluşan bedenimi; topuklarımı, dizlerimi arkamdan sürükleyerek içeri girip odama çıktım. Battaniyelerin altında kasılarak titriyordum. Parçalarım kopup yastığa düşüyordu; parmaklarım, dişlerim, çenem, köprücükkemiğim.

Sonunda... sonunda titremelerim kesildi. Isınıp erimeye başladım.

İlk çocuklarını kaybeden teyzelerim için ağladım.

Ağabeyini kaybeden Will için.

Ablalarını kaybeden Liberty, Bonnie ve Taft için.

Sadece konağının yanışına değil, torunlarının yok oluşuna da şahit olan büyükbabam için.

Köpekler; zavallı, yaramaz köpekler için.

Bütün yaz boyunca ettiğim kibirli, düşüncesizce şikâyetler için ağladım. Utanç verici şekilde kendime acıdığım için. Gelecek planlarım için.

Başkalarına verdiğim bütün eşyalarım için ağladım. Yastığımı, kitaplarımı, fotoğraflarımı özlüyordum. Yardımseverlik sanrılarımı, erdem maskesinin ardına gizlenmiş utancımı, kendime söylediğim yalanları, hem kendi kendime hem de anneme çektirdiğim cezaları düşününce ürperdim.

Bütün aileye yük olduğumu, hele de bunca kederin nedeni olarak çok ağır bir yük olduğumu bilmenin dehşetiyle ağladım.

Her şeye rağmen şiir gibi yazlarımızı kurtaramamıştık. Onu sonsuza dek kaybetmiştik; hiç var olmuş muydu ki? Şiirimizin; teyzelerin ne kadar öfkelenebildiğine şahit olmadan, Büyükanne Tipper ölmeden ve büyükbabam kötüye gitmeden önceki günlerimizin masumiyetini kaybetmiştik.

Hepimiz suçlulara, hayaletlere dönüşmeden öncesinin.

Teyzeler, Clairmont Konağı'nın ve temsil ettiklerinin ağırlığından kurtuldukları için değil, felaket ve empati duygularıyla kucaklaşıyordu. Onları özgürleştirdiğimiz için değil, mahvettiğimiz için dehşetin karşısında birbirlerine tutunuyorlardı.

Johnny. Johnny maratonda koşmak istiyordu. Kilometre ardına kilometre kat edip ciğerlerinin pes etmediğini kanıtlamak istiyordu. Büyükbabamın ondan beklediği adam olabildiğini, o kadar ufak tefek olmasına rağmen gücünü kanıtlamak.

Ciğerleri dumanla dolmuştu. Artık kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Uğruna koşabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bir araba sahip olmak ve pastanelerin vitrinlerinde gördüğü süslü pastalardan yemek istiyordu. Bol bol gülmek ve sanat eserlerine sahip olmak ve şık kıyafetler giymek istiyordu. Çizgili kazaklar, atkılar, yünlü kıyafetler. Lego'lardan ton balığı yapıp doldurulmuş

balık gibi duvara asmak istiyordu. Ciddi davranmayı reddediyordu; insanı delirtecek kadar ciddiyetsizdi ama bir şeylere kendini herkes kadar adayabiliyordu. Koşmaya. Will ve Carrie'ye. Yalancılar'a. Adalet anlayışına. İlkelerini savunabilmek adına, üniversite fonundan hiç düşünmeden vazgeçmişti.

Johnny'nin güçlü kollarını, burun kemerine şerit halinde sürdüğü beyaz güneş kremini, birlikte zehirli sarmaşık yüzünden hastalanıp hamakta kaşınarak yan yana yatışımızı düşündüm. Mirren ve bana, mukavva ve kumsalda bulduğu taşlardan bebek evi yapmasını.

Jonathan Sinclair Dennis, sen karanlıkta bir sürü insana ışık olabilirdin.

Oldun da. Oldun.

Ve ben seni olabilecek en kötü şekilde yüzüstü bıraktım.

Mirren için ağladım; Kongo'yu görmek isteyen Mirren. Henüz nasıl yaşamak istediğini ya da neye inandığını bilmiyordu; arayıştaydı ve bulmaya yaklaştığını biliyordu. Artık asla gerçekleştiremeyecekti; fotoğraflardan, filmlerden ve insanları eğlendirmek için yayımlanan hikâyelerden ötesi olamayacaktı.

Mirren sık sık cinsel ilişkiden bahsederdi ama hiç yaşamamıştı. Küçüklüğümüzde gece geç saate kadar uyanık kalır, Rüzgâr Konağı'nın verandasında uyku tulumlarında yatar, gülüp karamela yerdik. Barbie bebekler uğruna kavga eder, birbirimize makyaj yapar ve aşk hayalleri kurardık. Mirren'ın asla onu sarı kuşak takacak kadar seven bir damatla, sarı güllerle bezeli bir düğünü olmayacaktı.

Asabiydi. Patronluk taslardı. Onu delirtmek kolaydı ve neredeyse her zaman Bess'e çatar ve ikizlerden rahatsız olurdu... ama ardından pişmanlıkla dolar, kendi sivri dili yüzünden ıstırapla inlerdi. Aslında ailesini, her birini gerçekten severdi ve onlara

kitap okur veya dondurma yapmalarına yardım eder ya da bulduğu güzel denizkabuklarım verirdi.

Artık kimsenin gönlünü alamayacaktı.

Annesi gibi olmak istememişti. Hayır, bir prenses değil, bir kâşif, işkadını, bir hayırsever, dondurmacı... herhangi bir şey olacaktı.

Benim yüzümden artık asla olamayacağı bir şey.

Mirren, özür bile dileyemiyorum. Ne kadar kötü hissettiğimi anlatacak bir Scrabble kelimesi dahi yok.

Ve Gat, benim Gat'im.

Asla üniversiteye gidemeyecekti. Her şeyi sürekli evirip çeviren, cevaplar yerine anlayış arayan, aç bir zihni vardı. Artık merakını asla gideremeyecek, gelmiş geçmiş en iyi yüz romanı asla bitiremeyecek, olabileceği o muhteşem adama asla dönüşemeyecekti.

Kötülüğü durdurmak istemişti. Öfkesini dışavurmak istemişti. Hayata meydan okumuştu, benim cesur Gat'im. İnsanlar ondan sesini kesmesini isteseler de kesmezdi; kendini dinletirdi... ve karşılığında insanları dinlerdi. Meseleleri hafife almazdı ama hep kolayca gülebilirdi.

Ah, beni nasıl da güldürürdü. Ve düşünmeye zorlardı, hem de hiç kafamı yormak istemediğim ya da dikkat kesilemeyecek kadar tembel olduğum zamanlarda bile.

Gat onun üzerine kanamama, kanamama, kanamama izin vermişti. Asla dert etmemişti. Neden kanadığımı merak etmiş, yaramı iyileştirmek için ne yapabileceğini sormuştu.

Artık asla çikolata yiyemeyecekti.

Onu seviyordum. Onu seviyorum. Elimden geldiğince. Ama haklıydı. Onu tamamen tanımıyordum. Artık evini hiç göremeyecek, annesinin pişirdiği yemekleri yiyemeyecek, okul arkadaşlarıyla hiç tanışamayacaktım. Yatağındaki nevresim takımını ve duvarındaki posterleri asla göremeyecektim. Sabahları yumurtalı

sandviç aldığı kafeyi ya da bisikletini çifte kilitle bağladığı köşeyi asla bilemeyecektim.

Aslında yumurtalı sandviç alıp almadığını ya da duvarlara poster asıp asmadığını da bilmiyordum. Bisikleti olup olmadığını veya yatağına nevresim serip sermediğini. Köşedeki bisiklet parkını ve çifte kilitleri ancak hayal edebiliyordum çünkü hiç onunla evine gitmemiş, yaşantısını görmemiş, Kayın Adası'nın dışındaki Gat'i hiç tanımamıştım.

Şimdi odası boş olmalıydı. İki yıldır ölüydü.

Biz birlikte olabilirdik.

Birlikte olabilirdik.

Umutsuzca, çaresizce âşık olduğum için seni kaybettim, Gat.

Yalancılarımın yanarkenki son dakikalarını düşündüm; ciğerlerine duman dolarken, tenleri ateşle parlarken. Canları nasıl da yanmış olmalıydı.

Mirren'ın saçları alev alev. Johnny'nin bedeni yere serilmiş. Gat'in elleri; parmak uçları kavrulmuş, kolları ateşte büzüşmüş.

Ellerinin üstünde kelimeler. Solda: *Gat*. Sağda: *Cadence*.

Benim elyazım.

Aramızda yalnızca ben hayatta kaldığım için ağladım. Hayatımı, Yalancılar olmadan yaşamak zorunda kalacağım için. Yalancılarım, onları bekleyen her neyse onu bensiz yaşamak zorunda kalacakları için.

Ben, Gat, Johnny ve Mirren.

Mirren, Johnny, Gat ve ben.

Bu yaz buradaydık.

Ve burada değildik.

Hem evet hem hayır.

Benim hatamdı, benim hatamdı, benim hatamdı... ama yine de beni seviyorlardı. Zavallı köpeklere, aptallığıma ve kibrime, işle-

diğimiz suça rağmen. Bencilliğime, sızlanmalarıma, keriz şansıyla geride kalan tek kişi olmama ve bunu takdir edemeyecek kadar âciz olmama rağmen. Hem de onların... onların elinde hiçbir şey kalmamışken. Birlikte geçirdiğimiz bu yaz dışında hiçbir şey.

Beni sevdiklerini söylemişlerdi.

Bunu Gat'in öpücüğünde hissetmiştim.

Johnny'nin gülüşünde.

Hatta Mirren bunu denize haykırmıştı.

Sanırım bu yüzden buradaydılar.

Onlara ihtiyacım vardı.

83

Annem kapımı yumruklayıp bana seslendi.

Cevap vermedim.

Bir saat sonra yine yumrukladı.

"Haydi, beni içeri al."

"Git başımdan."

"Migrenin mi azdı? Bari onu söyle."

"Migrenim azmadı," dedim. "Başka bir şey var."

"Seni seviyorum, Cady," dedi.

Hastalandığımdan beri bunu sürekli söylüyordu ama ne demek istediğini ben yeni anlıyordum:

Seni, bütün kederime rağmen, delirmiş olsan da seviyorum.

Yaptığından şüphelendiğim şeye rağmen seni seviyorum.

"*Hepimiz* seni seviyoruz, biliyorsun değil mi?" dedi kapının ardından. "Bess Teyzen, Carrie Teyzen, büyükbaban, hepimiz.

Bess sevdiğin yabanmersinli turtadan yapıyor. Yarım saate hazır olurmuş. Kahvaltıda yiyebilirmişsin, sordum."

Ayağa kalktım. Kapıya gittim ve hafifçe araladım. "Bess'e teşekkür ettiğimi söylersin," dedim. "Ama şu anda gelemem."

"Ağlamışsın," dedi annem.

"Biraz."

"Anladım."

"Özür dilerim. Kahvaltıya katılmamı istediğini biliyorum."

"Özür dilemene gerek yok," dedi annem. "Gerçekten, asla özür dilemene gerek yok, Cady."

84

Her zamanki gibi, ayak seslerim basamaklardan duyulana kadar Beşik Konağı'nda kimseler görünmüyordu. Sonra Johnny kapıya geldi ve ezilmiş çimlerin üzerine yavaşça adım attı. Yüzümü görünce durdu.

"Hatırlamışsın," dedi.

Başımla onayladım.

"Her şeyi mi hatırladın?"

"Hâlâ burada olacağımızdan emin değildim," dedim.

Elini uzatıp benimkini tuttu. Dokunuşu sıcak ve hakiki hissettiriyordu ama gözaltları çökmüş, solgun, bitkin görünüyordu. Ve genç.

Yalnızca on beş yaşındaydı.

"Daha fazla kalamayız," dedi. "Gittikçe zorlaşıyor."

Başımı anlayışla salladım.

"En fazla etkilenen Mirren oldu ama Gat ve ben de yavaş yavaş hissediyoruz."

"Nereye gideceksiniz?"

"Buradan ayrıldığımızda mı?"

"Hı hı."

"Burada olmadığında nerede oluyorsan oraya. Daha önce gittiğimiz yere. Şeye benziyor..." Duraksayıp başını kaşıdı. "Sanki istirahat gibi. Bir açıdan, hiçbir şey gibi. Ve dürüst olmak gerekirse Cady, seni seviyorum ama bok gibi yoruldum. Uzanıp bu işi bitirmek istiyorum. Bütün bunlar bana göre çok uzun zaman önce oldu."

Ona baktım. "Çok, çok özür dilerim, ihtiyar, tatlı Johnny'm," derken gözlerim yaşlarla doldu.

"Senin suçun değil," dedi Johnny. "Demek istediğim, bunu birlikte yaptık, hepimiz delirdik, sorumluluğu hepimiz üstlenmeliyiz. Bunun yükünü tek başına taşımamalısın," dedi. "Üzül, pişman ol... ama yükü omuzlarına büsbütün alma."

Eve girdik ve Mirren yatak odasından çıktı. Muhtemelen ben kapıdan girene kadar orada olmadığını fark ettim. Bana sarıldı. Bal rengi saçları matlaşmış ve dudaklarının kenarları kuruyup çatlamıştı. "Bu süreci daha iyi yönetemediğim için özür dilerim, Cady," dedi. "Burada olmak için tek bir şansım vardı ama... bilemiyorum işte, çok uzattım, çok fazla yalan söyledim."

"Sorun değil."

"Bunu kabullenebilmek istiyorum ama içimde birikmiş öyle bir öfke var ki. Adil ve erdemli olacağımı sanmıştım ama onun yerine seni kıskanıp ailenin geri kalanına köpürdüm. Çok berbat ama artık sona eriyor," dedi ve yüzünü omzuma gömdü.

Kollarımı ona doladım. "Sen sadece kendin gibiydin, Mirren," dedim. "Daha fazlasını istemem."

"Artık gitmeliyim," dedi. "Burada daha fazla kalamam. Denize iniyorum."

Hayır. Lütfen.

Gitme. Beni bırakma, Mirren. Mirren.

Sana ihtiyacım var.

Bunları söylemek, bağırmak istedim. Ama yapmadım.

Ve bir parçam salonun zeminine kanamak ya da eriyip bir keder gölcüğüne dönüşmek istedi.

Ama bunu da yapmadım. Şikâyet etmedim ve merhamet dilenmedim.

Onun yerine, ağladım. Ağladım ve Mirren'ı sıktım ve sıcak yanağını öptüm ve yüzünü ezberlemeye çalıştım.

Üçümüz birlikte küçük kumsala inerken el ele tutuştuk.

Gat oradaydı, bizi bekliyordu. Gökyüzünün parlak ışığında yandan görünüşü. Onu sonsuza dek öyle hatırlayacaktım. Döndü ve bana gülümsedi. Koşup beni kucakladı ve kutlanacak bir şey varmış gibi beni havada döndürdü. Kumsalda âşık, mutlu bir çiftmişiz gibi.

Artık hıçkırmıyordum ama gözyaşlarım sel olmuştu. Johnny gömleğini çıkarıp bana verdi. "Sil şu salya sümüğünü," dedi nazikçe.

Mirren askılı elbisesini çıkardı ve mayosuyla kaldı. Gat, kolları hâlâ bana sarılı halde, "Bunun için bikini giydiğine inanamıyorum," dedi.

"Çatlak."

"Bu bikiniyi seviyorum," dedi Mirren. "On beşimizin yazında Edgartown'dan almıştım. Hatırlıyor musun, Cady?"

Ve hatırladığımı fark ettim.

Feci sıkılmıştık; küçükler, Oak Bluffs kasabasını görmek için bisiklet kiralamışlardı ve ne zaman döneceklerini bilmiyorduk. Onları bekleyip tekneyle geri götürmemiz gerekiyordu. Yani her

neyse, biz de karamela almıştık, rüzgâr tulumlarını izlemiş ve sonunda turistlere hitap eden dükkânlardan birine girip bulabildiğimiz en rezil bikinileri denemiştik.

"Kıçında *Âşıklar Adası Vineyard* yazıyor," dedim Johnny'ye.

Mirren göstermek için arkasını döndü ve işte, yazı oradaydı. "Gidişim muhteşem olsun diye," dedi hafif bir dargınlıkla.

Yanıma gelip yanağımdan öptü ve "Olman gerekenden biraz daha nazik ol, Cady. Her şey yoluna girecek," dedi.

"Ve asla kendi kıçından daha büyük bir şeyi yeme!" diye bağırdı Johnny. Bana hızlıca sarıldı ve ayakkabılarını ayağından fırlattı. Mirren'la birlikte denize daldılar.

Gat'e döndüm. "Sen de mi?"

Başıyla onayladı.

"Çok üzgünüm, Gat," dedim. "Çok, çok özür dilerim ve bunu asla telafi edemeyeceğim."

Beni öptü, titrediğini hissettim ve ona kaybolmasını engelleyebilecekmişim, bu anı sonsuza dek koruyabilecekmişim gibi sarıldım ama teni soğuk ve gözyaşlarıyla ıslaktı ve gideceğini anladım.

Sonsuza dek sürmese de sevilmek güzeldi.

Evvel zaman içinde "Gat ve ben" olmamız güzeldi.

Sonra hareketlendi ama ondan ayrı olmaya dayanamazdım ve bunun böyle bitemeyeceğini düşündüm. Aşkımız bu kadar gerçekken bir daha asla birlikte olmayacağımız doğru olamazdı. Bu hikâyenin mutlu bir sonu olması gerekiyordu.

Ama hayır.

Beni terk ediyordu.

Elbette, çoktan ölmüştü.

Hikâye uzun zaman önce sona ermişti.

Gat arkasına bakmadan denize koştu, üstünde kıyafetleriyle küçük dalgaların altına daldı.

Yalancılar yüzerek koyun ucunu geçtiler ve okyanusa açıldılar. Tepedeki güneş, sudan öyle parlak, öyle ışıltılı yansıyordu ki. Sonra daldılar...

ya da öyle bir şey...

ya da öyle bir şey...

ve yok oldular.

Ben Kayın Adası'nın güney ucunda kalakaldım. Küçük kumsalda, bir başımaydım.

85

Belki günler boyunca uyudum. Kalkamıyordum.

Gözlerimi açıyordum, dışarısı aydınlıktı.

Gözlerimi açıyordum, dışarısı karanlıktı.

Sonunda kalktım. Banyodaki aynada, saçım artık siyah değildi. Paslı kahverengi tonuna akmıştı ve sarı sarı diplerim çıkmıştı. Tenim çillerle doluydu ve dudaklarım güneşte kavrulmuştu.

Aynadaki kızın kim olduğundan emin değildim.

Bosh, Grendel ve Haşhaş nefes nefese, kuyruklarını sallayarak benimle evden çıktılar. Teyzeler Yeni Clairmont'un mutfağında öğle pikniği için sandviç hazırlıyorlardı. Ginny buzdolabını temizliyordu. Ed şişe şişe limonata ve zencefilli gazozu bir soğutucuya dolduruyordu.

Ed.

Merhaba, Ed.

Bana el salladı. Bir şişe zencefilli gazoz açıp Carrie'ye verdi, sonra bir torba daha buz bulabilmek için buzluğu karıştırdı.

Bonnie kitap okuyordu ve Liberty domates doğruyordu. Tezgâhın üstünde, birinde *çikolatalı*, diğerinde *vanilyalı* yazan iki pastane kutusunda pastalar vardı. İkizlerin doğum gününü kutladım.

Bonnie *Hayalet Derlemesi* kitabından başını kaldırıp bana, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Daha iyi görünmüyorsun."

"Kes sesini."

"Bonnie kaltağın teki ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Liberty. "Ama gelmek istersen yarın şambriyelle kayağa gideceğiz."

"Olur," dedim.

"Ama tekneyi sen kullanamazsın. Biz kullanacağız."

"Hı hı."

Annem bana o uzun, endişe dolu kucaklamasıyla sarıldı ama onunla konuşmadım.

Henüz değil. Belki bir süre daha olmazdı.

Zaten hatırladığımı biliyordu.

Kapıma geldiğinde anlamıştı; bunun farkındaydım.

Kahvaltıda bana ayırdığı çöreği verdi ve kendime buzdolabından biraz portakal suyu aldım.

Bir gazlı kalem buldum ve ellerime yazdım.

Sol: *Biraz daha*. Sağ: *Nazik ol.*

Dışarıda Taft ve Will, Japon bahçesinde aylaklık ediyorlardı. Sıradışı taşlar arıyorlardı. Ben de onlara katıldım. Bana parlak taşlar ve temren olabilecek taşlar bakınmamı söylediler.

Taft, mor taşları sevdiğimi hatırlayıp bana öyle bir taş uzattığında alıp cebime koydum.

86

O öğleden sonra, büyükbabamla Edgartown'a gittim. Bess bizi götürmekte ısrar etti ama sonra biz alışverişe çıkarken o tek başına takıldı. İkizler için güzel bez çantalar buldum ve büyükbabam Edgartown'ın kitabevindeyken bana bir masal kitabı almakta ısrar etti.

Kasada beklediğimiz sırada, "Ed dönmüş," dedim.

"Hı hı."

"Onu sevmiyorsun."

"Pek değil."

"Yine de burada."

"Evet."

"Carrie'yle birlikte."

"Evet, öyle." Büyükbabam kaşlarını çattı. "Beni huzursuz etmeyi bırak da gidip karamela alalım," dedi ve öyle yaptık.

Keyifli bir gezintiydi. Bana yalnızca bir kere Mirren dedi.

Doğum gününü akşam yemeğinde pasta ve hediyeler eşliğinde kutladık. Taft şekerin etkisiyle ortalıkta koştururken bahçedeki büyükçe bir kayadan düşüp dizini sıyırdı. Onu banyoya götürüp yara bandı buldum. "Eskiden yara bantlarımı Mirren yapıştırırdı," dedi. "Yani ben küçükken demek istiyorum."

Kolunu sıktım. "Artık yara bantlarını benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Saçmalama," dedi. "Artık on yaşındayım."

* * *

Ertesi gün Beşik Konağı'na gidip mutfak eviyesinin altındaki dolaba baktım.

Süngerler, limon kokulu temizlik spreyleri, kâğıt havlular ve bir bidon çamaşır suyu vardı.

Kırık cam parçalarını ve birbirine girmiş kurdeleleri faraşla süpürdüm. Boş şişeleri poşetlere doldurdum. Cips kırıntılarını elektrikli süpürgeyle temizledim. Mutfağın yapış yapış zeminini ovaladım. Örtüleri yıkadım.

Pencerelerdeki kir tabakasını sildim, oyunları kutularına koyup dolaba kaldırdım ve yatak odalarındaki çöpleri topladım.

Mobilyaları Mirren'ın sevdiği haliyle bıraktım.

Ani bir dürtüyle Taft'ın odasından bir eskiz defteri ile tükenmezkalem alıp çizmeye başladım. Çöpten figürlerden halliceydi ama benim Yalancılarım oldukları anlaşılıyordu.

Dikkat çekici burnuyla Gat bacak bacak üstüne atmış, kitap okuyordu.

Mirren bikini giymiş, dans ediyordu.

Johnny şnorkel takmış, elinde bir yengeç tutuyordu.

Bitirdiğimde resmi buzdolabına; büyükbabam, Tipper ve golden'ların pastel boya çizimlerinin yanına astım.

87

Evvel zaman içinde, üç güzel kızı olan bir kral varmış. Bu evlatlar büyümüşler ve bu kocaman kadınların da kendi çocukları

olmuş; bir sürü, güzel mi güzel çocukları... ancak sonra kötü bir şey olmuş,

aptalca bir şey,

canice,

korkunç,

sakınılabilir bir şey,

asla olmamış olması gereken

ancak yine de zamanla affedilebilecek bir şey.

Çocuklar bir yangında ölmüş... biri dışında hepsi.

Sadece biri hayatta kalmış ve o kız da...

Hayır, bu doğru değil.

Çocuklar bir yangında ölmüş; üç kız ve iki oğlan dışında hepsi.

Geriye üç kız ve iki oğlan çocuğu kalmış.

Cadence, Liberty, Bonnie, Taft ve Will.

Ve üç prenses, yani anneleri, öfke ve çaresizlikle harap olmuşlar. Kendilerini içkiye ve alışverişe vermişler, aç kalmışlar, her yeri ovalamışlar, takıntı yapmışlar. Kederle birbirlerine tutunmuşlar, birbirlerini affetmişler ve ağlamışlar. Babalar da çok uzakta olmalarına rağmen öfkelenmişler ve kral da eski benliğinin sadece ara sıra ortaya çıktığı hassas bir deliliğe kapılmış.

Çocuklar da çıldırmış ve üzülmüşler. Hayatta olmanın utancıyla, başlarına musallat olan acılar ve hayaletlerle, kâbuslar ve tuhaf dürtülerle, diğerleri ölüyken hayatta olmalarının cezalarıyla mahvolmuşlar.

Prensesler, babalar, kral ve çocuklar yumurta kabukları gibi un ufak olmuşlar; toz içinde ve güzel... çünkü onlar her zaman güzel olmuşlar.

Sanki

sanki

bu trajedi ailenin sonunu getirmiş.

Belki de gerçekten öyle olmuş.

Ama belki de olmamış.

Hâlâ şahane bir ailelermiş.

Ve bunu biliyorlarmış. Hatta bir zamanlar trajedi olarak görülen şey, zamanla büyüleyiciliklerinin sebebine; bir gizem işaretine ve aileyi uzaktan izleyenlerin gözünde bir hayranlık kaynağına dönüşmüş.

"En büyük çocukları yangında öldü," diyormuş Burlington'ın kasabalıları, Cambridge'deki komşuları, aşağı Manhattan'ın kolej ebeveynleri ve Boston ihtiyarları. "Ada alevler içinde kaldı," diyorlarmış. "Birkaç yaz önceydi, hatırlar mısın?"

Üç güzel kız, onları beğenenlerin gözünde daha da güzelleşmişler.

Ve hem onlar hem de bunamakta olan babaları bunun farkındaymış.

Yine de geriye kalan çocuklar,

Cadence, Liberty, Bonnie, Taft ve Will,

trajedinin büyüleyici olmadığını biliyorlarmış.

Gerçek hayatta trajedinin, sahnedekine ya da bir kitabın sayfaları arasındakine benzemediğini biliyorlarmış. Trajedi ne bir ceza ne de bir dersmiş. Dehşeti tek bir insana yüklenemezmiş.

Trajedi çirkin ve giriftmiş; aptalca ve kafa karıştırıcıymış.

Çocuklar bunu biliyorlarmış.

Ve aileleriyle ilgili

hikâyelerin

hem doğru hem de yanlış olduğunu biliyorlarmış.

Bu hikâyelerin sayısız varyasyonları varmış.

Ve insanlar onları anlatmaya devam edeceklermiş.

Tam adım Cadence Sinclair Eastman.

Annem ve üç köpeğimizle Burlington, Vermont'ta yaşıyorum.

Yakında on sekizime gireceğim.

Çok kullanılmaktan yıpranmış bir kütüphane kartı, kurutulmuş japongülleriyle dolu bir zarf, bir masal kitabı ve bir avuç dolusu harika mor taştan başka pek bir şeyim yok.

Trajediye
dönüşen
aptalca,
sanrılı bir suçun
failiyim.

Evet, birine âşık olduğum ve onun bu dünyada en sevdiğim diğer iki insanla birlikte öldüğü doğrudur. Benimle ilgili bilinmesi gereken tek şey buydu,

uzun süre boyunca sadece buydu,
ama bizzat ben bunu bilmiyordum.
Ancak bilinmesi gereken daha fazlası olmalı.
Olacak.

Tam adım Cadence Sinclair Eastman.

Migrene katlanıyorum. Aptallara katlanmıyorum.

Kelimelerle oynamayı seviyorum.

Dayanıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Beverly Horowitz ve Elizabeth Kaplan'a bu romana çeşitli şekillerde verdikleri destek için en büyük teşekkürlerimi sunuyorum. İlk taslaklara yorumlarını esirgemeyen Sarah Mlynowski'ye (iki kere), Justine Larbalestier, Lauren Myracle, Scott Westerfeld ve Robin Wasserman'a müteşekkirim; bir taslağı, bu kadar çok insana ve her birinin görüşüne bu kadar çok ihtiyaç duyarak göstermemiştim hiç. Sara Zarr, Ally Carter ve Len Jenkin'e de teşekkürler.

Libba Bray, Gayle Forman, Dan Poblacki, Sunita Apte, Ayun Halliday, ayrıca Robin, Sarah ve Bob'a bu kitabın yazım sürecinde bana eşlik ettikleri ve iş meselelerini konuştukları için teşekkür ederim. Donna Bray, Louisa Thompson, Eddie Gamarra, John Green, Melissa Sarver ve Arielle Datz'a da minnettarım. Random House'tan Angela Carlino, Rebecca Gudelis, Lisa McClatchy, Colleen Fellingham, Alison Kolani, Rachel Feld, Adrienne Weintraub, Lisa Nadel, Judith Haut, Lauren Donovan, Dominique Cimina ve bu kitabın bir okur kitlesine ulaşması için bütün yaratıcılığını katan herkese...

Sinclair'lere hiçbir şekilde benzemeyen aileme özellikle teşekkür ediyorum.

"Bu kitabın adını unutmak istemeyeceksiniz. Yalancılar, karanlık sırrı olan bir kızın hikâyesini hem şaşırtıcı hem de tatmin edici bir sona taşıyor."

Entertainment Weekly

"Unutulmaz ve karmaşık... Öylesine iyi kaleme alınmış ki her yaştan okuru cezbedecek."

Wall Street Journal

"Akıllardan çıkmayacak bir psikolojik gerilim..."

The Guardian

"Kitabın şoke edici finali hakkında kimsenin ağzını açmaması gerek. Üzerinde konuşmamız gereken tek şey, Lockhart'ın adeta bıçak kadar keskin bir biçimde çizdiği, olağanüstü ve son derece trajik aile portresi."

The Chicago Tribune

"Psikolojik bir gizem ve trajik bir aşk hikâyesi... Muhteşem."

Shelf Awareness

"Tüylerizi diken diken edecek."

BuzzFeed.com

"Şaşırtıcı, heyecan verici ve şiirsel üsluplu, harika bir eser. Lockhart, kökleri nesiller öncesine dayanan, üzücü bir aile trajedisi örmüş. Sonu mu? Şişşt, kimseye söyleyemeyiz (ama olağanüstü)."

Booklist

"Ailelerin etraflarına ördükleri efsanelerin içinde yaşadıklarına dair, aklımızdan çıkmayacak bir masal. Hüzünlü, muhteşem ve gerçek."

Scott Westerfeld

"Muhteşem."

Lauren Myracle, *Bizim Sonsuz Anımız*'ın yazarı

"Büyüleyici, dâhice, harika bir kitap. E. Lockhart aklınızı başınızdan alacak."

Sarah Mlynowski

"Kitabın finaline hazırlıklı olmanız imkânsız."

SLJ.com

"Zengin bir olay örgüsüne sahip, çarpıcı ve gizemli. Bu kitap hakkında birileriyle konuşmak için can atacaksınız."

Parade.com

"Lockhart, pek çok okurun aklının ucundan dahi geçmeyecek bir son ve büyük bir gizem yaratmış, öylesine çarpıcı ki okuduğunuz anda başa dönüp bunu nasıl kaçırdığınızı anlamaya çalışacaksınız."

Publishers Weekly

"Etkileyici, çarpıcı ve güzel bir anlatım."

Kirkus Reviews

"Sarsıcı finalini okurlar uzun bir süre aklından çıkaramayacak."

School Library Journal

"Bir karmaşa havasıyla bezenmiş, gerilim dolu bir psikolojik gizem... Finali hem trajedik yönü açısından hem de okuyucularda bıraktığı 'biz bunu nasıl fark edemedik?' etkisi sayesinde şaşırtıcı bir yapıt. Okuyuculara sürprizi hiç fark ettirmemesi ise Lockhart'ın zaferidir."

The Horn Book

"Yalancılar tıpkı bir cam kırığı parçası gibi; önce ışıl ışıl parlıyor, sonra da kesiyor. E. Lockhart kendi sınırlarını aşarak, ustaca ve karanlık bir biçimde, zenginlikleri altında ezilmiş, çarpıcı bir parçalanan aile portresi çiziyor."

Sarah Pitre, Forever Young Adult

"Karanlık, sürükleyici, yürek parçalayan ve büyük bir zekâ ürünü bu romana ilk sayfasından kapılacak ve elinizden bırakamayacaksınız."

Robin Wasserman

"Lockhart'ın romanları her zaman lezizdir ve bu da bir istisna değil... Finalde okuyucular neye uğradıklarını şaşıracaklar, garanti veriyoruz!"

RT Book Reviews

"Amerika Ulusal Roman Ödüllü ve Printz Ödülü adayı E.Lockhart'ın yürek parçalayan ancak bir yandan da umut veren romanında çarpık bir cennet anlatılıyor... Ne romandaki aile ne de bu romanın okurları bir daha eskisi gibi olabilecek."

School Library Journal

"Neredeyse kusursuz bir hikâye, sizi tamamen içine çekiyor."

Bustle.com

"Yeni çıkanlar listesindeki hiçbir kitap okuyucuları E. Lockhart'ın Yalancılar'ı kadar şaşırtmayacak... Okuyan herkesi kitabın başına döndürüp, 'Bunu nasıl fark etmedim?' dedirtecek, kaliteli bir eser."

Newsday

"Bu kitapta 'kusursuz bir dünyanın' içi tasvir edilirken gerçekler gün yüzüne çıkarılıyor. Hem kurgu hem de karakter açısından tamamen kusursuz."

Carol Fitzgerald, The Book Report Network

"Mutlaka okunması gereken modern romanlardan, E. Lockhart'ın bir yıldız gibi parlayan eseri son derece zengin ve çarpıcı bir yaz gizemini anlatıyor. Şaşırtıcı konu geçişleriyle sizi kendine esir edecek."

Sonia Charaipotra, Parade

"Güzel ve yürek burkan bir hikâye."

Justine Larbalestier

"Herkes bu kitabı tekrar tekrar okuyacak. Son derece karmaşık ve gizemli, üstelik sizi oturduğunuz yere çivileyecek sürpriz bir finale sahip."

Kat Rosenfield, MTV News

"Hatıralarınızın en derinlerine saplanacak türden bir eser."

Christian Science Monitor

"İnsanı okurken derinden etkileyen, bir yandan da gerilime boğan bir kitap."

Martin Short

"Son derece trajik ve dikkat çekici."

USAToday.com

"Zengin aileler, gençlik aşkları ve başa çıkılması güç trajedileri anlatan, son derece derin bir hikâye."

Salisbury Post

Heather Weston

e. lockhart Ruby Oliver hakkındaki *The Boyfriend List, The Boy Book, The Treasure Map of Boys* ve *Real Live Boyfriends* adlı dört kitabın yazarıdır. Ayrıca *Fly on the Wall, Dramarama*'yı kaleme almış; Sarah Mlynowski ve Lauren Myracle'la birlikte de *How to Be Bad*'i yazmıştır. *The Disreputable History of Frankie Landau-Banks* romanı Michael L. Printz Onur Ödülü, Amerika Ulusal Kitap Ödülü ve Cybils En İyi Gençlik Romanı Ödülü'nü kazanmıştır. E.'yi emilylockhart.com adresinden ziyaret edebilir ve Twitter'da @elockhart profilinden takip edebilirsiniz.

Kapak Fotoğrafı © getty images/kang-gg, 2014
Kapak Tasarımı: Angela Carlino

Bizler yalancıydık.
Güzel, ayrıcalıklı ve dertsiz tasasız,
lüks içinde yaşıyorduk.
Çatlayıp kırıldık.

Bu bir aşk ve macera hikâyesi...
Bir trajedi masalı...
Hangisi gerçek?
Hangisi yalan?
Kararı siz verin.

"Aile olmanın ve sevdiğini kaybetmenin anlamını zor yoldan öğrenen bir genç kızın etrafında şekillenen, kalbinize dokunacak bir hikâye."
Publishers Weekly

"Zekice kurgusu ve kusursuz anlatımıyla vurucu bir sese sahip, güçlü bir roman. Gerilim ilk sayfadan itibaren artıyor; bu kitap adeta bir saatli bomba."
New York Times Book Review

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-044-5
786052 990445

THG
0278402
GCN